

BÌNH NGUYỄN LỘC

SAU ĐÊM BỐ RÁP

SAU ĐÊM BỐ RÁP

BÌNH NGUYỄN LỘC

@TIEULUN 2024

Nói về bộ tiểu thuyết “Le Comte de Monte Christo” của Alexandre Dumas, giáo sư văn học Henri Bornecque gọi đó là một phóng sự, mặc dầu giáo sư thừa biết rằng câu chuyện trong tác phẩm ấy hoàn toàn bịa đặt. Câu chuyện hoàn toàn bịa đặt, nhưng chi tiết, chất liệu dùng để đắp lên cái sườn câu chuyện lại đầy đủ sự thật.

Thiên phóng sự tiểu thuyết hóa này đăng ở nhật báo Thủ Đô năm 1962.

Lời Nhà Xuất Bản (Thịnh Ký 1968)

Chương 1

Xóm Cây Điệp lặng trang. Nhiều nhà ngủ đã được một giấc khá dài rồi. Một số nhà khác còn làm lụng, nhưng họ chỉ gây tiếng động nho nhỏ thôi chớ cũng không có ai nói gì.

Đèn dầu hôi của những người làm việc ban đêm không để lọt ánh sáng ra ngoài, nên ngõ hẻm tối om.

Quán Tư Mẹo giống một cái đảo ánh sáng và đảo tiếng nói giữa biển bóng tối và im lặng này.

Ánh đèn nê-ông của quán càng về khuya lại càng sáng nhiều và tiếng nói cười trong quán, càng về khuya càng vang dậy lên mặc dầu họ chỉ có bảy tám người thôi.

Người nào cũng mặt đỏ gay, mở nút, banh áo, phơi ngực ra và chửi thề ồm tỏi.

Trước mặt họ là những đĩa gân bò luộc, những đĩa riềng, những đĩa tương và những ly rượu thuốc, những ly rượu đế.

Tư Mẹo ngồi ngáp dài sau quầy, coi bộ sốt ruột lắm, vì bọn nhậu nhẹt có vẻ muốn ngồi lì đó cho tới sáng.

Bỗng ngoài đầu ngõ, một chiếc thùng thiếc không rơi xuống đất từ đâu trên cao, kêu đánh rầm một tiếng.

Tư Mẹo vội tắt phụp ngọn đèn nê-ông độc nhứt trong quán.

– Đ... m... sao lại tắt đèn đi ?

Một khách nhậu đơn độc, tình cờ bắt chợt được hành vi ấy của chủ quán, chưởi thề mà hỏi như vậy. Máy người khác ngớ banh điện nên làm thình.

– Bớ ráp ! Tư Mẹo bình thản đáp.

– Bớ ráp hả ?

– Có chắc hay không ?

– Nguy quá ta !

Cả quán nhao nhao lên. Chủ quán giải thích :

– Tôi có đặt người rình ngoài đầu ngõ, và vừa nghe ám hiệu báo động của y.

Hệ thống canh gác và báo động này của Tư Mẹo đặt ra, nhưng không phải do một mình hắn đài thọ. Trong xóm còn có nhiều kẻ khác cần sự báo động ấy, nên họ đóng góp nhau mà trả lương cho người canh gác và y làm việc cho một đoàn thể, một đoàn thể mà nghề nghiệp khó lòng thú nhận được với pháp luật.

– Hay là họ xét tờ khai gia đình ? Đ... m.. mới xét hôm tuần rồi, sao nay lại xét nữa ? Một khách nhậu tự hỏi lớn lên một mình.

– Không biết, chủ quán đáp. Nhưng giờ đã hơn một giờ đêm, và quán thì đáng lý phải đóng cửa từ lâu rồi. Mời bà con ra cho.

– Rút nè, ta !

Bảy tám tay lưu linh vội nhảy vọt ra ngoài vì họ đều là những người không được sạch sẽ lắm : có anh không thể căn cước, có anh không hề khai gia đình ở đâu cả, một anh đang tại đào vì một trọng tội.

Tư Mẹo không kịp tiếc số tiền đã mất và không kịp nhận ra trong bọn chạy có hai thằng chuyên môn ăn rồi chạy, cho dầu không có bố ráp gì hết ráo, vì anh bận lo đóng cửa lại cho thật lẹ.

Đóng cửa xong, anh quờ quạng trong bóng tối toan thu dọn để xóa mất dấu vết bán trễ, hầu lính có vào thì sẽ không bắt bẻ anh được chỗ nào.

Nhưng anh chỉ gây thêm cảnh chài bài vì vội vàng và không thấy đường nên đập bể hai cái ly, một cái chén, tiếng pha lê và tiếng đồ sứ vỡ kêu lổn rổn.

Hai anh con trai phụ sự với anh thì đã trốn mất ngay từ lúc họ mới nghe báo động, vì họ từ tỉnh xa lên mà không có xin giấy đi trú nên không khai gia đình được.

Con anh đang ngủ trong buồng với mẹ nó; nghe tiếng động, khóc ré lên, vợ anh phải dỗ nó, thành thử anh cũng không nhờ được vợ giúp thêm một tay để thủ tiêu bao nhiêu tang vật ngổn ngang trên bàn.

Bấy giờ Tư Mẹo cuống lên, đóng chặt cửa lại, làm như anh có thể bế môn thủ thành đối với nhân viên công quyền.

Tiếng đế giày da đóng đinh đã nổi lên, đế giày đóng đinh đã nện lên những viên gạch, những viên đá xà bần đổ trên ngõ hẻm cho ráo ngõ, nện lên ván cửa những chiếc cầu gỗ, bắc qua các nương trong ngõ, giữa đêm lặng sao mà nghe ghê rợn quá !

Tư Mẹo hồi hộp lắng nghe tiếng bước tiến gần vào rún xóm, bối rối lắm, không biết phải hành động làm sao. Nếu lính vào quán, anh phải thấp đèn lên và bằng cớ anh bán quá giờ sẽ triển lãm ra rõ ràng, không thể chối cãi được.

Nhưng bằng vào sự im lặng của cảnh sát đêm nay, anh suy luận rằng họ làm gì ấy chứ nhứt định là không phải xét tờ khai gia đình đâu. Lần nào xét tờ khai gia đình họ cũng lên tiếng vang dậy ngoài ngõ có lẽ để đánh thức mọi nhà, hoặc để người ta đủ thời giờ dòm qua kẻ cửa xem coi có phải thật là cảnh sát hay không, hay là ăn cướp, có thể họ mới dám mở cửa.

Tư Mẹo nghĩ thế nên tự trấn tĩnh lại được, vì nếu không xét tờ khai gia đình thì họ không vô quán anh làm gì. Anh đã cãi tà qui chánh từ hơn sáu năm nay rồi thì không còn phải sợ nhà chức trách nữa.

Họ đã đi qua khỏi nhà anh rồi. Tư Mẹo nghe nhẹ nhõm cả người nhưng không nhẹ bằng các người lương thiện khác trong xóm đầu.

Ngày xưa, hồi còn Tây, cảnh bó ráp ban đêm đã gieo khủng khiếp với những cái đầu trùm bao bó có xoi hai cái lỗ sâu hóm trông như oan hồn ma hiện về báo oán, những cái đầu trùm bao bó ấy, để vừa lòng Tây, đã gặt ầu xị, khiến bao nhiêu dân lành đã phải chịu lao tù.

Giờ thì trái lại, dân trong xóm mong chờ các cuộc bó ráp như thế này. Họ có con trai, nhứt là con gái mới lớn lên, mà bọn du thủ du thực, nhứt là “bọn kia”. Cái bọn rậm rật như chó thàng bảy ấy, đã nêu gương xấu, họ sợ chúng mà không dám làm gì chúng nên mong nhà cầm quyền dọn dẹp sạch sẽ xóm họ để trí lòng con em họ được sạch sẽ trở lại.

Cảnh sát bủa ra vây lấy năm căn nhà lá ở trong cùng rồi gọi cửa để xét nhà. Cảnh sát chỉ là lực lượng cứu viện cho mấy người nhơn viên kiểm tục thôi. Mấy người này không đủ sức vào đây hoạt động.

Một lát sau, họ, kiểm tục và cảnh sát, trở ra dẫn theo ba cô gái và hai người đàn ông không có vẻ là dân lao động trong xóm.

Họ rọi đèn bin vào các xó kẹt rồi thăm thì nói với nhau :

– Có hai đứa vượt khỏi, không biết chúng biến đi ngã nào.

– Có xâm thử vách lá chớ ?

- Có, vách thật chớ không phải vách đôi trá hình.
- Thôi, rút.

Chương 2

Bà Sáu Ngọt đang ngồi ngoáy trầu. Bà đã tới tuổi không còn ngủ được nữa nên thức ăn trầu suốt đêm.

Bỗng bà nghe tiếng soạt soạt trên mái nhà lá của bà. Thoạt tiên bà ngỡ đó là mèo động cốn, nhưng tiếng động sột soạt lại to quá, khiến bà ngạc nhiên lắng tai nghe rồi vụt hiểu, bà nổi giận chưởi om lên :

– Trời ơi là trời, ngó xuống mà coi nè. Mồ tổ cha cái quân mèo đang chó điểm, mồ tổ cha cái quân thúí thây lầy cốt nó bò lên nóc nhà của tui, ngồi để đít để khu lên bàn thờ ông bà ông vải tui, tui còn làm sao mà cất đầu cho nổi, chỏi đầu cho dậy nè trời ! Trời ơi đất hời, cái quân lo lậu nó hại tui nè trời !

“Lo” là động từ cổ của miền Nam, chỉ cái việc buôn hương bán phẩn. Bà Sáu Ngọt không theo kịp đời sống của ngôn ngữ nên tiếp tục dùng cái tiếng xưa ấy mà lớp trẻ không hiểu được.

Tuy nhiên bà vẫn theo kịp thời sự là biết bọn lo lậu bình dân trong các xóm hay leo lên nóc nhà để trốn, mỗi khi có bó ráp.

Chúng leo lên nóc nhà của người khác thì bà cười, thấy vui vui, hay hay, nhưng hễ bà là nạn nhân thì bà giận dữ như vậy.

Nhân viên công lực vừa đi trờ tới ngang nhà bà, nghe chưởi thì hiểu ngay rằng có một hay nhiều con cá đang ản núp ở đâu đây (họ không nghe rõ cả các lời bà lão nói nên không nghĩ đến nóc nhà) nên họ dừng bước lại vây nhà bà già này.

Vừa lúc ấy, cô gái trón trên nóc nhà bị “lọt lá”. Hai bàn chân nhỏ của cô, chở tất cả sức nặng của cô, mà lớp lá lọt nhà thì mỏng và mềm, nên nó lún xuống vì chở quá nặng ở một điểm quá nhỏ.

Rồi lớp lá lún bị rách thành linh, hai chân cô gái đâm lủng nóc nhà, lọt vào khoảng không.

Cô gái bị một cây đòn tay bằng tầm vông cản lại giữa háng nên cô gái té ngồi chàng hăng trên cây ấy, thân trên ở ngoài trời, chớ không lọt tuốt xuống đất.

Thình linh nghe tiếng lá bị xé rách kêu rồn rột, bà Sáu Ngọt ngược mắt lên nóc nhà và trong ánh sáng lò mờ của ngọn đèn dầu, bà bỗng thấy hai cặp người trắng nõn từ trên nóc nhà thòng xuống và bơi lia lịa, bà kinh sợ đến cực độ, ngỡ đó là cẳng ma, nên bà la làng om trời.

Bà lão này gốc người thôn quê nên quen kêu cứu bằng cách la làng chớ không biết kêu mã tà như người ở chợ.

Nhơn viên công lực đang gọi cửa bà lão, bỗng nghe bà ta kêu cứu bài hải trong ấy, ngỡ bà ta đang bị cướp hay bị ai ám sát, nên họ vội phá cửa xông vào.

Bà lão nãy giờ sợ ma nên la làng, bây giờ nghe ai phá cửa rầm rầm, bà nghĩ ngay đến cướp và quên mất con ma, nên càng la làng vang trời hơn nữa.

Khi nhơn viên công lực xông vào được bên trong thì chủ nhà đã ngã lẩn cù xuống đất, run như đuôi thằn lằn đứt.

Nhìn cảnh tượng kỳ dị đang diễn ra trong nếp nhà lá lụp xụp này ai nấy đều ôm bụng mà cười, họ cười đến muốn đứt dây nịt da của họ.

Trên nóc nhà hai cái căng trần mà ống quần vương lại phía ngoài, đang bơi và đập như đang đi xe đạp, cố tìm chỗ chịu để chỏi, hầu đứng lên, nhưng chỉ gặp khoảng không nên bơi mãi để tìm cái gì mà không có.

Dưới này một bà lão vừa lạy, vừa van lớn :

– Lạy các ông, nhà tôi nghèo lắm không có tiền bạc gì hết, xin các ông đi kiếm ăn nơi khác.

Một cảnh sát viên vỗ về bà lão :

– Cảnh sát đây mà ! Đừng sợ sệt.

Một cảnh sát viên khác chỉ tay lên nóc nhà và cười nói :

– Giống y như cạp lột giàn bầu trên làng tôi.

– Cạp lột giàn bầu là làm sao ?

– Thuở nhỏ tôi ở một làng ven rừng trên tỉnh Phước Thành. Rừng phía sau làng, cạp nhiều lắm và hay mò xuống xóm để bắt heo bắt chó. Một hôm, một chú cạp nhảy rào để vào sân nhà

thím Tư Lương. Nhưng khi nó sa gần tới mặt đất thì rúi thay nó rơi phải lên một giàn bầu. Giàn bầu của thím Tư Lương sườn làm toàn bằng cây lào táo rất to, nên bền chắc vô cùng.

Cọp ta lọt bốn cẳng vào giữa những kẻ rượng lào táo, không chỗ chỗi để rút mình lên, quây nát cả giầy bầu và chà cây phủ lên sườn giàn, nhưng giàn bầu vẫn không nao núng. Nó gầm, nó rống vang dậy cả một góc trời, khiến thím Tư Lương kinh sợ đến chết giấc trong nhà.

Cọp vùng vẫy, nhưng giàn bầu chỉ bị lay chuyển mà không sập. Bốn cẳng nó bơi lia lịa như một con chó con bị ném xuống sông lần đầu.

Lũ tôi, toàn trẻ con nên rần mắc lắm. Biết chắc cọp lâm nạn không thể thoát, chúng tôi rủ nhau chạy lại đó lấy rơm đốt cẳng cọp chơi. Lòng cọp, da cọp cháy kêu xèo xèo và xông mùi khét ngột. Cọp ta càng vùng vẫy và càng gầm thét nghe lạnh mình.

Một cảnh sát viên dọa đùa :

– Chị này mà không chịu xuống, mình cũng lấy lá đốt chỉ chơi.

Cô gái đang trốn trên nóc nhà nghe lời hăm he này, ngỡ họ nói thật, hoảng quá, la oai oái lên như đã bị lửa đốt chân thật sự.

– Rõ là đàn bà ! Chưa bị đốt đã la bài hãi.

Hai cảnh sát viên bước ra ngoài, rọi đèn bin lên nóc lá rồi kêu :

– Ê xuống đây chị hai nó ơi, không thoát được nữa đâu mà nằm vạ trên đó.

– Làm sao xuống được ? Cô gái hỏi

– Thì lên được phải xuống được chứ.

– Em leo lên đằng nhà em, nhờ có thang. Bây giờ phải bò trở về đằng ấy mới có thể xuống...

– Đâu có được, đừng có kiếm chuyện để trốn nữa, phải xuống tại đây !

-... Nhưng mà em chưa nói hết đâu. Bây giờ có muốn bò trở về đằng ấy cũng không được, vì bị kẹt ở đây, không có chỗ chõ chơn để rút mình lên.

– Thì buông ra cho nó tuột xuống luôn như họ nhảy dù vậy.

– Đâu có được các tíu nội. Cây đòn tay nó cản nơi háng, con làm sao mà tuột dù được.

Vài cảnh sát đi tìm mượn thang để leo lên đó khiến nhà bà lão rung rinh như sắp sập đến nơi.

Họ đã lên tới nóc, và hai người nắm nách cô ta mà kéo lên, và cả hai cũng suýt sập chân như cô ả.

Bấy giờ thiên hạ trong xóm đã dám ra xem. Thì ra kẻ sa lầy trên cạn là con Bầy Lé chứ không ai đâu lạ.

Con Bầy Lé mắt không lé chút nào mà còn trái lại nữa, mắt nó sáng lăm và đen láy. Mặt mày của nó cũng khá xinh, nhút là khá có duyên.

Lé là tên của chồng nó hồi trước. Không hiểu sao nó đã thôi chồng, đổi xóm mà tên cũ vẫn cứ đeo theo nó mãi.

Con Bầy Lé không mắc cỡ chút nào. Thật là đồ cố li. Mới bị bắt lần đầu trong nghề của nó, mà coi bộ nó gan cùng mình, không có vẻ gì sợ sệt cả. Nó chưởi thề như phu gao đàn ông :

– Đ... m... Mừng năm xui xẻo quá ! Ai đời sụp lầy trên trời mới bỏ mẹ chứ !

Người trong xóm không ai ưa bọn này hết, nhưng họ sợ chúng vì đứa nào cũng có bồ bảo vệ, mà bồ của chúng là côn đồ. Con Bầy Lé cu-ky một mình, không dám làm tàng với ai, nên họ ít ghét nó, và nay thấy nó bị bắt, họ lại còn hơi thương thương, mặc dầu cái bản mặt khiêu khích của nó không biện hộ cho nó chút nào.

Con Bầy Lé cãi xon xòn với lính.

– Tui làm gì mà bắt tui chứ ?

Giờ thì “tui” chứ không “em” nữa vì nó thấy con nguy đã bớt phần nào.

– Không làm gì sao mà leo lên nóc nhà ?

– Tui leo tui chơi. Hồng có luật nào cấm leo nóc nhà hết.

Loại gái giang hồ “kinh tế” rất lỗ mảng, tục tằn. Họ ba gai, một lối ba gai đầu đường xó chợ và nhìn đôi môi đỏ choẹt kém mỹ thuật, đôi má bự phần của con Bảy Lếp, người ta nghĩ đến những gái buôn hương ở các bến tàu hồi thời Pháp thuộc.

– Hử, cấm leo nóc nhà hử ?

Nó oai rạch lặt lại câu hỏi đó bằng giọng thách đố.

– Sao nhà chị có đàn ông lạ ?

– Cấm tiếp bà con hả ?

– Tiếp hồi một giờ khuya ?

– Ấy, vì nó cứ ngồi lì đó hoài, nên tui phát ghét, tui bỏ nó, tui leo lên nóc nhà.

– Đừng có cãi bướng. Đã có hồ sơ rồi đó. Thôi, đi.

Con Bảy Lếp đành phải theo họ ra xe đậu ngoài đầu ngõ.

Nhưng cả đoàn đi được lối ba mươi thước, tới đầu một ngõ hẹp hơn, xấn ngang qua ngõ chánh này thì thành linh trong đó xông ra, sáu bảy người đàn ông vạm vỡ, nhào tới đánh đấm túi bụi.

Bị bắt chợt, nhân viên công lực chưa kịp phản ứng hẳn hoi thì trong nháy mắt hai cô gái giang hồ đã thừa cuộc hỗn loạn biến mất trong hai đầu ngõ tối om. Cô thứ ba cũng toan đông, nhưng vấp té, không dậy kịp. Con Bảy Lẻ cũng muốn hưởng ké trận đánh giải vây này lắm, nhưng mỗi lần nó toan thoát thân thì một tên trong bọn giải vây lại ngăn chặn nó.

Đó là luật trong giới. Kẻ nào muốn độc lập, không chịu hệ thống bảo vệ của bọn ma cô thì, nếu không bị chúng nó làm khó làm dễ, đừng mong “ăn có” những ân huệ của chúng.

Bọn giải vây đánh mà không cần thắng, chỉ cốt gây cảnh hỗn độn rồi chuồn ngay để thoát thân. Nhưng không phải đứa nào cũng chuồn được, hơn thế, chúng còn cố ý để một thằng bị bắt.

Hễ công lực mà bắt được một đứa thì họ thỏa mãn phần nào, nên cuộc săn đuổi bọn chạy trốn sẽ không ráo riết lắm vì họ hi vọng khai thác đứa bị bắt để truy ra bọn kia.

Nhưng thằng bị hi sinh là một đứa gan lì nhứt trong giới, và rốt cuộc sẽ không khai thác được nó.

Mọi việc xảy ra đúng y theo kế hoạch của bọn ma-cô. Ở đây có hàng trăm ngõ hẻm hẹp và tối, đầy dẫy chướng ngại như là vũng nước, cầu mương, chằng chịt như mê đạo, nên chỉ cảnh sát ngại săn đuổi người, qua các nơi nguy hiểm đó.

Con Bảy Lé được đối xử tương đối dễ chịu hơn hai người kia, cô gái giang hồ vấp té và anh ma-cạo bị hi sinh, vì họ cảm tình trước cảnh cu ky của một ả buôn hương không có bồ bảo vệ. Họ đã thấy bọn kia ngăn trở nó chạy trốn.

Ra tới ngõ, vừa leo lên xe cây thì con Bảy Lé bỗng thấy đáng một người rất quen thuộc mà từ lâu rồi nó không gặp, nhưng không thể quên. Người ấy đạp xe đạp từ đằng kia chạy lại hướng này.

Thoạt tiên nó định day mặt đi chỗ khác để tránh người ấy nhận diện.

Nhưng tình nghịch một cây và hơi oán kẻ kia, nên nó gọi to :

– Anh Hai Tâm, anh Hai Tâm !

Cảnh sát vốn hơi cảm tình với kẻ cô thế để cho bị bắt một cách ngoan ngoãn nên làm thinh.

Người cỡi xe đạp vừa trờ tới, nghe kêu đúng tên mình, ngừng xe lại, dòm vào thùng của chiếc cam-nhông-nét này và thấy lính tráng, hấn hoảng quá, toan đông đi.

Con Bảy Lé réo giựt ngược :

– Không sao đâu anh, lại em nói cái này.

Nhận được giọng rất quen thuộc mà hắn cũng không bao giờ quên, hắn do dự giây lát rồi đánh bạo dắt xe đạp lại gần chỗ chiếc xe hơi đậu.

Đó là một thanh niên chừng hai mươi lăm tuổi, thuộc hạng lao động khá giả với quần ni-lông may sẵn bán trên các vỉa hè và sơ-mi cũng cùng phẩm, với đôi dép Nhựa bốn chế tạo tại Chợ Lớn và chiếc xe đạp khô, nhưng được săn sóc kỹ lưỡng.

Trông hắn hiền lành hết sức, có thể nói là hắn khờ khạo, đần độn nữa.

Khi thấy mặt con Bảy Lén, hắn đứng tần ngần mà làm thỉnh, rồi chợt đoán hiểu được sự thật, hắn lặng người đi rất lâu.

– Anh !

Hắn không đáp lại tiếng gọi của con Bảy Lén mà ghen ngào hỏi :

– Cô Quít đó hả ?

– Ừ em đây, mai xuống bớt lãnh em ra ghen mình !

Rồi hãnh diện, con Bảy Lén day lại nói với mấy ông cảnh sát và mấy ông kiểm tặc :

– Chồng em đó a quí thầy ! Em có chồng đàn ông mà !

Con Bảy Lé nói ra tiếng chồng rồi thì nó nghe sượng miệng lạ kỳ. Chỉ có đêm hôm nay, giây phút này đây nó chợt thấy có chồng là một hãnh diện, chớ khi nãy nó chỉ mượn cái danh từ “chồng” ấy để đưa ra làm một cái nhãn hiệu bảo đảm thôi.

Trong khi Hai Tâm đứng chết sững như bị trời trồng thì con Bảy Lé dặn thêm, không mong gì, nhưng để cho sượng thêm cái miệng thôi :

– Thôi về đi mình, rồi mai lãnh em ra.

Để cho sượng cái miệng, vâng. Nhưng thật ra con Bảy Lé cũng muốn báo thù một cách tàn nhẫn anh con trai lờ khờ kia, một mối thù nho nhỏ nhưng nhiều đêm nghĩ phận mình, nó lại thấy là to lắm.

Cái năm mà nó mười tám tuổi, người con trai đầu tiên đã để mất tới nó là anh chàng khờ khạo này đây, cả hai cũng đều ở xóm Bến Cỏ trên Dakao.

Thuở ấy là trinh nữ dốt đàn ông, nó cứ e lệ đợi chờ Hai Tâm mở lời. Nhưng đợi mãi mà Tâm không dám dĩ hơi, nó tức lắm. Nó đánh bạo trêu ghẹo hấn thì hấn lẩn trốn nó, rồi sau đó làm bộ thờ ơ với nó.

Năm ấy đúng vào cái lúc nó thêm yêu rồi đói khát yêu trong sinh lực đang lên của nó, nên rồi, một là không nhịn được, hai là để cho Hai Tâm phải tiếc, nó ngã vào tay một tên thầy bói đạo, ngã một cách dễ dàng như gái đã lộn chồng năm bảy kiếp rồi, mặc dầu nó biết gã ấy chỉ là một gã lưu manh đàng điếm thôi.

Thái độ nhăm mắt đưa chon của con Bảy Lẻ do lòng háo hức yêu đương xui khiến, mà cũng do ý chí muốn báo thù chi phối, một mối thù trẻ con.

Về sau, bị tên thầy bói đạo xô vào cuộc đời sóng dập gió dồi, nó càng nghĩ càng oán hận Tâm hơn; vì suy luận nông cạn.

Ừ, nếu Hai Tâm không để ý tới nó thì nó đâu có nghĩ tới Hai Tâm, rồi nghĩ tới tình yêu, bị tình yêu ám ảnh hằng đêm, bị sự thèm muốn kích thích cho đến nỗi không chịu nổi nữa, nó đành phải lấy gã thầy bói đạo già ấy.

Nó nghĩ rằng nếu Hai Tâm mà còn nhớ chút nào mối tình câm lặng cũ của hắn thì đêm nay hắn sẽ khổ vô cùng. Anh ta mà không đau xót đi nữa thì ít ra cũng phải qua một đêm khó chịu, khó ngủ. Cho bỏ ghét.

Quả Hai Tâm đã khó chịu, và đã thao thức suốt một đêm thật. Hơn thế, anh đã đau khổ.

Từ mấy năm nay, anh ta hằng mơ ước gặp lại cô Quít ở xóm Bến Cỏ, một cô Quít bị chồng phụ rẫy, nghèo xác nghèo xơ, xấu xí hơn xưa nhiều để cần sự an ủi và để anh ta dám an ủi.

Bây giờ thì anh đã dám rồi, đã dám nói ra những gì sôi nổi trong lòng anh thuở đó, những cái đó chỉ tạm nghỉ yên thôi, sẽ sôi nổi trở lại ngày tái ngộ. Sống thêm được năm năm, anh đã dạn thêm phần nào rồi. Hơn nữa, mãi hơi tiếc hận đã để vượt mất mối tình lớn của anh, anh đã thấy tất cả vô lý của tánh nhút nhát của anh hồi nào mới lớn lên và tự nguyện sẽ can đảm, tự kỷ ám thị bằng lời tự nguyện đó và quả đã can đảm được rồi, anh tin chắc như vậy.

Nhưng nỗi mừng gặp lại cô nhân chỉ hừng lên có vài giây thôi rồi sự thật phũ phàng đã tát vào mặt anh những vố nhoáng lửa.

Tâm khóc gần tới sáng, mới quyết định được thái độ : anh phải cứu con Quít chứ bỏ nó không đành.

Chương 3

Quít đang ngồi trong buồng giam ngậm mẩu bánh mì nguội mà một nữ du đảng cùng buồng giam với nó được người nhà gửi quà biếu vào, ăn không hết biếu lại nó, thì có lệnh gọi lên phòng điều tra.

Nó ngạc nhiên hết sức mà thấy Hai Tâm đang đứng trước bàn giấy của người điều tra.

Ban đầu nó nghĩ rằng thằng ngốc này đã sống thêm năm năm rồi mà chưa hết ngốc nên nhìn hấn mà mỉm cười một cách hóm hỉnh, hơi hơi ngạc nhiên vì sự có mặt không trông đợi của hấn, sau lời xin xỏ cà rồn đêm rồi.

Nó mỉm cười, chờ xem thằng ngốc sẽ bịa ra câu chuyện ngốc nào để thi hành mạng lệnh mà nó đã ra.

Điều tra viên hỏi Hai Tâm :

– Anh bảo rằng vợ chồng anh không có hôn thơ hôn thú gì với nhau hết thì cũng được đi vì trong xã hội ta, có rất nhiều cặp vợ chồng không chánh thức như vậy, mặc dầu họ đã có với nhau năm bảy mặt con rồi. Nhưng sao lại không có tên anh trong tờ khai gia đình của cô này thì khó hiểu quá !

– Dạ thưa vì tôi mắc đi làm xa, lâu lắm mới về nhà một lần.

– Làm gì, ở đâu ?

– Tôi chụm lửa phụ các đầu máy xe lửa của sở Hỏa Xa chạy đường miền Trung, thường thì ban đêm tôi ở trên xe.

– Có giấy chứng minh nghề nghiệp hay không đưa ra xem.

– Dạ có.

Hai Tâm lấy giấy ấy ở túi sơ mi mà trao cho người điều tra. Người này xem giấy rồi gật đầu mà rằng :

– Khá ổn. Nhưng tôi cần thêm bằng cứ cụ thể nó chứng tỏ tình trạng vợ chồng của hai người. Cô Quít này không có bị bắt tại trận, không thuộc tổ chức mại dâm nào cả, thì nếu có một tí bằng cứ tốt nào là tôi sẵn sàng thả ngay.

Mặt mày Hai Tâm khó đăm đăm. Anh còn biết lôi bằng cứ nào nữa để chứng tỏ một điều không có thật.

Nhưng bỗng nghĩ ra được cái gì, mắt anh sáng lên, thò tay vào túi quần sau, rút từ trong ấy ra một chiếc bóp-phơi bằng nhựa giả da trắng, rách teng beng và lảng ướt mồ hôi lâu năm, đoạn moi trong bóp lấy ra một bức ảnh vàng khè.

Quít vội chồm tới để xem cho biết ảnh của ai, trước khi thẳng ngực trao ảnh cho điều tra viên thì nó rụng rời mà thấy đó là chính ảnh của nó, chụp cách đây sáu năm, hồi còn cha mẹ ở xóm Bến Cỏ, còn là một cô gái quê và ngây thơ.

Cô gái Bến Cỏ, làm nghề gánh nước mướn, lại mặc áo đầm; đứng trước một ngôi lầu đài đồ sộ, ngôi đền đài này chỉ là bức tranh dùng làm nền của các hiệu nhiếp ảnh ngoại ô. Tay cô ta cầm một bó hoa giả, cô nghèo đầu, vừa cười duyên vừa hôn bó hoa ấy.

Nàng đã tặng Tâm một bức ảnh đó vào một ngày kia trong những tháng mà nàng chinh phục Tâm. Không chiếm lòng Tâm được, nàng đi theo trai mà quên đòi lại cái món quà mà hấn bo bo cất kỹ sáu năm nay.

Về sau, sành đời hơn, Quít mới thấy tất cả sự quê mùa của người trong ảnh, nên đã thủ tiêu hết sạch mấy bản rửa còn sót lại, và bức ảnh xuống màu vàng mà viên điều tra vừa rước lấy là di tích duy nhất của một đoạn đời của nàng.

Không còn tin tưởng nơi tình yêu nữa, Quít kinh ngạc đến chết lặng đi trước một điều kỳ dị hết sức : thì ra tình yêu có thật, và có một mối tình cảm lặng nhưng kiên cố như cây cổ thụ trong rừng sâu.

Trong khi nó rung rung nước mắt thì điều tra viên bật cười mà rằng :

– Bất kỳ ai cũng có được bức ảnh này cả. Cho đến ảnh hai người chụp chung mà còn không chứng tỏ được gì hướng hò là.. Nhưng thôi, tôi tin là anh không thể nói dối và với tinh thần hiểu biết rộng rãi, tôi trả tự do lại cho cô này.

Chương 4

Khi hai người ra tới vỉa hè, con Quít núu Hai Tâm lại mà nói :

– Cám ơn anh lắm đây nhé ! Nhứt là cám ơn bức ảnh.

– Sao lại cám ơn ? Chính tôi phải cám ơn người tặng chớ.

– Anh đã quên cám ơn em lúc em tặng hình thì bấy giờ trễ lắm rồi, khỏi cám ơn nữa. Nhưng tới phiên em cám ơn người có công giữ kỹ nó từ ấy những nay.

Mặc dầu bị xúc động, con nữ quỷ vẫn tàn ác, không bỏ tánh tinh nghịch, ranh mãnh hỏi thêm :

– Anh cất ảnh đó làm gì mà lâu năm vậy ?

– Để làm kỷ niệm.

Con Bảy Lẻ hát lên câu hát huê tình nhà quê rồi cười rất dòn :

Thương em chẳng biết để đâu.

Để trong túi áo lâu lâu lấy nhìn.

Đoạn nó hỏi :

– Có đêm nào anh nhìn ảnh em hay không ?

– Mỗi đêm.

– Thôi đi, đừng có dóc tổ. Không sợ chị ấy mần thịt hay sao? À dạo này anh ở đâu.

– Ở xóm Cây Điệp Đôi.

– Thì ra anh cũng ở gần em. Ngộ quá, em ở xóm Cây Điệp lẻ bạn, còn anh thì ở xóm Cây Điệp có đôi. Vậy anh có đôi bạn từ bao lâu rồi ?

– Chưa có.

– Thật à ? Như vậy lương tiền của anh ai ăn ?

Rồi con Bảy Lẻ lại hát ghẹo bạn bằng một câu hát huê tình nhà quê khác, một câu hát nhại :

Cảm thương anh “chạm lửa” mới điền.
Vợ con chưa có, lương tiền ai ăn.

Hai Tâm cũng cười hiền lành và nói :

– Cũng không có dư. Tay làm hàm nhai.

– Anh ăn cơm tháng hả ?

– Không, tôi ăn cơm quán.

– Rồi ai giặt áo quần cho anh ?

– Tôi giặt lấy

– Tôi nghiệp. Thôi, để thỉnh thoảng em lại em giặt giùm cho anh.

– Không dám.

– Anh cho em địa chỉ đi.

– Nhà tôi khó tìm lắm.

– Thì vẽ họa đồ.

– Tôi ở xóm Cây Diệp Đôi.

– Biết rồi ! Cứ nói mãi tên xóm. Người ta hỏi địa chỉ kia mà.

Tâm do dự một hồi rồi thêm chi tiết rõ :

– Ngay chỗ đậu của chiếc xe lô chót chạy đường Saigon – Mỹ Tho có cái hẻm Cây Gòn : Nhà tôi số 274/719/318B. Cửa sơn xanh, trước nhà đối diện có trồng cây khế.

– Em sẽ đến thăm anh, thôi chia tay nhé.

Chương 5

Con Bảy Lẻ không về nhà nó trên xóm Cây Điệp. Kinh nghiệm đã dạy bọn trong giới nên tìm chỗ mà tạm trú sau những cuộc bỏ rập, nếu không tìm được nơi cư ngụ khác, để dời nhà đi luôn, vì thế nào cũng có người rình rập quanh đó để “xên” lại một lần nữa và họ nên đợi cho mọi việc lắng êm lại một thời gian, dài hay ngắn tùy lúc.

Nó đông tuốt lên Hoà Hưng ở với bạn ít lúc, nhà nó cũng chẳng có gì quý giá mà phải về thăm chừng.

Nhưng buồn ghê lắm ! Bạn nó đã hoàn lương, lấy chồng thầy ký và tối ngày lui cui nấu nướng và dọn dẹp nên nó không biết giải trí bằng cách nào hết. Xóm đó là xóm làm ăn, nên nó cũng không tìm được tay bài để gây sòng đánh tứ sắc cho qua những giờ trống không dài đằng đẳng.

Nó cứ ngủ, sáng chín mười giờ mới dậy, dậy xong đi ăn phở rồi về nhà, xuống bếp nói chuyện khào với bạn một hồi rồi lại đi ngủ nữa, bỏ bữa cơm trưa. Xế dậy, nó lại đi ăn phở v.v. ăn không ngời rồi cho tới khi số tiền tám trăm trong túi nó hết sạch nó mới hay.

Hết tiền, nó lại ngáy cả cái ngủ nữa. Sinh lực của nó còn dồi dào, nên nó chỉ cần ngủ bù cho hằng năm phải thức có mươi mấy ngày là đủ cho cơ thể nó cường tráng trở lại rồi.

Giờ thì chết, hết tiền lại hết chỗ trốn cái trống không.

Bỗng nó nhớ sức lại anh con trai lò khờ mà nó hứa chơi rằng sẽ đến thăm rồi quên luôn. Tâm sẽ không biết làm gì cho nó vui, chắc chắn như vậy, nhưng nó thì biết và chính nó sẽ làm. Nó sẽ trêu cợt phá phách anh ta để thưởng thức vẻ bối rối và sự khó chịu của anh ta, và chắc nó sẽ được cười.

Nó nhớ Tâm có cho nó biết rằng hấn đi làm và nghỉ ở nhà trong những giờ giấc rất là khác thường : sau bốn mươi tám tiếng đồng hồ ở trên xe thì được nằm nhà trong những giờ mà thiên hạ bận rộn làm lụng.

Giờ đã mười giờ sáng rồi. Có thể hấn còn ở Mường Mán, còn chạy giữa rừng, mà cũng có thể hấn đang nằm ngủ ở nhà. Phải tới nơi mới biết.

Bảy Lé ghé xóm nó trước ! Cửa nhà nó đã được hàng xóm đóng lại giùm, ở bên ngoài.

Người ta ngỡ nó ngồi tù hay đi trại hướng nghiệp ít lắm cũng ba tháng nữa mới về, nhưng chưa chi họ thấy nó lù lù dần xác trở về, họ nửa mừng giùm cho nó, nửa bực mình vì viễn ảnh tái hành nghề của nó mà họ sẽ phải gai mắt lắm và phải lo ngại cho tinh thần của con cái họ lắm.

Con Bảy Lé tiếp nhận được tâm trạng của người trong xóm nên vội nói để họ an lòng ngay rằng nó chỉ trở về thăm nhà trong chốc lát thôi.

Đây là lần đầu tiên mà nó bắt chọt được những ý nghĩ thầm kín của họ đối với nó. Từ thuở giờ, nó chỉ sống với mấy chị bạn cùng nghề với nó, có ngồi lê đôi mách cũng chỉ ngồi lê đôi mách nơi nhà bọn này thôi. Thảng hoặc phải lui tới một nhà tử tế để xin một lát gừng làm thuốc, nó vẫn được đối đãi tử tế ở bên ngoài.

Sự kiện vừa khám phá ra, khiến nó khó chịu và suy nghĩ ghê lắm. Họ đã ngấm ngầm tẩy chay nó từ lâu mà nó không dè, thì thử hỏi nó có nên tiếp tục sống ở đây nữa hay không ?

Bạn hữu của nó không còn ai trong xóm này hết, kể cả mấy đứa được bỏ giải cứu đêm nọ. Mấy đứa đó ắt hẳn phải trốn biệt xứ vì nghe đâu bỏ của chúng nó bị bắt hết ráo. Bọn này chắc đã khai ra lũ nó chớ chẳng không.

Ngồi buồn giây lát, con Bảy Lé khóa cửa lại bên ngoài, qua mượn của bà bán xôi hai chục bạc, rồi đông xuống xóm Cây Diệp Đồi.

Chương 6

Ngõ hẻm Cây Gòn sâu như hang dế, Bảy Lế đi mỗi chon mà chưa tới trong cùng. Nó tuyệt vọng lắm vì không thấy bóng dáng cái cửa sơn xanh và cây khế đầu cả.

Đi thơ thẩn một hồi, nó mới chợt nhớ ra là địa chỉ của Hai Tâm gồm ba số, tức hẻm ở một ngõ hẻm phụ, phải hai lần quẹo mới tới ngõ ấy.

Quả đúng như vậy. Con Bảy lục lạo các ngõ hẻm ngánh một hồi thì tìm thấy cây khế và trước nhà có trồng khế, một nếp nhà không sân, cửa sơn xanh.

Cửa khóa lại bên ngoài. Con Bảy hỏi thăm xóm giềng thì mới hay Tâm đi vắng đã hai ngày hai đêm rồi, và theo lệ thường thì đúng ngọ hôm nay hẻm sẽ về, nếu không có gì trục trặc. Hẻm đã đi, về như vậy, đều đều như một cái máy đồng hồ từ hai năm nay.

Bảy Lế trở ra đầu ngõ mua một ổ bánh mì với thịt nguội đủ hai người ăn, tại các hàng quà đông vô số kẻ ở bến xe An Đông này. Nó đã biết rằng Tâm ăn cơm quán, nhưng không rõ hẻm đi làm về nhà thay y phục rồi mới đi ăn cơm, hay ăn rồi mới về nhà. Nếu hẻm về nhà trước, nó sẽ đãi hẻm một bữa tiệc nghèo.

Trở vô xóm, nó bẻ đại khóa cửa, quyết dành cho Tâm một sự ngạc nhiên.

Thấy người lạ hành động trái phép, cả xóm đều gọi nhau chỉ chỗ nó và xâm xì. Có người bàn nên đi kêu cảnh sát.

Thật là khả nghi ? Cô gái này, họ chưa hề thấy mặt lần nào và chắc chắn ả ta chỉ là phường đầu trộm đuôi cướp thôi, toan vơ vét cả nhà người vắng mặt đây.

Nhưng thím Sáu Kền đề nghị nên áp nhau vây nhà Hai Tâm rồi bắt kẻ trộm tảo bạo ấy mà nện một trận cho nó mềm xương. Thím quả quyết rằng quân gian sợ lối trừng trị ấy hơn là sợ cảnh sát, sợ vào tù.

Ý kiến này được mọi người tán thành nên họ kéo nhau rất đông như đi xem một đám sát nhơn, tới trước căn nhà cửa xanh.

– Coi chừng nó chạy ngỏ sau ! Một chị la lên.

– Đâu có cửa sau mà lo.

– Coi chừng nó trở nóc nhà nó trốn trên ấy.

Nghe thiên hạ xôn xao ngoài cửa, con Bảy Lẻ cố nằm yên trên chiếc chõng tre của Hai Tâm vì nó đoán biết họ muốn gì và nó càng bất động càng hay. Nó không sợ hãi chút nào nhưng khi nó nghe mấy tiếng “trở nóc nhà trốn trên ấy” nó giựt mình đánh thót một cái rồi bật cười. Vâng nó là một đứa có thành tích trở nóc nhà trốn trên ấy sao mà họ giỏi đoán thế ? Nhưng lần này thì không.

Ngoài này, người lớn hăm he, trẻ con la hét, nhưng không ai dám xung phong cả.

– Sợ nó có khí giới, một chị dè dặt gợi ý.

– Nếu nó khóa cửa lại bên trong ?

– Thì mình phá cửa mà vô. Còn khí giới thì mình cũng nên cầm một người một con dao.

Rồi thì các chị, các bà ùn ùn chạy về nhà họ để lấy dao nhà bếp tới. Trông họ giống như một đạo binh của thời xưa nào, võ trang toàn bằng khí giới đâm chém và đạo binh ấy chỉ gồm toàn nữ binh.

Bao nhiêu chiến sĩ hò hét rần rần trời ấy, chỉ vây bắt một người con gái mà lúc bẻ khóa, họ chỉ thấy nàng cầm trên tay một ổ bánh mì mà thôi.

Cuộc hò hét lại tiếp tục nổi lên :

– Đánh bỏ mẹ nó đi.

– Đánh cho đã tay rồi kêu lính bắt cho nó ở tù rục xương !

Nhưng không chị nào làm cảm tử quân cả.

Hai cánh cửa xanh khép kín lại, và bên trong im thinh thít. Chính sự im lặng này làm cho họ sợ. Thà rằng kẻ gian dọn đồ lụp cụp, lạch cạch, hay nói cái gì để thử tự mình oan chớ y mà lặng thinh, họ cảm giác sao như là y đang núp sau cánh cửa đợi họ vào để mà phụng cho họ rơi đầu.

Đàn ông con trai mà sống độc thân, thường được các cô, các chị, các bà mến. Phương chi Hai Tâm ăn ở dễ thương, lại tình lân lý trong các xóm bình dân rất mạnh nên họ quyết bảo vệ tài sản của kẻ đi vắng.

Thấy thiên hạ toàn là một lũ chết nhát nhau, chị ba Sấn nổi dóa vệt người ra để xung phong.

Chị ta cũng chẳng dạn gì hơn ai, nhưng hôm qua chị đã trót chưởi chồng chị là đồ thô để nên chị phải tỏ ra ta đây không thô để kéo trưa đi làm về, anh ấy cười cho mà ê mặt.

Đã có kẻ cầm đầu, thiên hạ bỗng hóa ra anh hùng thành lính hết thảy. Họ hùm hổ, tiến bước bén gót chị Sấn, có người muốn lấn chị mà đi trước nữa, nhưng chỉ lấn hơi thôi, lấn mà sợ chị ta thụt lùi lại thì nguy cho họ.

Tới sát cửa, chị Sấn do dự một lát rồi đưa chơn đạp mạnh cánh cửa vào trong; tay dỡ con dao phai lên, sẵn sàng chặt.

Nhà chỉ có một buồng, phía trước kê một chiếc bàn con, vài chiếc ghế đầu, trong cùng là cái chõng tre của chủ nhà.

Họ xông vào đó thì thấy tên nữ tướng cướp đang nằm dài trên chõng mà cười.

Sự kiện này bất ngờ quá, khiến họ chết sững không biết phải phản ứng ra sao.

Họ đã dọn tay để chém liên hoặc đánh liên, họ đã dọn miệng để chửi bới nếu kẻ trộm mở miệng ra chối leo lẻo, nhưng thái độ tỉnh khô và bất động của kẻ lạ mặt, giống một khoảng không là trong đó họ chạy quá đà, khiến họ ngượng nghịu, ngớ ngàng đến hóa ra ngờ nghệch.

Họ chới với trong cái khoảng không ấy một hồi mới có một kẻ định thần lại được. Kẻ ấy là dì hai Nữa, một cây ăn nói của xóm này.

– Con kia ! Sao lại vô đây ?

– Ủa, nhà của anh tôi, bà con cũng cấm nữa hả ?

– Nhà của anh mầy ? Hừ ! Sao lại bẻ khóa như ăn trộm ?

– Ăn trộm nào dám bẻ khóa ban ngày.

– Thì như ăn cướp.

– Ăn cướp vào đây để ăn cướp giẻ rách hả ? Ảnh đi vắng chìa khóa đâu tôi mở cửa.

Cả bọn coi mồi đuổi lý, nhưng không lẽ đã trót làm dữ lại rút êm mà xem cho được, nên chị Hạc ra vẻ hòa giải nói :

– Xin khuyên hai đảng bớt găng với nhau. Nè cô, bà con tôi đây chỉ giữ của giùm cho người chòm xóm thôi, thấy kẻ vô nhà chú Hai Tâm một cách kỳ cục nên phải gạn đục lóng trong, cô đừng buồn. Cô là bà con làm sao với chú Hai Tâm ?

Bảy Lé ngồi dậy đáp càng :

– Dạ, cháu là em ruột anh ấy.

– Vậy hả ? Nhưng sao không hề nghe chú ấy nói có anh em gì. Cô ở đâu mà tới đây ?

– Dạ ở xóm Bến Cỏ, Dakao.

– Vậy thì là đúng rồi.

– Còn cha mẹ gì không ?

– Dạ không.

– Chớ cô ở với ai ?

– Cháu có chồng. Chồng cháu chết chưa mãn tang nên cháu còn thờ chồng trên ấy !

– Khá ổn.

Cuộc thăm vấn kể như tạm xong và chị Hạc khuyên bà con trong xóm rút lui. Ba bốn chị còn ở lại nói chuyện cà kê, nhưng rốt cuộc rồi họ cũng lui.

Tuy nhiên họ còn coi chừng một cách kín đáo vì họ chưa vững bụng lắm. Họ quyết ngăn cản không cho người khách kỳ dị này ra đi, nếu nàng ra đi, trước khi chủ nhà về.

Chương 7

Hai Tâm bị đón ngay từ ngoài đầu ngõ khi anh về tới xóm hòi mười hai giờ rưỡi. Họ hỏi chặn đầu anh về cái cô em ruột của anh và khi nghe anh phủ nhận có em gái họ mừng hết sức mà có kẻ có tội cho họ ra uy.

Con Bảy Lé biến thành ra một con chần tinh ngay. Cứ theo lời họ tả cho Hai Tâm nghe thì đó là một con mẹ có nanh, có vút, mang dao găm trong người và đang tom góp áo quần, đồ té nhuyển các thứ của anh mà thôn vào một chiếc cần xé khổng lồ.

Anh chụm lửa đầu máy không dạn lắm, nên hồn vía cũng lên mây. Anh không sợ mất của cho lắm vì anh không có gì đáng kể, nhưng rất sợ con người bí mật mà ý định đối với anh, anh hoàn toàn không biết.

Kẻ thông tin cho chủ nhà lại báo động lên và thiên hạ lại tập trung trước căn nhà của anh. Lần này đao binh vây khốn địch được tăng cường rất nhiều đàn ông, những ông gia trưởng đi làm vừa về.

Hai Tâm cũng do dự rất lâu trước hai cánh cửa mà con Bảy Lé đã khép lại khi bọn xung phong hụt đã ra về hòi nãy. Rốt cuộc ôm lấy can đảm bằng cả hai tay, anh ta xô mạnh vào.

Nữ tướng, chúa đảng cướp bí mật, nhoen miệng cười một nụ cười rất xinh tươi, rồi ngồi dậy thật lẹ, nàng “hù” một tiếng thật to.

Chị Sấn thấy vậy hiểu ngay, cười và nói lớn :

– Em thật bà con ơi, nhưng mà là em thứ khác.

Người trong xóm lấy làm thất vọng mà không được hành động để bắt trộm cướp cho nó oai chơi. Họ hơi hờn sao cô gái này lại không phải là kẻ bất lương để cho họ được dịp ra tay nghĩa hiệp. Họ giải tán mà không hài lòng tí nào.

Chương 8

Hú ba hồn chín vía tôi ! Chào cô Quít.

Hai Tâm vừa ôm ngực vừa nói như vậy sau tiếng hù của con Quít.

– Bảy vía hay chín vía ? Quít cũng cười rồi hỏi người bạn cũ như vậy.

– Tôi nhát như đàn bà, chắc là có đến chín vía.

– Coi bộ anh không mừng khi thấy mặt em ?

– O.. hơ.. tôi mừng lắm chứ !

Hai Tâm nói láo dỡ khệt, nên nghe rõ quá sự miễn cưỡng trong giọng của anh ta.

– Anh ăn cơm chưa ?

– Rồi.

– Ăn ở đâu ?

– Đẳng quán cơm xã hội.

– Em có mua bánh mì thịt đủ cho hai người ăn. Nhưng thôi.

Hai người im lặng một lát rồi Quít hỏi :

– Sao anh không nói gì hết vậy ?

– À, cô mạnh giỏi ?

– Không mạnh giỏi mà tới đây hù anh. Anh kêu em bằng em được hay không ?

– Hồi đó tôi muốn như vậy lắm.

– Muốn sao không kêu ?

– Vì tôi không dám.

– Bây giờ cứ dám đi.

Hai Tâm chỉ làm thỉnh. Con Quít ngỡ anh ta vẫn chưa dám, nhưng thật ra là anh không thèm. Nó tiếp tục trêu anh :

– Hình của em, sao anh không trả mà lại giấu trong bóp.

– Vì tôi giữ riêng cho tôi.

– Anh Tâm nè !

– Gì đó cô ?

– Nhưng em đã hết là của anh rồi, còn giữ ảnh em làm gì ?

– Tôi không biết. Hồi đó, cô cũng đâu phải là của tôi. Nhưng tôi cứ giữ. Cô làm gì mà bị bắt ?

– Thật là xui hết chỗ nói. Khi nãy về ghé qua xóm cũ...

– Té ra cô đã dời nhà ?

– Chưa, nhưng hôm nay em đi du lịch trên Đà Lạt. À ghé thăm xóm cũ, em bị bà Sáu bả bắt bồi thường nóc nhà của bà mà em đã tọt lủng đêm đó. Em bị bắt vì leo nóc nhà.

– Chỉ có như vậy thôi sao ?

– Chớ anh còn tưởng gì nữa ? Có luật mới ra, cấm con gái leo nóc nhà.

Hai Tâm hài lòng lắm vì anh chỉ mong cho Quít chối tội thật của nó. Nó đã trắng trợn ở nhiều điều và anh rất sợ nó trắng trợn khai ra đủ thứ cho anh đau khổ nữa.

– Tôi không tưởng gì hết, chàng cười hiền lành mà đáp như vậy.

– Em được thả, nghĩa là vô tội rồi. Chớ có hỏi lời thôi, nghiêm khắc hơn là ông Cò.

Hai người lại làm tỉnh và con Quít cụt hứng tỉnh linh trước một kẻ quá ít lời, còn Hai Tâm thì không có gì để nói.

Thật ra Hai Tâm đã dự trữ rất nhiều những gì mà mấy năm nay anh nghĩ về Quít, những hồi tiếc, những nhớ nhung, những ân hận. Anh nguyện, gặp lại nó thì anh sẽ tuôn ra; cho dầu nó đã con đàn cháu đống rồi. Anh quyết nói cho hả vậ thôi chớ cũng không mong mỗi gì. Nói ra được những chất chứa nơi lòng anh, có lẽ anh sẽ sung sướng y như là đã dám tỏ tình thuở đó. Đó là một cuộc tỏ tình trễ muộn một hạnh phúc thụt lùi, tất cả đều là ảo ảnh, nhưng ảo ảnh dầu sao cũng vẫn hơn là sự nghèo nàn tình cảm hiện tại, sự bần cùng, rách rưới của tâm lòng anh bây giờ.

Những mơ ước của anh chỉ được thực hiện có nửa chừng thôi. Anh đã gặp lại cố nhân, nhưng đó là một con người khác rồi chớ không phải là thiếu phụ thường, tiếp tục cô gái năm xưa, thành thử anh không buồn chút nào những gì đè nặng lòng anh trong mấy năm qua nữa.

Riêng phần Quít, nó cụt hứng thành linh và nó tiu nghỉu vì mất đối tượng. Nó định bụng sẽ được một bữa cười no khi trêu ghẹo thằng ngốc. Nhưng thằng ngốc mặc dầu còn ngốc, vẫn không bối rối như anh con trai khờ năm đó nữa. Quả hẳn vẫn còn vụng về như cũ nhưng hẳn không sợ hãi nó nữa; mà còn có vẻ ghê tởm khinh miệt nó.

Đây là lần thứ nhì trong một ngày, trong đời này mà Quít tiếp nhận được ý nghĩ thâm kín của người khác về nó.

Từ hai năm nay, nó đã học hóa trang, học ăn mặc, đã hết quê mùa rồi. Trang điểm và bóng sắc nương lẫn nhau, nâng nó lên hàng gái đẹp con nhà khá giả của các thị trấn quan trọng. Ra đường nó lẫn lộn trong trăm ngàn người đẹp khác, chứ không phải là một tiếng đàn ngang cung như trước nữa, hoặc đôi khi nổi bật lên khỏi đám đông là khác. Người ta thèm muốn nó, nể nang nó, chứ tuyệt nhiên nó chưa bị hắt hủi lần nào.

Quả thật nó vừa bị tạt nước mưa vào mặt từ sáng đến giờ : người trong xóm đã lộ mòi xem rẻ nó vì họ biết nó không được bọn ma-cô côn đồ bảo vệ cho, họ không cần phải giấu giếm ý nghĩ thật của họ về nó nữa, ở đây kẻ si tình ngày trước lại tiếp đón nó nguội lạnh vô cùng.

Nghe đói, Quít lấy bánh mì ra mời chủ nhà.

– Em định ở lâu với anh, nên đã chuẩn bị để ăn ở đây. Xin mời anh.

– Cám ơn cô, tôi vừa ăn xong.

Quít đã phác họa một cảnh ăn chung vui vẻ, nhưng giờ nó phải thất vọng như bao lần thất vọng trong đời nó, thất vọng lớn và thất vọng nhỏ, không có gì xảy ra đúng theo ý muốn, theo mong ước của con người cả.

Ngồi gặm bánh mì nó hỏi :

– Nếu không có em thì anh làm gì ?

– Tôi ngủ.

– Vậy anh ngủ đi, em coi chừng nhà cho.

– Cám ơn. Tôi không có gì mà sợ mất.

Tâm ngồi trên chõng tre, vắn thuốc Gò Vấp bằng một lá cò nhỏ bằng giấy, vừa vắn vừa ngáp. Chắc anh ta buồn ngủ nhưng cố thức để khỏi bất lịch sự với khách.

Quít đoán biết như vậy nên ăn vội vàng, phải mắc nghẹn đến mấy bận. Nàng thấy mình phải đi ngay kéo chủ nhà bức mình.

– Anh nè !

– Gì đó cô !

– Em đã trót xưng với hàng xóm rằng em là em của anh, vậy lát nữa, anh chịu khó đưa em ra đầu ngõ cho họ tin nhé.

– Cũng được.

Quít thấy rằng nàng phải đi ngay, nhưng rất muốn trở lại, nên mới cần tín nhiệm của người trong xóm.

Nàng muốn trở lại vì tánh tò mò ích kỷ của con người. Bức ảnh mà Hai Tâm đã trình bót, chứng tỏ rằng hấn vẫn ấp yêu từ mấy năm nay bóng hình người cũ. Điều đó vượt ve tự ái của nàng ghê lắm. Vì thế mà nàng lại ham biết xem mộng cũ của hấn đã tan hấn chưa, khi hấn biết sự thật về nàng.

Quít không mong mọi gì cả, nàng đã cóc cần tình yêu và đàn ông từ lâu rồi, nhưng tự ái của đàn bà là vậy, không cần mà vẫn muốn biết còn được yêu hay không. Những gì nàng tiếp nhận được từ nãy giờ, nàng không chắc là đúng lắm, hơn thế, nàng lại mong mình nhận xét sai.

Lý do thứ nhì xui nàng muốn trở lại đây là nỗi bơ vơ, trơ trọi mà khi nãy nàng bỗng chợt nghe thấy. Nàng không còn bà con thân thích nào trên đời nầy cả. Bạn hữu nàng thì chỉ là một bọn vá vúi sơ sịa với nhau bằng chỉ chuối, chỉ thơm, đầu hôm sớm mai là có thể đứt rồi, một đứa có thể đi lấy chồng, đứa khác giải nghệ vì trúng một mối lớn nào đó, đứa khác vào tù, thế là tan rã cái gia đình nho nhỏ tạm bợ của nàng. Còn lại mãi mãi là tình lân lý, nhưng khi sáng nàng đã thấy rõ là họ tẩy chay ngầm ngầm nàng thì nàng sẽ sống với ai ?

Quít cứ ngỡ là mình cóc cần tình cảm, cóc cần được một chỗ dựa tinh thần, nhưng nàng đã sáng mắt ra là nàng làm, từ lúc cái cảm giác trơ trọi xâm chiếm lấy nàng.

Một vị bác sĩ ta chuyên trị tâm bệnh đã nghiên cứu để xem tại sao chương trình bài trừ mãi dâm của các nước trên thế giới đều hoàn toàn thảm bại.

Họ chỉ biết cấm mà không hề tìm nguyên nhân sâu xa của nạn mãi dâm, nên sự cấm đoán chỉ đẩy lui mãi dâm vào vòng bí mật thôi, mà cái gì bị đẩy lui vào vòng bí mật, nó càng bành trướng mạnh hơn bao giờ cả.

Nếu chỉ cấm mà trừ khỏi được mãi dâm, thì các nước văn minh trên thế giới đã chẳng bận tâm mở hết hội nghị này đến hội nghị khác, hội nghị nào cũng gồm toàn các nhà bác học lỗi lạc, các nhà xã hội học cừ khôi nhưng không quốc gia nào thành công cả, mãi cho đến ngày nay là năm 1962 mãi dâm vẫn cứ tồn tại khắp hoàn cầu.

Như ở các nước, vị bác sĩ ấy cũng tìm thấy những nguyên nhân cổ điển : Kinh tế, xã hội v.v. Nhưng ông ta lại tìm thấy hơn, sau một cuộc điều tra rộng rãi một khía cạnh kỳ lạ vô cùng.

Trong một trăm cô gái giang hồ, có hơn tám mươi cô mồ côi cha, hoặc mồ côi mẹ, hoặc mồ côi cả cha lẫn mẹ, hoặc cha mẹ họ ăn ở với nhau không thuận, không khí gia đình không thoải mái.

Và điều này kỳ lạ hơn nữa là tất cả những cô ấy đều cần ma-cô nung đỡ, một nhu cầu không lý do, vì lũ chúng không nung đỡ khi khô gì hết ráo. Hơn thế, họ bị lũ này bóc lột, ngược đãi đánh đập, nhưng vẫn bám níu theo chúng, mặc dầu chúng không đẹp trai, không mạnh mẽ về chuyện xác thịt chút nào.

Đó là nguyên nhân tình cảm mà các hội nghị lớn đã bỏ quên.

Vâng.. Gái giang hồ nghe họ bơ vơ, rất cần không khí thương yêu. Không được thứ của quý báu ấy họ tạm bợ hưởng sự thương yêu nhơn tạo, sự vây quanh quanh một tên ma-cô và vài cô bạn nạn nhân, vì sự vây quanh này tạo phần nào không khí gia đình.

Cuộc điều tra này được nhiều người tham dự, tuy do vị bác sĩ ấy điều khiển. Tất cả các điều tra viên đều đã chứng kiến những trận đòn kinh hồn mà bọn ma-cô đã phủ phàng trừng trị các gái giang hồ, các nàng có thể trốn đi được nhưng vẫn không trốn mà trái lại cứ trở lại cái gia đình giả hiệu ấy mà các nàng rất cần : vài ba chị em sống chung dưới mái nhà của một tên ma-cô, đau ốm có nhau, vui buồn có nhau.

Đó là nhu cầu tình cảm, không dính líu mảy may nào đến sự cần tiền để ăn cơm, hoặc để được sống xa hoa.

Quít đã lục soát nhà này rồi : khắp nước ngoài sau đã cạn queo. Vì thế mà ăn xong, nàng lau miệng lau tay bằng khăn mu-xoa rồi ra đi để uống nước mía ở ngoài đầu ngõ.

Quít không buồn nhắc lại lời yêu cầu của nàng khi nãy mà nàng thấy Hai Tâm đã nhận một cách miễn cưỡng. Nhưng hắn thì không quên lời hứa và khi nàng xin phép ra về, hắn đứng lên để tiễn nàng ra đầu ngõ.

Quít vội vui tươi nét mặt lên như là nãy giờ họ đã qua với nhau mấy tiếng đồng hồ thú vị lắm. Nàng đã quen đóng kịch, còn Tâm thì không, nên hắn vẫn buồn hiu.

Nàng van nài :

– Anh làm ơn vui lên đi, không họ nghi ngờ.

Tâm vẫn không vui lên được. Nhưng hàng xóm chỉ nghi ngờ tốt cho họ thôi. Thiên hạ nghi ngờ rằng Hai Tâm buồn vì cô gái không chịu ở lại.

Xóm này chia làm hai phe dư luận về Quít, một phe tin bằng lời rằng hai người là anh em với nhau, ít lắm là anh em họ; phe khác lại đoán rằng Quít là mèo chuột của Hai Tâm.

Hôm nay Quít không đánh phẩn, lại mặc bà ba đen, nên không cách biệt với người trong xóm và với Hai Tâm nên có vẻ là nhơn tình của Hai Tâm lắm, chớ như nàng mà ăn mặc theo lúc ở xóm cũ, họ sẽ đánh dấu hỏi ghê đi.

– Thôi, em về anh nhé !

Tối đầu ngõ, Quít buồn hiu mà già từ bạn bằng câu trên đây. Hai Tâm đứng thần thờ, không nghe bạn nói gì, khiến Quít phải lặp lại :

– Anh.

– O.. hơ.. cô, gì đó ?

– Em về.

– Cô về mạnh giỏi.

– Anh không mời em trở lại hay sao ? Quít không bỏ được tánh tình nghịch hỏi đùa như vậy mà không mong được thỏa mãn.

– O.. hơ.. ừ.

Nụ cười hóm hỉnh trên môi Quít vụt tắt thành linh. Nàng đau xót vô hạn mà bỗng thấy mình là một con số không đối với một anh phu tằm tối nhút nước, một người khách mà người ta không mong tiếp lại lần thứ nhì.

Xăm xăm đi lại chiếc xe nước mía đậu trên vỉa hè, sau một chiếc xe đồ lớn, Quít tức giận thề với mình rằng sẽ không trở lại đây.

Nàng ngó ngoái lại thì thấy Hai Tâm vẫn còn đứng đó, không nhìn theo nàng mà ngó mong lên ngọn cây trồng ở vệ đường bên kia.

Ly nước mía mà người bán hàng đã đặt trước mặt Quít này giờ, bị ruồi lẩn bu đầy, thế mà nàng không buồn rở tới, cứ nhìn mãi đầu ngõ mà nơi đó người con trai khó hiểu đang đứng thẩn thờ, băn khoăn tự hỏi anh ta đang nghĩ gì, buồn tâm sự riêng chẳng ?

Lời thề khi nãy, thời gian chỉ mới trôi qua có mấy phút mà đã bị nàng xoá phai nơi trí nàng rồi. Quít cứ muốn tin rằng Hai Tâm buồn về nàng và cứ muốn trở lại để kiểm soát ước đoán của nàng.

Giây lát sau, Hai Tâm lững thững đi vào trong. Quít mới nhớ lại ly nước mía nhưng nước mía ngọt mà nàng lại mắc nghẹn đến mấy lần, uống không trôi thứ cam lộ ấy.

Xong chuyện giải khát, nàng lại ngả tư Nguyễn Trãi đón xe buýt để ra chợ Bến Thành, hầu sang xe khác mà về Hòa Hưng.

Lúc còn là con gái ở xóm Bến Cỏ, Quít chỉ rạo rức vì nhục dục thôi. Tình yêu nơi nàng, thật ra chỉ là sự động cốn nguy trang nơi một thiếu nữ tràn trề sinh lực mà thiếu giáo dục.

Đi theo anh thầy bói dạo một lúc, xác thịt của nàng đã dịu lại. Rồi thì bị hấn phụ rầy, nàng sẩy vời và từ đó đến nay nàng hoàn toàn sống đời sống thú vật, không hề có dịp nào băn khoăn về tình cảm cả.

Ngồi trên chiếc xe buýt trưa vắng khách, Quít rất ngạc nhiên mà nghe hôm nay mình làm sao ấy. Tâm trạng nàng hơi giống giống tâm trạng người thiếu nữ năm xưa, nhưng lại không bọn những tà ý.

Nàng có biết đâu rằng nàng chỉ tới ngày nay, sau bao năm bị sống dồi gió dập, nàng mới bắt đầu có một đời sống tình cảm thật sự, tinh khiết, không vẩn đục vì thêm thường như năm nào.

Đời sống tình cảm này đột khởi liền sau một trận chấn động tâm tư : trong cô gái giang hồ, con người thật nơi nàng như là đã chết hẳn từ lâu rồi. Và cái gì cũng chết theo nó cả. Thành linh, nàng bắt gặp một tấm lòng kỳ lạ khiến cho nàng phải tin tưởng rằng tình yêu quả có thật, chớ không phải chỉ là những lời giả dối của những kẻ đàn ông trác táng và của chính nàng nữa.

Thêm vào đó, nàng lại nghe mình bị cô lập, bị tẩy chay, nghe mình bơ vơ một thân trên đời.

Vì thế, nàng nghe mình cần một chỗ dựa tinh thần.

Cái khó chịu của nàng mà nàng không biết nguyên do, không biết phân tách, là sự xao xuyến trước một anh con trai mà nàng thấy là cái điểm tựa tinh thần đó, vào một lúc trở trời của nàng.

Xao xuyến này không phải là một giấc mơ kỳ thú của các trinh nữ, giấc mơ sinh ra nhẹ nhàng, rồi trưởng thành chậm chạp.

Không, nàng đã thỉnh linh nghe mình yêu ngay, yêu chớp nhoáng, yêu thần tốc.

Ban đầu, nàng ngỡ tại tự ái của nàng bị thương nên nó gây ra nỗi khó chịu đó. Ừ, tự ái nàng bị thương nặng lắm. Nàng biết rõ uy lực của nhan sắc nàng, từ ngày nàng biết ăn diện và hóa trang và tuy làm ăn trong xóm bình dân, thỉnh thoảng giới “luýt” cũng có cần sự tiếp viện của nàng vì người của giới họ đi vắng và những lần thay thế ấy, nàng vẫn được khách sang ham thích như thường. Thế mà anh con trai nghèo hèn này lại ngạo lạnh với nàng trong cảnh nhà vắng tay đôi thì có tức hay không ?

Nhưng thật ra thì không phải thế. Quít nghe mình yêu người con trai đó thật tình không biết vì lẽ gì.

Về tới nhà bạn. Quít ngạc nhiên mà thấy bạn nàng đón tiếp nàng một cách vui vẻ đặc biệt.

Lúc đó đúng ba giờ trưa và chồng chị ấy đã đi làm rồi. Chị Hải ấy rồi rít hỏi, khi thấy Quít mồ hôi nhễ nhại :

– Khát nước hay không bỏ ? Uống gì ? Hôi trưa này ăn ở đâu ? Ăn mì vời mỡ nhé ?

Hải không đợi Quít trả lời, chạy xuống bếp xách gàu-mên và cầm hai cái ly rồi đông đi liền.

Khi lấy anh chồng này, Hải đã long trọng thề với hắn là không trở lại đường cũ nữa và nàng quyết giữ lời ít lắm là cho đến khi nào hắn không làm ra tiền nữa, hoặc khi nào nàng gặp một mối ngon hơn.

Anh chồng này đã đánh hơi được chân tướng của Quít nên không bằng lòng ra mặt. Phần thì nhà chật chội và phải chứa thêm một người khách, bất tiện quá, nên hắn đã trắng trợn mời Quít tìm chỗ khác mà trọ.

Lòng tử tế hôm nay của vợ hắn khiến Quít đoán rằng hắn toan tính gì đây.

Giây lát sau, Hải trở về với hai gàu-mên mì nhỏ và hai ly cà phê sữa đá.

Vừa ăn, Hải vừa trình bày :

– Bà nè, phận tôi thì đành là phải như vậy rồi. Nhưng bà rảnh rang lại cần sống thì bà không nên nằm lì ở đây. Tôi đã dò chỗ và kiếm cho bà được một nơi trên chợ Ông Tạ. An ninh bảo

đảm. Toàn là các cô tử tế thỉnh thoảng ghé qua nhảy dù thôi. Nhưng chủ nhà người ta cần một cô thường trực. Bà nhận nhé ? Tà-líp thì như thường lệ nghĩa là chia tứ lục chớ không phải mình lấy bảy mươi phần trăm, vì họ nuôi cơm bà.

Quít biết rằng lòng tốt của bạn cũng chẳng qua là một cuộc tổng cổ không tàn nhẫn. Nàng nổi giận toan mắng Hải ba tiếng rồi xách gói ra đi. Nhưng nàng dần được.

Quít dần vì thông cảm được tình cảnh của bạn, chớ không phải vì muốn nhận lời. Nàng nói :

– Cám ơn bà, nhưng chiều nay tôi sẽ chào anh ấy để trở về xóm cũ.

Hải chung hứng hỏi :

– Sao dám trở về sớm quá như vậy ? Gan quá trời !

– Có gì mà gan. Tôi có làm gì đâu mà phải sợ ai.

– Sợ có những ông khách không hay biết gì cả, họ cứ đến thì phiền lắm.

– Tôi sẽ đóng cửa kín mít và nín khe trong nhà.

– Cái đó tùy bà. Theo tôi thì bỏ dịp may này uổng lắm.

Chương 9

Quít không vào xóm do đầu ngõ chánh ở đường Pétrus Ký mà mượn một ngõ ngách bên đường Vĩnh Viễn để tránh quán Tư Mẹo là nơi thiên hạ tụ tập đông đảo.

Vừa mở cửa, chưa kịp bước chơn vào nhà đã bị vồ vai từ sau lưng. Nàng quay lại thì thấy thím hai Nỉ đang nhe răng ra mà cười.

Thím hai Nỉ là một cây tứ sắc nên túng thiếu luôn hay mượn tiền của Quít lắm rồi thành thân.

Quít rất mừng mà chợt nhớ ra rằng nàng còn người bạn này, chớ chưa hẳn hoàn toàn cô độc.

– Mạnh giỏi cô Bảy ?

– À thím Hai, cảm ơn.

– Nè, cậu Ngân muốn gặp cô đó ghen.

Ngân là tên ma-cạo ở đây. Đêm ấy nó không có mặt trong đám giải vây, nhưng vẫn phải trốn.

Quít không ngạc nhiên. Ngân mất hết em út nên có lẽ muốn quơ nàng. Nhưng nàng đã không cần ai bảo vệ từ lâu rồi kia mà.

Hai tiếng bảo vệ thật là mỉa mai. Quả chúng nó có bảo vệ thật, nhưng bảo vệ để rồi bắt làm nô lệ cho chúng nó. Bọn ma-cạo thường lấy đến tám mươi phần trăm lợi tức của gái buôn hương. Chúng nó hút máu người còn mạnh hơn là tú bà và bọn cho vay nặng lãi nhiều lắm.

Cô nào không rơi vào nanh vuốt của chúng hay đã thoát ra được là phước bảy mươi đời rồi đại gì lại nhào vô cửa tử. Tuy thế, Quít cũng hỏi :

– Có việc gì ?

Bấy giờ trời đã sụp tối. Quít vừa đánh diêm lên soi đường mở cửa để vào trong vừa hỏi như vậy.

– Ai biết đâu. Nó kiếm luôn ba bữa. Cậu ấy cậy tôi hể cô về thì dắt lại nhà mới của cậu ấy.

– Nó dọn đi nơi khác vĩnh viễn rồi sao ?

Quít đánh đến ba cây diêm mới tìm được chiếc đèn dầu. Người trong xóm câu điện để thắp đèn, nhưng bọn Quít cứ dùng đèn dầu, lợi cho nghề nghiệp của bọn nó hơn.

Dưới ánh đèn mờ, bọn nó trông như là đẹp hơn, tắt đèn, nhà ngói như nhà tranh, còn thắp đèn dầu lù mù cũng thế.

– Xóm có gì lạ, thím Hai ?

– Không có gì hết. Các ông rình mấy bữa liên tiếp rồi đâm chán không trở lại nữa.

– Còn tụi nó ?

– Một đứa đi trại, một đứa bị đưa ra tòa.

– Sao khác nhau ?

– Ai biết đâu.

Không khí ở đây hơi mốc ghê lắm vì nhà bị đóng cửa nhiều ngày. Quít ho lên mấy tiếng và khách của nàng cũng ho.

– Nè đi bây giờ nhé ?

– Sao lại bây giờ ?

– Cậu ấy cần cô gấp lắm.

– Mặc kệ, tôi có dính líu gì đến nó đâu.

– Ấy, người ta mời cô mà, chớ có phải cho lính đòi đâu.

– Cũng mặc.

– Nè, tôi còn thiếu cô ba trăm mà chưa trả được. Cậu ấy hứa cho tôi năm trăm, nếu tôi mời cô được.

Đạo này một số bạc nhỏ như thế cũng giúp Quít qua cơn thất ngặt được, phương chi kẻ đi mời còn được lợi hơn biết bao, nên Quít làm thỉnh mà suy nghĩ.

Nàng đã bắt đầu yêu, yêu mỗi tình đầu trong đời nàng, yêu cái anh con trai mà năm xưa nàng chỉ thèm muốn thôi. Đành là thế. Nhưng mà xem ra phải còn lâu lắm mới tình của nàng mới được hấn đoái hoài đến, mà cũng không chắc lắm sẽ có một cuộc nhìn xuống như vậy.

Trong khi ấy thì nàng cần tiền để cho khỏi chết đói bây giờ.

Vào cái lờ ma-cô rồi trốn đời không thoát ra được à ? Không sợ. Nàng đã có cách. Giây lâu, nàng thở dài rồi nói xuôi xị :

– Đi thì đi.

Họ đi bằng xích lô máy vì họ phải ra tới đại lộ Trần Hưng Đạo, khá xa nơi đây. Xe ngừng lại trước ngõ hẻm đình Tân Kiểng. Thím Hai Nỉ dắt Quít đi vào ngõ.

Đình hôm nay không có ban kịch nhỏ nào hát, nên vắng hoe. Trước đình, dựng lên một ngôi nhà rất kỳ dị, ngôi nhà giống hệt nửa khúc gỗ tròn, giống hệt như chiếc mũi thuyền, làm bằng kim khí, hình như là bằng nhôm thì phải.

Đó là Chẩn y viện của khu phố này.

Núp bên hông Chẩn y viện, một dãy nhà nhỏ lụp xụp. Hai người đến trước một căn cửa dãy nhà đó.

Nhà thấp đèn điện màu tím đỏ và trang hoàng như một cái “ba”. Bốn người đàn ông và con trai đang ngồi quây quần bên một chiếc bàn con, trước mặt người nào cũng có một chai 33 và một cái ly bia đang uống dở chừng.

Khói thuốc bay mịt trời. Quít nhìn kỹ bọn này thì thấy toàn dân lạ, trừ Ngân, tên nào cũng để râu Cờ-lạc-gáp cả, kể cả một thằng chưa tới hai mươi.

Gương mặt nào trông cũng xỏ lá một cây và cây xỏ lá nào cũng ồm và cao lỏng khỏng, ngực lép như chiếc bóp-phơi của tư chức vào ngày cuối tháng.

Ngân cao nhất bọn. Thấy khách vào nó vội đứng dậy và reo lên :

– A, cô Kim Thúy !

Quít không ngạc nhiên về cái tên mới lạ của nàng, Ngân đã đặt tên lại cho tất cả các em út ở dưới quyền chỉ huy của nó mà không cần nấu chè nấu xôi cúng kiến thánh thần gì hết ráo.

Không ngạc nhiên, nàng lại thích lắm, vì cái tên mà nó gán cho nàng gồm hai tiếng, nghe hay hơn nhiều những tên một tiếng như tên con Liễu, con Đào, con Mai, con Lệ, con Phương, con Xuân, con Thu.

Quít nghe cái tên hai tiếng của nó sao như là sang trọng hơn, trí thức hơn bọn kia.

Reo mừng xong, nó trình trọng giới thiệu khách với bọn con trai, bộ điệu và giọng nói giống hệt một hoạt náo viên của một trà thất :

– Xin long trọng giới thiệu cùng các bạn, cô Kim Thúy, một ngôi sao mới. Đây, cô Kim Thúy !

Nó ăn nói nghiêm trang lắm, nhưng nói xong, nó lại bật cười và cả bọn đồng cười xòa với nó. Quít chợt hiểu rằng đây là đại bản doanh của nó và lũ ranh con này không phải là khách làng chơi, mà chỉ là tay chân bộ hạ của nó.

Nó kéo hai chiếc ghế dư rồi mời thím hai Nỉ và Quít ngồi hai bên nó.

– Chị hai với Kim Thúy uống nước gì ?

– Xá xị con nai. Thím hai Nỉ đòi hỏi.

– Nhà chỉ có xá xị con cạp thôi, uống đỡ hiệu ấy nhé ?

– Cũng được.

– Anh dọn về đây từ bao lâu rồi ? Quít hỏi.

– Không, đây là chỗ cũ, văn phòng làm việc từ thuở giờ đó chớ.

Ngân đích thân rót nước ngọt mà thằng nhỏ mang ra rồi hỏi :

– Hôm nay có tiền xài không Kim Thúy ?

– Túng lắm.

– Em cần bao nhiêu ?

– Không cần.

Hắn kinh ngạc, trố mắt nhìn Quít như một con quái vật rồi hỏi :

– Sao trên thế gian này lại có chuyện kỳ dị như thế ? Không cần tiền ? Thật là hi hữu !

– Em cũng không biết tại sao.

– Được. Rồi em sẽ cần. Đó là một cuộc khủng hoảng tinh thần do sợ hãi gây ra. Đêm đó chắc em sợ lắm ? Uống nước đi em.

– Kể ra thì cũng có sợ thật đó. Nhưng chỉ sợ vậy thôi, chứ không hoảng lắm ? Các anh xấu bụng lắm đấy nhé !

– Ai bảo em trung lập. Đời này không đứa nào chịu để cho đứa nào trung lập cả đâu mà nuôi ảo vọng mất công. Không ngã bên này thì phải ngã bên kia, đứng giữa một mình thì phải bị một thằng nuốt. Em muốn thoát tội anh thì tội anh để cho công lực nuốt em, đó là lẽ công bình. Kim Thúy nè !

– Gì ?

– Anh vừa mượn hai cái buồng ở buyn-đin Mạc Cữu, hai buồng đối diện với nhau, qua lại rất dễ dàng.

– Sang dữ vậy à ?

Quít chỉ nghe bạn hữu nói tới buyn-đin thôi chớ chưa hề vào loại nhà đó lần nào. Tuy nhiên nàng cũng biết được rằng đó là nơi sang trọng.

– Ừ, sang lắm. Mỗi phòng rộng năm thước trên sáu thước, có buồng tắm và buồng vệ sinh riêng, tới ba ngàn rưỡi một buồng, mỗi tháng. Tuy họ có đồ đạc sẵn, nhưng anh trang hoàng thêm rất đẹp.

– Mừng cho anh.

– Không, cho em chớ.

– Sao lại cho em ?

– Anh định mời em làm “luyết”.

– Thôi đi, em là người của xóm lao động, em quê mùa lắm, làm “luyết” không được đâu. Bọn đàn ông sang giàu quyền quý sẽ không thích em đâu.

– Tầm bậy ! Có đứa “luýt” nào mà không từ xóm lao động ra đâu, trừ vài trường hợp rất hiếm hoi của các tiểu thơ suy sụp. Cốt là đẹp và cốt là được huấn luyện đúng điệu. Em ngỡ tụi nó khi không khi không mà có phong cách tiểu thơ, có phong cách nữ sinh à ? Phải dạy tụi nó chớ, với lại nhờ lẫn vào chỗ sang trọng mãi rồi tự nhiên nó hết quê mùa đi chớ.

Em có biết rằng em đẹp hơn tụi nó nhiều hay không ? Lại có vẻ ngây thơ như học trò nữa.

Em bị mặc cảm vì không sánh gốc ngọn của cái bọn “luýt” thôi. Có thể nói rằng hết chín mươi lăm phần trăm tụi “luýt” đều được tuyển mộ trong giới lao động, trong giới thôn nữ, chớ các cô tiểu thơ, các cô nữ sinh nhảy dù có đâu mà đông như kiến cỏ vậy.

Nhưng gái lao động làm “luýt” cũng không tìm được cho nhiều, bởi không phải em nào cũng rửa sạch được vẻ quê mùa thô kệch để khoác áo học trò cả đâu. Phải có tướng trời cho, mà cũng phải đủ thông minh để học ăn học nói.

Sở dĩ thấy như là đông lắm là vì tụi anh cứ thỉnh thoảng cho về xóm một mớ để rồi đưa tụi khác ra, làm như là có thứ mới luôn luôn. Bốn tháng sau, cũng cái con Phủ ấy mà uốn tóc lối khác, ma-ky-dê lối khác, ăn mặc lối khác rồi cho ra trở lại thì chính khách cũ cũng cứ tưởng là của lạ.

– Biết rồi, cái trò kéo gối. – Quít cười nói.

– Trò kéo gối nào ?

– Ở trong các đại nhạc hội ấy mà ! Họ trình bày một cảnh kéo gổ hoặc kéo lưới, khán giả thấy năm bảy người phụ kéo nặng nề một sợi dây trên sân khấu. Sợi dây qua lần và những anh phu nắm đầu dây bước vô buồng, thay y phục khác chạy vòng sau tấm phông, nắm đuôi dây, khán giả có cảm giác như là phu đông hàng trăm.

– Hay ! Ngân khen, trong khi bao nhiêu người khác cười nghe một cái rần. Hình ảnh so sánh của em hay lắm đúng là như vậy.

– Nhưng em không đủ thông minh để học hỏi đâu.

– Lại tầm bậy. Anh biết coi người lắm và không bao giờ xét lầm. Nè, sẽ có người chuyên môn dạy em trong vài hôm là em thuộc. Dễ dàng lắm. Chỉ cần biết một nhúm danh từ cho có vẻ trí thức, chỉ cần biết xử dụng vài món đồ của giới giàu sang như là máy hát âm thanh nổi chẳng hạn, chỉ cần thuộc tên vài đào kép xi-nê danh tiếng là nói chuyện có vẻ tiểu thơ rồi.

– Nói chơi mà nghe vậy chớ em không có hứng.

Từ năm bảy năm nay, cái danh từ của giới văn nghệ ấy lại lọt vào thế giới ăn chơi và người ta dùng nó với nhiều nghĩa khác nhau, kể cái nghĩa bản thủ nhưt.

Quít chỉ muốn nói nàng không thích hành nghề nữa.

– Chà. Lại bày đặt hứng với không hứng ! Em luôn biết rằng hứng là một thứ xa xỉ phẩm mà con cái nhà giàu cũng không

dám xài nữa ghen em bé. Mình làm cái gì, thường không do mình muốn, hoặc thích hay không, mà do nhu cầu nào đó thôi.

– Nhưng tự nhiên em như vậy, em biết sao giờ.

Một tên bộ hạ của Ngân móc thuốc hút ở túi quần ra và đánh rơi một vật gì bằng kim khí, nó chạm gạch nền nhà kêu một tiếng keng. Hắn cúi xuống lượm lên, đặt trên mặt bàn : đó là một con dao găm.

Quít hiểu ngay rằng cái vụ hút thuốc đánh rơi dao găm này chỉ là một trò hăm dọa gián tiếp, kín đáo và cam lạng thôi. Nàng không sợ hãi chút nào, bởi nàng biết rõ luật trong giới. Lũ nó tuy bất lương, nhưng trọng luật lắm. Hễ không hề dính líu tới lũ nó thì lũ nó không dám động tới chân lông của nàng.

– Kim Thúy nè, Ngân ngọt giọng nói, anh mến em lắm nên mới báo cho biết tin này : là nghiệp đoàn (? !) của tụi anh quyết định không dung thứ độc lập như em nữa. Từ bao lâu nay, bọn anh đã nhắm mắt làm lơ cho bọn chơi riêng, vì tinh thần tự do dân chủ (? !), nhưng từ đây thì không. Đứa nào cũng phải vào tổ chức cả, hoặc phải ở dưới quyền bảo vệ riêng của anh nào đó.

Em cũng biết là tụi anh dư sức phá đánh em nào cứ ngoan cố trong tình trạng độc lập, và cuộc thanh trừng sẽ đầm máu. Chắc khỏi phải nói, em cũng đã rõ là không phải anh hay anh A, anh B nào quyết dính như vậy mà là đoàn thể. Mà đoàn thể thì nặc danh, không hề biết thương xót, tàn ác một cách lạnh lùng. Hễ em nào cứng đầu thì a-lê-hốp, một lưỡi dao găm sẽ cắm phập vào ngực nó, ngay tim, chết không kịp ngáp.

– Hăm dọa hả ? Quít cười hỏi, bình thản một cách rất là thị đời.

Ngân cười dài một chuỗi cười lạt nhách và ác hiểm vô cùng :

– Ai lại dám hăm dọa ai. Tụi anh cũng sợ em xuống bót thừa tụi anh lắm chứ ? Nhưng ở đời ai lại không cố bảo vệ tự do và chén cơm của mình.

Đã bảo là Quít không sợ chút nào, nhưng nó cũng tránh khiêu khích. Vì thế mà nó chỉ ngồi đó mà làm thỉnh.

Ngân móc bóp lấy ra năm trăm bạc, trao cho thím hai Nỉ mà rằng :

– Dầu sao đi nữa, tụi tôi cũng tôn trọng lời hứa. Vậy xin chi nhận số tiền mọn này để uống cà phê.

Tôn trọng lời hứa là một ngón đòn nhỏ của Ngân trong toàn thể chiến dịch hôm nay. Con Bảy Lé phải thấy giấy bạc. Giấy bạc tuy thế mà mãnh lực lại hơn dao găm nhiều.

Sự im lặng của con Bảy khiến Ngân ngỡ cô gái khủng hoảng này sợ hoặc xiêu lòng vì cần tiền. Nên chi nó đánh vỗ cuối cùng cho con Quít ngã quỵ luôn :

– Kim Thúy em ơi ! Em đẹp như một nàng công chúa mà em mai một đời em trong xóm lao động này thì thật là phí của đời.

Mùa xuân của con người không trường cửu đâu, anh sợ em chán chờ mãi, mà qua vài năm thì đã trễ quá rồi và em sẽ ân hận ngàn đời.

Chỉ có thể gom tiền được để dưỡng già lúc này thôi em à. Mà cũng chỉ có thể lấy chồng bánh lúc này thôi em à.

Làm “luýt”, “rò-xét” của em sẽ tăng lên gấp năm lần mà nguy hiểm lại ít hơn. Em lại có cơ hội gặp những tay nhà giàu họ mê em thì đời em sẽ lên hương ghê lắm, có thể họ lấy em luôn làm vợ nữa.

Em bám núu vào xó kẹt của em, tương lai em kể như bỏ đi, em lấy được một anh cai phu là đại phước rồi và trong khi chờ đợi, em không đủ tiền thuê một căn nhà gạch, em phải tiếp những thằng hôi hám, những thằng ghê lác, những thằng phu đào mương bản thủ, sao em dại như vậy ?

Được tiền rồi, thím hai Nỉ nhớ bài liên. Thím nhớ như đàn ông nhớ thuốc Lào, nhớ đến ngáp lặn. Thím sốt ruột lắm, trước câu chuyện con cả con kê của bọn này.

Rót cuộc chịu không thấu nữa, thím nói :

– Thôi cô Bảy còn ở chơi, tôi về trước nhé !

– Không, thím về tôi cũng về nữa chứ ! Đã xong rồi, chúng tôi không còn gì nói với nhau nữa.

Quít nhân cơ hội này để có cơ mà rút lui vì nàng sợ con mẹ này nướng hết tiền thì nàng không đòi nợ được nữa chớ không ngân bọn thằng Ngân. Còn hành nghề, nàng còn phải sợ chúng phá phách, bắt ép, chớ đã quyết hoàn lương rồi thì nàng là một người thường, chúng nó sẽ không dám rở tới. Luật trong giới là như vậy.

Ngân không cảm khách, nhưng hấn nói :

– Anh mong Kim Thúy nghĩ lại. À, Nhựt nè, tối nay nhớ đi thanh toán con Mai nghe không. Cứ xong rồi thì vứt xác mẹ nó xuống mương. Nhớ mang bao tay để tránh để lại dấu vết và vứt bao tay luôn tại chỗ.

Quít đoán rằng cô Mai nào đó, không có thật và vụ thanh toán cũng chỉ là tiểu thuyết trinh thám thôi, nói lên để gián tiếp dọa nạt nàng.

Quít theo thím hai Nỉ bèn gót. Hai người lên xích lô máy rồi thì nó đòi ngay :

– Thím đưa tiền đây cho tôi.

– Tội nghiệp tôi mà, cô Bảy ơi, tôi còn hai ba chục chủ nợ nữa, họ làm dữ quá, cô làm phước cho tôi hẹn thêm kéo không đủ trả cho họ, họ mằn thặt tôi.

– Thím này lạ ! Lời hứa nói ra chưa hơn một tiếng đồng hồ đã toan nuốt rồi ! Tôi mà chịu đi đây là cố giúp thím lấy tiền của thằng Ngân và dĩ nhiên là cố giúp thím trả nợ cho tôi, chớ có phải giúp thím trả nợ cho họ đâu.

– Tội nghiệp mà !

– Không tội nghiệp tội nghiệp gì hết, đưa ra ngay, không tôi trở lại đó nhận điều kiện rồi ra lệnh cho thằng Ngân nó thanh toán thím cho thím coi.

Thím hai Nỉ đã thấy thái độ ngang tàng của Quít trước dao găm nên ngán lẫm. Thím hoảng vội năn nỉ :

– Tôi xin cô Bảy lấy đỡ một trăm.

– Không được.

– Tôi lạy cô, cô thương giùm tôi. Cô lấy giùm hai trăm đi.

Thấy làm dữ cũng mệt. Quít đành nhận hai trăm vậy, cầm bằng như mất toi cái trăm kia, không mong bao giờ đòi được nữa cả.

Chương 10

Không khí trong nhà đã ẩm và hôi mốc, mà không khí trong lòng lại càng ẩm hơn và hôi mốc hơn. Nhưng Quít trần trọc mãi không phải vì thế. Nàng thuộc loại người nằm xuống là nắm tay lại rồi ngáy pho pho bất cứ ở đâu, nằm đây chớ cỡ như mà nằm trên vĩa hè nàng cũng ngủ say được như thường.

Đó là một thứ người ham ăn no ngủ kỹ không lo cau trổ muộn, không lo già hết duyên, thế mà đêm nay, nàng lại có vấn đề, có bài toán cần phải giải lý.

Đó là nỗi cô đơn mà nàng vừa nghe thấy từ mấy hôm nay và tình yêu vừa chớm.

Cô đơn ? Vâng. Nàng chợt nghe rằng con người ngoài ăn, mặc, ở, còn cần thứ khác nữa là tình thương. Con người cần sống với người thân, hay ít lắm cũng sống với người quen xung quanh họ.

Người thân yêu của nàng là cha mẹ nàng thì đã không còn từ lâu. Chồng con thì không có. Láng giềng lại tẩy chay nàng, nàng cảm nghe như vậy từ lúc làm cái nghề bán thiu của nàng, nhưng chỉ mới thấy rõ ràng đây thôi, sau đêm bó rập, đi trốn và trở về xóm.

Bạn đồng nghiệp của nàng chúng nó quây quần sống với nhau dưới sự che chở của bọn ma-cô, cũng đỡ buồn thật đó, nhưng chúng nó lại bị bọn này vắt như vắt nước chanh, chúng nó làm được rất nhiều tiền mà không hưởng bao nhiêu, y như là một lũ nô lệ phải trả nợ tới già.

Phản ứng tiêu cực của người trong xóm làm cho nàng đâm sợ. Nếu bây giờ mà nàng đổi xóm và tiếp tục hành nghề thì rồi cũng bị tẩy chay nữa.

Quít có cảm giác rằng nàng bơ vơ trên một hoang đảo, nàng lại cảm giác rằng mình bị giam cầm giữa bốn bức tường lạnh, tường ấy xây bằng sự e dè, sự thờ ơ lãnh đạm, sự khinh miệt của người xung quanh.

Rồi cô gái bạc mạng này buồn vô hạn mà nhớ lại không khí ấm cúng nơi nhà Hai Tâm. Căn nhà trống trơn, nhưng nàng lại thèm ở, vì trong đó có cái gì đầy lắm, cái đó là Hai Tâm, là tấm lòng của hắn nó mới thật là tấm lòng, chứ không phải là tấm lòng đóng kịch của lũ ma-cạo hay tấm lòng một mùa của hai đời chồng của nàng.

Khi một người bị đẩy ra ngoài lề xã hội, họ mới thấy cần xã hội và bản năng hợp quần của họ sống lại mãnh liệt, họ nghe thèm con người hơn bao giờ cả.

Quít không bao giờ chán đời. Trái lại nữa, nàng ham sống vô cùng, nhưng tới đây nàng mới chợt thấy là mình sống nhơn tạo, nên thèm sống thật.

Nhưng mà đã trễ quá rồi ! Hai Tâm đã biết ! Chỉ có một đường là tìm một Hai Tâm thứ nhì, hoàn toàn mù tịt về dĩ vãng của nàng. Nhưng Hai Tâm thật là hiếm hoi, mà nếu có, phải lâu lắm mới tìm ra.

Trong khi đó thì nàng cứ cần ăn cơm và cần ra khỏi tình trạng cô lập.

Đổi chỗ ở, sống sạch sẽ nơi cái xóm mới ấy, rồi đi nhảy dù nơi khác, như nhiều đứa đã làm, có phải là giải pháp hay hay chăng ?

Cũng không thể được. Mấy đứa làm như vậy, vẫn bị đẩy ra lề xã hội như thường. Người xóm mới, họ sẽ đặt dấu hỏi, sẽ thắc mắc một cô gái không mua gánh bán bưng gì cả mà vẫn có tiền ăn xài như vợ “các thầy”.

Có đứa sáng ra đi đúng 7 giờ mười lăm, trưa về đúng 12 giờ trưa, rêu rao rằng chúng nó làm ở hãng Mitac, hãng Cotab loạn xạ ngẫu mà vẫn bị lật tẩy như thường.

Bọn áo dài thì khoe làm cô ký. Nhưng khi xóm giềng nhờ làm đơn giùm thì rơi mặt nạ ngay, bởi cô ký gì mà viết không nổi một lá đơn !

Bọn áo bà ba khiêm tốn hơn, xưng làm phu dán bao thuốc kia mà còn phải lộ chơn tướng nữa là.. bởi luôn luôn con người hờ hênh, sơ sót, một chị phu lại dám mua nho tươi hàng kí lô để ăn chơi, ăn bom, ăn lê cả ngày như con nhà giàu.

Vào tổ chức của bọn ma-cô thì ớn hơn thật đó. Có cần “làm mặt” chúng nó sẽ kiếm giùm cho một anh chồng trá hình. Anh chồng ấy bảnh trai như dân thầy thì các cô mà có mặc sang như bà hoàng, có ăn xài để vương cũng chẳng ai nghi kỵ gì. Ngặt lại phải nuôi cái anh chồng mắc dịch ấy hần luôn luôn nghiện thuốc phiện, hay nghiện rượu Tây, nghiện cờ bạc, làm trời chết cũng không đủ cung phụng cho nó.

Bọn chồng trá hình đó mới tàn nhẫn làm sao chứ ! Chúng nó lãnh lương mỗi ngày. Gặp ngày khô queo cũng phải chạy cho ra tiền, vay mượn với bất cứ số lãi nào để nạp cho chúng nó, không thôi chúng nó sẽ đập cho nát thân bồ liễu.

Sống như thế, nó đỡ bơ vơ phần nào, chỉ hơi phiền là tay không rút cuộc vẫn hườn tay không mãi như thế cho đến lúc phần lộc hương phai. Hơi phiền ở cái chỗ đó nhưng dầu sao vẫn khỏi nhọc xác phải kho cá nấu cơm, khỏi phải ăn cơm nguội lớt lòng.

Nhưng không hiểu sao Quít, nghe không thích lối sống ấy nữa.

Hình như là nàng có một món nợ nào, một món nợ mà cả chủ nợ lẫn con nợ đều đã quên từ lâu lắm rồi, quên trong đáy tiền kiếp xa xôi của nàng, nhưng nàng vừa nghe tiếng đòi nợ văng vẳng đâu đây.

Tiếng gọi của chủ nợ mơ hồ như tiếng gọi từ âm ty vọng lên, nhưng rất khó chịu vì nó vang thường xuyên bên tai nàng.

Hình như chủ nợ không ai xa lạ mà chính là mẹ nàng đó. Mẹ nàng đã dạy nàng làm vợ, làm mẹ. Không, bà không bao giờ có nói trắng ra như vậy, nhưng Quít đã hiểu ý ngầm của bà là như vậy.

Từ cái vụ vá một cái áo rách, đến việc nấu một nồi canh chua, tẩm một đĩa em nhỏ mỗi mỗi bà đều dạy cho Quít thành thục, không phải để rồi ăn không ngồi rồi như ngày nay.

Bà chủ nợ ấy không hề đòi món nợ áo cơm, mà chỉ đòi nàng tiếp tục làm những gì mà muôn triệu người đàn bà khác đã làm từ muôn đời muôn kiếp rồi.

Trước đây, lúc mới sảy vời, thỉnh thoảng Quít cũng có nghe tiếng gọi ấy, nhưng mà sáng thức dậy hồi mười giờ, rút trong mền ấm lúc bên ngoài trời mưa dầm, rồi trưa lại tới bữa ăn ra hiệu mà ăn, khỏi phải làm cá cho bần tay, cho tanh mũi, có áo quần dơ thì vớt cho tiệm giặt họ giặt, khỏi rát da non của đôi bàn tay trắng, tất cả những thứ ấy không bà vợ, bà mẹ nào được hưởng cả, mà nó lại thú vị biết bao nhiêu !

Nhưng mà, nàng cứ nghe làm sao ấy ! Nàng thích chịu đựng bao nhiêu cực nhọc trong đời làm vợ để được một thứ gì bù lại, mà cái thứ gì đó, chỉ có anh chum lửa đầu máy hỏa xa là có được thôi.

Cái mà nàng ngỡ không cần, cái tình thương, tình yêu, bỗng dưng sao giờ nàng lại thèm nó quá đi như là kẻ bị giam trong ngục thèm một điều thuốc lá.

Đồng hồ nhà ai đang gõ. Quít lắng tai nghe, đếm từng tiếng một, cho đến tiếng thứ mười. Thành linh lắng nghe tiếng giày đing vang lên ngoài ngõ nên không còn nhớ đồng hồ tiếp tục đổ nữa hay không.

Quít biết đó là ai rồi. Không, nhứt định không phải lính tráng đâu, vì họ không đi bỏ ráp đơn thân độc mã như vậy. Chắc chắn là một người khách, thuộc hạng dân thầy cá kèo nên mới đi giày đing đing và mới không biết lịch sự không buồn nhẹ bước để tránh quấy rầy giấc ngủ của hàng xóm.

Đây là thứ thầy góp tiền chỗ chợ, thầy loong-toong, thầy cai thầu, tóm lại những người mới biết mặc âu phục mà chưa có được cả tinh thần thanh lịch mà bộ Âu phục bắt phải có.

Quít quên mất việc tắt đèn mà nàng trù tính trước rồi. Kẻ ấy ngập ngừng bước như để tìm nhà, rồi giầy lát hần quả quyết tiến tới trước cửa nhà nàng, dẫm lên đó mấy cái.

Bọn Quít không yên thân cũng vì lũ khách cá kèo này, chúng nó không hề biết cái đẹp của sự kín đáo là gì, chớ thật ra bọn này vẫn biết thân, cố hết sức để tránh làm ồn.

Quít giả dò ngủ, nín khe. Nhưng kẻ ấy động cửa rầm rầm như ăn cướp phá nhà và chửi thề om trời :

– Đ.. m.. còn đèn sao lại nín thinh ?

Quít vụt tìm được một ý hay. Nó đi chơn không ra cửa rồi nói nho nhỏ :

– Anh làm ơn chờ khi khác vậy. Có chồng em ở nhà. Anh ấy là lính nhảy dù lại ghen ghê lắm !

Nghe đến nghề nghiệp của chồng cô bé, anh khách le lưỡi rồi hoảng hồn co giò nhảy đi thật lẹ.

Quít tình cờ đã phát minh ra được một lá bùa hộ mạng rất linh nghiệm trong thời gian mà nàng đang hoang mang này. Nàng sẽ được yên thân cho đến khi nào nàng quyết định đời nàng.

Sáng ra, khi Quít thức dậy thì nếp sống bên ngoài đã náo nhiệt từ lâu rồi. Nghe tiếng chuông leng keng của anh bán cà rem cây trước cửa nhà nàng thì nàng biết đã hơn chín giờ rồi.

Bánh cuốn chả lụa, xôi, cháo, bánh mì thịt, tất cả những thứ quà sáng ấy đã hết sạch hồi tám giờ. Kế đó là tàu hủ, món quà trung gian giữa bữa điểm tâm và quà trưa, rồi kế đó là chè đậu, cà rem cây v.v...

Quít nghe thèm cà-phê lắm nên vội đi rửa mặt để lại quán Tư Mẹo mà ngồi.

Tuy nhiên nàng mở cửa trước khi trang điểm để đuổi khí ẩm trong nhà ra, không khí tù hãm lâu ngày nó đã đè nặng lên ngực nàng suốt đêm nay khó chịu lắm, cần phải phóng thích nó ra để rước không khí mới bay theo gió mới mà vào.

Đang đứng khom lưng cạnh khạp rước, Quít nghe thím hai Nỉ la ó om sòm từ ngoài cửa nhà nàng.

– Trời, bà hoàng, giờ này mới thức. Người ta đợi gần chết hê !

Quít mắng :

– Đợi để mượn tiền hả ? Đồ cổ lì ?

Nhưng khi nàng ngược mắt lên, nàng thấy thím ta tay bung ly cà phê sữa, tay cầm một miếng bánh mì chiên, nàng bót ác cảm với thím ngay và hồi hận lắm.

– Mua cho tôi đó hử ?

– Ủ, cung cô như cung mèo, thấy không ?

Quít đâm lo. Con mẹ này mà phục dịch nàng như thế này; hẳn là để nịnh nàng hầu để mượn tiền. Nhưng bánh mì chiên ngon lắm, nhút là trong lúc nàng thèm, mà cà phê sữa nóng lại càng ngon hơn, nhút là trong lúc nàng lên cơn ghìen, nên nàng liều mà nhận ân huệ của người đàn bà khó chịu rồi hầy hay, y như con chuột không nhận được miếng thịt nướng thơm tho gắp trong bầy mà nó biết là rất nguy hiểm.

Quít yếu đuối tinh thần như vậy, không trách nàng đã sa lay.

Nhưng nàng đã lo sợ hãi ? Thím hai Nỉ chẳng những không mượn tiền, lại còn rủ nàng đánh bài, thế nghĩa là thím ta đang có tiền.

Ở không mãi, thật chán phèo, và vừa bước xuống giường là Quít đã nghe sờ sự trống rỗng và tự hỏi xem nên làm gì cho qua một ngày, qua hai ngày, qua ba bốn ngày sau đó. Thế nên nàng hoan nghinh liền lối giải trí mà thím hai đề nghị.

Chương 11

Quít không có ăn cơm, mà cả sòng, ai cũng thế. Vì không đứt chén, họ ngồi luôn cho tới mười một giờ khuya; trong hai bữa ăn trưa và tối, họ bỏ bụng bằng bì cuốn trừ cơm. Bì cuốn là món ăn tiện nhất, khỏi phải day ra ngoài, lại có được một bàn tay rảnh rang để tiếp tục đánh bài trong lúc ăn.

Về tới nhà nàng mệt nhừ và ngủ được ngay khỏi phải băn khoăn lo âu như đêm trước. Trong lúc lim dim, Quít có cảm giác rằng các tay bài toa rập với nhau để lặn nàng nhưng nàng không dám chắc lắm. Và nàng cảm bằng như là mua vui, mua bằng số tiền ba trăm bạc mà nàng đã thua.

Sáng ra, nàng mở cửa đi rửa mặt và mong có người mang cà phê sữa tới như hôm trước. Nhưng nàng phải thất vọng rồi đành ra tiệm Tư Mẹo mà ngồi.

Sau bữa điểm tâm, chính nàng đi tìm thím hai Nỉ vì nàng buồn ghê hồn, nghe lòng trống không kỳ lạ, và nhứt là buồn vì tiền gần hết mà sinh kế thì chưa biết ra sao. Nàng phải tìm cái gì để lấp cho đầy ngày nay.

Té ra thím hai Nỉ bận tiếp khách. Hèn chi mà thím không tới nó.

Đó là hai người đàn ông lạ, có tác phóng thầy bói đạo lắm. Quít so sánh như vậy vì nàng đã ăn ở với một anh thầy bói đạo ngót một năm trường.

Thím hai không giới thiệu hai đảng với nhau, mà chỉ xin lỗi :

– Cô Bảy đừng phiền nha. Tôi có khách như cô đã thấy. Vậy hôm nay nghỉ một bữa.

Một ông khách lo lắng hỏi :

– Nghỉ làm công việc gì ? Thôi để tui tui đi cho chị làm ăn.

Thím hai cười hề hề rồi đáp :

– Nghỉ đậu chén ấy mà, chớ có làm cái khỉ khô gì đâu.

Khách cũng cười mà rằng :

– Ngờ gì !

Rồi mắt họ sáng lên. Người thứ nhì nói :

– Tui này cũng ham giải trí lành mạnh bằng cách đó lắm, nhưng lại rất ghét tứ sắc vì ngồi lâu mỏi lưng lắm ! Máy thằng đánh tứ sắc là máy thằng chỉ cố chịu trận để kẻ vai cọ vế với các bà thôi, hoặc là máy thằng bị mụ bà nấn lộn, đờn ông mà tánh đờn bà, chớ tui này thì chỉ đánh phé, đánh cắc-tê.

– Nhưng tui này lại không biết chơi các thứ bài mà đàn ông thích chơi.

– Hay là đánh bài cào. Thứ này thì dễ ợt chỉ đếm nút ăn tiền thôi, chớ không cần học hỏi gì, cũng không phải có tài cao thấp như các tề.

Thím hai không đáp lời họ mà nhìn Quít rồi hỏi :

– Cô Bảy chơi hay không ?

– Đánh thì đánh. Quít trả lời xuôi xị, không phẩn khởi lắm.

Thoạt tiên Quít vừa luôn tay, rồi thì linh đình ba chìm bảy nổi, khi sục khi trôi. Nhưng sau đó bài nàng xấu quá hoặc không xấu mà người ta thì tốt quá nàng tám, người ta chín, cứ như vậy cho đến khi mà hai túi nàng trống không, nàng tuyên bố hết tiền thì rả sòng, mấy người kia no như cưỡng chữa, còn nàng thì không còn lấy một tí dính lưng.

Được cái là ăn thua lẹ quá, khỏi đau lưng cúp cổ gì hết.

Quít không thể dè rằng người ta cũng gian lận được trong cái trò đếm nút ăn tiền này, nên nàng không hối hận đã đại dốt để cho lũ bọn chúng lường gạt.

Nàng chỉ khổ về chỗ cháy túi thôi. Trước kia, nàng cũng thường cháy túi, nhưng tạm vay mượn rồi vài hôm sau là thanh toán được ngay với số tiền lời xanh-xít đít-đuôi phải trả cho chủ nợ. Nhưng giờ đã quyết bỏ nghề thì đào đâu ra tiền để mà trả nợ, cái món nợ cật cổ một trăm để ra trăm hai ấy ?

Trời lại tối, Quít vừa toan tắt đèn đi ngủ sớm để trốn khách thì bỗng nàng hết cả hồn vía mà thấy Nết bước vào.

Nết là một con bạn đồng nghề với nàng, đã thoát được nhờ cuộc giải vây hôm nọ. Nàng ngỡ Nết bị tra tấn nên đã khai tùm lum ra và giờ dẫn lính về đây để bắt nàng, nên không vội mừng bạn, nàng nhìn ra ngõ xem có ai đi theo Nết hay không.

Hú vía, ngõ vắng hoe.

– Trời ơi ! Bà !

– Xuyt, đừng nói lớn. Có gì lạ ?

– Không có gì lạ hết. Hôm nay trốn ở đâu ?

– Ở Bàn cờ. Nhưng đã bị bắt lại.

Quít tái mặt hỏi vội :

– Bị bắt lại ? Trời ? Rồi...

– Không sao đâu. Đã bị bắt lại, nhưng rồi lại trốn thoát được.

– Sao giỏi dữ vậy ?

– Nhờ có bồ giúp.

– Sao dám về đây ?

– Phải đánh bạo về để thanh toán căn nhà. Vậy đừng cho ai biết là tôi đang trốn chui, trốn nhủi kéo họ bắt chẹt, trả rẻ cái nhà. Tôi sẽ nói láo với họ là tôi được thả, nghĩa là không quýnh quáng đến đổi bán rẻ nhà, hiểu chưa ?

– Hiểu rồi.

– Tôi phải lo cho xong nội đêm nay.

– Rồi đi đâu ?

– Thằng Ngân nó mượn buyn-đin.

– Biết rồi.

– Nó định giúp tôi, nhưng nó xét kỹ lại thì tôi già quá ?

– Già đâu mà già. Bò mới hăm ba.

– Nhưng mà già đối với chương trình của nó. Nó định biến tôi thành học trò. Nhưng tôi hơi quê, vả lại học trò mà hăm ba thì khó tin. Thành thử nó cho lên cái ổ bình dân trên cổng số 6.

Nè, nó nhắn bà nên nghĩ lại. Tôi ghé nhà bà chỉ để nói bấy nhiêu đó thôi, rồi phải đi ngay. Đây là tuy-dô cuối cùng : nó hợp tác với kiểm tặc để chỉ cho họ bắt mấy cái ổ độc lập, xin báo trước cho bà biết mà đề phòng.

Bây giờ Quít mới chột hiểu tất cả sự thật. Cuộc bủa lưới của bọn ma-cô thật là đáng sợ.

Bây giờ nàng mới chợt thấy những bằng cứ nhỏ nhoi chứng tỏ rằng hai người khách đàn ông của thím hai Nỉ không phải tình cờ mà có mặt. Cả đến cái sòng bài cào úng khẩu cũng không phải là úng khẩu. Đó là một sự sắp đặt khéo léo để vét túi nàng, hầu đẩy nàng vào cảnh nguy khôn cháy túi.

Lưới ma-cô thật là ghê rợn. Cho đến những cô con gái nhà lành kia mà còn không thoát khỏi chúng nó thì nói chi đến bọn trong giới như nàng, bọn có tì có vết, cần được no bụng yên thân.

Giờ nàng đã đói rồi, lại nơm nớp lo sợ nó dẫn kiểm tục về đây phá đám nữa.

Biên cố lớn trong lòng nàng từ đêm bố ráp đến nay, cái kỳ kỳ không cắt nghĩa được, cái cần một thứ gì khác hơn là sinh lý và no bụng cái kỳ kỳ ấy vẫn còn kỳ kỳ mãi.

Nếu có gì để ăn trong một tháng, có lẽ nàng sẽ thoát. Nhưng thực tế là nàng cần ăn cơm, cần ngay sáng hôm nay, thành thử sáng ra, Quít xuống đình Tân Kiểng mà không nghe bị lương tâm rầy rà gì hết.

Quít năm nay cũng đã hăm ba rồi, nhưng trông cứ như là mới mười tám với gương mặt ngây thơ của nàng, nhút là tánh tình nghịch trẻ con của nàng thì đặc là học trò. Vì thế mà bọn thằng Ngân quyết lời cuốn nàng cũng phải.

Kẻ tức trực ở “văn phòng” đình Tân Kiểng là gã con trai bẩm ra sữa để râu Cờ-Lạc-Gáp đã làm bộ đánh rơi con dao găm hôm nọ.

Cửa “văn phòng” đã mở, nhưng hắn còn ngủ trên giường cời trần, vận xà-rong.

– Ê nhỏ, dậy mau lên mày ! Quít quát thế khi đề chơn vào nhà.

Thấy nó không nhúc nhích. Quít búng mũi nó bằng ngón tay trỏ của nàng và cái máy bắn là ngón tay cái của nàng. Nó giật mình, nghe đau điếng, toan chưởi thì chợt thấy con Quít, nó tươi cười ngay, lồm cồm ngồi dậy reo mừng :

– A, Kim Thúy, em đến bao giờ đó ?

– Chị hai mày chỉ mới tới thôi.

Gã thanh niên râu không bị mịch lòng trước câu nói trịch thượng của Quít, cười hề hề rồi lại hỏi.

– Em tìm anh Ngân hả ?

– Ủ, chị hai mày muốn gặp mặt ông chủ của mày lập tức.

– Rất dễ và anh rất sẵn lòng. Nhưng đi uống cà phê với anh nhá ?

– Chị hai mày không có thì giờ. Đưa ngay tao tới ông chủ của mày, không thôi chết đòn bây giờ.

– Thôi được. Ra ngoài cho anh thay đồ.

– Không cần. Mấy là thằng bé con thì không ai thèm ngó đâu mà sợ mất màu.

Giây lát sau, Quít được đưa đến một căn nhà ở đường Phan văn Trị.

Nàng nghe nói Ngân hiện sống bám vào một người nhon tình giàu triệu phú. Nhưng người đàn bà đang ngồi ăn sáng với hấn lại trẻ đẹp, trạc tuổi hấn, nghĩa là lỗi ba mươi ngoài.

Kẻ đưa đường nàng, bỏ nàng ở đó rồi đi ngay, không chào hỏi ai cả. Ông chủ nhà thì reo lên :

– À, Kim Thúy ! Nhào vô uống cà phê em !

Cô nhon tình của Ngân chỉ làm thỉnh mà nhìn Quít từ đầu đến chơn, như chú chệt mua heo. Hài lòng, ả ta mỉm cười kéo ghế cho khách ngồi cạnh nàng.

Ngân sớt cà phê ở ly của hấn và ở ly của nhon tình hấn, làm ra một ly thứ ba đẩy tới trước mặt Quít và mời :

– Uống đi em. Em tìm anh có chuyện gì ?

– Nhận điều kiện hôm nọ.

Quít đáp xẵng lè, ra vẻ không cần gì ai. Nàng không làm bộ, nhưng mà đây là một việc mà nàng làm miễn cưỡng, nên lấy giọng kẻ cả cho sượng miệng.

– Hoan hô ! Em biết điều lắm đó.

Rồi nhìn nhơn tình hấn, Ngân ra chỉ thị :

– Em tập cho Kim Thúy vài hôm theo lời dặn bảo của anh. Chịu khó em nhé.

– Sẵn lòng.

– Kim Thúy nè.

– Gì ?

– À, em uống cà phê đi chứ, rồi anh mới nói.

Quít bưng ly cà phê lên rồi nốc một hơi thì hết sạch. Ngân đẩy bình trà và một cái tách trước mặt nàng, không mời nước mà nói :

– Chị em đây, Thu Hà. Em muốn ở luôn đây với chị em cũng được, hay là thích về nhà riêng của em thì tùy ý. Nhưng dầu sao mỗi ngày hai bữa cũng phải có mặt để tập dượt.

– Dượt cái gì ?

– Em nên biết rằng từ đây em là gái thơ.

– Biết rồi.

– Hơn thế, em là nữ sinh, con nhà giàu mà suy sụp.

– Cũng biết rồi.

– À, em đọc chữ quốc ngữ chạy chớ ?

– Chạy.

– Có chạy rớt hay ngập ngừng ?

– Chạy rớt.

– Tốt lắm ! Vậy em là đứa có học, em là nữ sinh lớp Đệ Tam trường Huyền Trân Công Chúa.

– Tại sao lại lớp Đệ Tam chớ không lớp nào khác ?

– À, em là Trần thị Kim Thúy nhé ! Thuộc tên chưa ?

– Thuộc rồi.

– Đệ Tam là lớp cao nhất mà học trò không có bằng gì cả. Em không thể khoe học Đệ Nhị vì học xong Đệ Nhị là sẽ có Tú Tài I, nay mai mà có Tú Tài I, em sẽ đi làm được rồi chớ sao phải chơi bời.

– Hiểu rồi.

– Cô Trần thị Kim Thúy mồ côi cha, ông cha ấy là công chức cao cấp, nhưng thanh liêm, không có ăn hối lộ, nên ông nhắm mắt là gia đình chỉ còn hai bàn tay trắng.

Mẹ em quen làm bà lớn nên không biết xoay sở, mà chín đứa em của em thì còn nhỏ dại và còn đi học cả, rất tốn kém. Nhớ không ?

– Nhiều quá, không nhớ cho hết.

– Không hề gì. Chị Thu Hà sẽ nhắc lại nhiều lần kỳ cho đến khi nào em thuộc. Nếu kể đời em, rồi em rung rung lệ được thì còn ăn chắc nữa.

À, trường Huyền Trân, ông hiệu trưởng đỏ mũi vì ông ấy là một cây huyết-ky. Ông Tổng giám thị cụt một ngón tay trái. Còn ông giáo sư toán giỏi nhứt tên là Nghiên.

– Những chi tiết ấy ích lợi ở chỗ nào ?

– Nhiều thằng nó rần mắc sẽ hạch sách em để kiểm soát coi em nói thật hay nói láo, rủi gặp một thằng dị hợm như vậy mà có con em học ở đó thì em sẽ bị lộ tẩy, nếu nó hỏi sơ vài chi tiết.

– Rủi nó hỏi bài vở thì làm sao ?

– Chúng nó quên mất mẹ hết rồi đâu còn nhớ khi khô gì mà hỏi. Chỉ lo chúng nó hỏi chuyện đời thôi, chẳng hạn như chuyện xi nê.

Là nữ sinh của thế hệ bây giờ, hẳn em phải là một cây xi nê. Em phải đi xem một mớ phim mới được, mà phải biết tên một mớ đào kép danh tiếng như là Mạc-Lông Bờ-Răng-Đô, Tô-Ni Kuyệt-Tín, Bê-Bê, Sô-Phi-A Lô-Ren, Đan Phong-Đa; Xăng-Tra Đi v.v.

– Thật là bẽ đầu, Kim Thúy cười nói.

– Coi vậy mà vài hôm là em sẽ thuộc hết. Thu Hà nhớ thỉnh thoảng bắt nó trả bài cho chắc bụng là nó thuộc lâu.

Ngân dặn bồ một lần nữa điều đó rồi tiếp tục huấn luyện. Hẳn đã ăn xong bữa điểm tâm. Hẳn đứng lên bước vào trong, mở học tủ đầu giường lấy ra mấy quyển sách, rồi đến trước mặt Kim Thúy bảo :

– Đọc thử xem.

Kim Thúy đọc lớn lên :

– 160 bài toán đại số của một ban giáo sư Hóa học lớp Đệ Tam của Bùi Kim Bảng, cử nhân Khoa học.

– Tốt lắm, Ngân khen, em đọc xuôi rót. Sách này sẽ để trên đầu giường của em. Đó là bằng chứng chỉ nữ sinh của em đó, em khỏi phải khoe cái gì hết ráo, họ cũng tin chắc em là nữ sinh.

– À nè, không được ăn mặc đen nghe chưa. Mà cũng không được mặc bà ba nữa, quê mùa lắm. Phải mặc bi-da-ma kia, hay mặc đầm, mặc din, cái gì tùy thích. Anh sẽ ứng trước tiền cho em may sắm. Tóc cũng phải làm lại nữa. Tóc của em trông giống như là tóc của tui vợ bạc-ti-dăng đảng Thổ hết sức. Phải uốn lộn lộn nghe chưa, nhưng lộn lộn tuy không quê, lại có vẻ già. Thôi thì em gióc bính vì gióc bính trông càng ngây thơ hơn giờ. Nên học ca bậy bạ vài bản tân nhạc với chị Thu Hà.

Đây em lấy ba ngàn để may mặc mua sắm.

Ngân nói xong xĩa ra liền ba ghim bạc, khiến Quít, à không Kim Thúy, hơi tối mắt. Làm ăn trong xóm bình dân mỗi tháng nàng kiếm ngoài ba ngàn là cùng.

Ở đây, chưa chi mà Ngân nó dám ứng trước một lúc những ba ngàn thì rờ-xét hẳn phải nhiều lắm.

Ngân nói với bồ hấn :

– Em nên chỉ hiệu may cho nó, kéo nó may ở các hiệu cá kèo, mặc quê mùa chịu không nổi. Cố nhiên là nên hy sinh may bằng vải của tiệm, sẽ bị chúng nó đập, nhưng chúng nó đã vor vét hết vải tốt, mua không thể nào mà đẹp bằng lấy vải của chúng nó. Em cũng nên chỉ cho Kim Thúy các hiệu nước hoa. Nó xức cái nước hoa bần cổ nông chế tạo tại Chợ Lớn, nghe khó chịu quá.

Lại nên tìm mua lại của học trò thứ thiệt một chiếc cặp da cho thật cũ, để trên tủ đầu giường của nó cho điệu nhạc hòa hợp, không có nốt nào sai cả.

Chương 12

Kim Thúy không ở luôn nơi đây theo lời mời của Thu Hà. Nàng cần ra mặt làm ăn đối với xóm cũ của nàng, xóm ấy là khu an toàn của nàng, có gì bất trắc nàng sẽ có nơi mà lui về.

Mỗi ngày nàng ra đi đúng giờ đi làm và rêu rao lên cho thiên hạ nghe là nàng làm cho một hãng chế tạo bình thủy.

Khổ ghê lắm. Trót khoe là nhơn viên của hãng, mua bình thủy được bớt hoa hồng ba mươi phần trăm, thành thử nàng phải chịu lỗ tiền lu bù vì người trong xóm áp nhau gởi tiền nhờ nàng mua hộ cho, nàng đành phải mua ngoài chợ về bán lỗ lại.

Thu Hà đưa Kim Thúy đi may mặc ngay, may lấy gấp trong vòng 24 tiếng đồng hồ vì Thu Hà cho rằng muốn ăn mặc sành, phải tốn lâu ngày, chứ một bộ đồ đẹp không thể đầu hôm sớm mai rửa sạch cái vó quê mùa được, Kim Thúy phải đua với tám lịch, tranh thủ thời gian trong việc học mặc ấy, còn học các thứ khác, mới xem thì coi bộ khó quá, nhưng lại tương đối dễ hơn học ăn mặc nhiều lắm. Sự thành công thấm nhuần vào ta rất chậm, và một cô gái lao động, mặc bi-da-ma vào, một tuần trắng vẫn chưa bỏ được phân nửa dáng điệu quê mùa.

Xong cái việc khẩn cấp ấy rồi, cô nữ sinh giả hiệu mới bắt đầu học tập.

Ôi chào là khó, Kim Thúy học vọng cổ câu nào câu nấy dài nhằng, thế mà nàng lại nhớ dễ hơn là những cái tên có vẻ man rợ, như cái tên Phơ-Răng Si-Na-Tra chẳng hạn.

Nàng lại nhột nhật trong những thứ y phục mà Thu Hà bắt buộc nàng phải nghe dễ chịu, nói thật chứ không nói giỡn đâu, nàng phải nghe dễ chịu, nhẹ nhõm sung sướng trong những chiếc quần thật chẹt và đi đứng thế nào cho người ta thấy rõ là nàng dễ chịu với y phục đó, y như là nàng đã mặc từ thuở mới lọt lòng mẹ.

Cái nghề nữ sinh giả, khó lắm thay ! Chỉ nội cái tên lớp, Thúy đã học hai ngày rồi mà vẫn cứ quên. Thay vì nói lớp Đệ tam, nàng cứ nói Đệ thất, bởi trong xóm có mấy đứa bé học lớp Đệ thất, nàng nghe mãi rồi quen tai, quen miệng.

Có khổ hạnh, Kim Thúy mới nghe nàng phục bọn ma-cô sát đất. Bọn này, nàng thấy là tài tử quá và sánh với bọn nó, lũ tú bà chỉ là một lũ ngu đần dốt nát.

Hèn chi mà chúng nó ở không cả ngày vẫn có tiền tiêu xài một cách đế vương. Chúng nó bóc lột người ta thật dữ vì chúng nó chặn hoa hồng nhiều hơn lũ tú bà, nhưng bù lại, chúng nó lại dạy cho nhiều mưu thần chước quỷ để đập đổ thiên hạ.

Kim Thúy rất thông minh. Đó là lời khen của Thu Hà. Mười hôm học tập đủ phủ lên người nàng một lớp nước sơn mỏng học trò.

Tuy lớp sơn này còn để thoảng thấy một bóng dáng quê mùa, nhưng lớp sơn càng ngày càng tự nhiên mà dày thêm. Và lại bọn đàn ông, không phải thằng nào cũng tinh tế và hào hoa phong nhã cả đâu, và có những ông khách đàn không thể tưởng tượng được, đó là những ông gia trưởng cả năm mới phiêu lưu một lần vì bị vợ mắng, nói sao các ông tin vậy.

Hơn thế, chính ngay những kẻ thạo đời, sành điệu ăn chơi cũng tự xưng phong để cho bị gạt một cách sẵn lòng. Họ mua ảo ảnh ấy mà; vẫn biết là ảo ảnh, cũng cứ mua, may ra có thứ ảo ảnh khéo tay thì họ nhờ trong giây phút, bằng ảo ảnh thô kệch vụng về quá họ cũng đỡ buồn phần nào.

Thỉnh thoảng Ngân ghé qua đây để xem Kim Thúy tập kịch. Hấn thường được xem các gánh hát tập tuồng trong đình Tân Kiểng, nhưng đây là lần đầu mà hấn hài lòng trước tiến bộ của một nữ diễn viên.

Hôm thứ mười một, hấn hỏi Kim Thúy :

– Em có cần một người chồng để làm mặt với xóm giềng hay không ?

– Không.

– Nếu thiên hạ họ bàn tán về mức ăn xài của em thì em sẽ nói sao ?

– Mặc em.

- Ngõ em cần thì anh giới thiệu thằng Rắc.
- Thằng Rắc nào ?
- Thì cái thằng đưa em đến đây hôm nọ ấy mà.

Kim Thúy cười ngất rồi nói :

- Ngõ ai. Thằng bé con ấy buồn cười lắm.
- Chớ em muốn thế nào thì cứ nói, anh liệu cho.
- Em không cần.

Ngân có bốn phen tìm chỗ làm cho mấy thằng tay chơn bộ hạ của hắn mà còn thất nghiệp nên cố quảng cáo cho Rắc :

– Nó coi vậy mà có tương lai lắm em à. Nó là học trò chớ không phải lơ mơ đâu.

Kim Thúy bật cười rồi hỏi :

- Học trò thứ kiểu của em vậy hả ?
- Không, học trò thứ thiệt, chánh hiệu con nai.
- Thôi đi tía nội.
- Hừ, đã bảo đừng ăn nói du côn ba đá như vậy nữa mà !

– Nói với anh chớ bộ nói với ai sao ?

– Với anh cũng phải ăn nói cho đẹp, kéo quen miệng rồi lộ chân tướng. Trưa nay bắt tay vào việc ngay nhé ?

Thu Hà cười mà rằng :

– Đệ tử đã tinh thông võ nghệ và bùa phép, vậy thầy cho đệ tử hạ san đó.

Cả ba đều cười xòa.

– Hạ san, nghĩa là xuống núi, Ngân nói. Nhưng trong trường hợp Kim Thúy thì là thượng san, bởi em sẽ phải lên tầng chót của buyn-đin Mạc Cửu, tầng thứ sáu. Vậy trưa nay em tới đó hỏi một giờ rưỡi để thay thế cho con Ngọc Nga, nó mẫn phiên gác vào đúng giờ đó.

– Ăn mặc như thế nào ?

– Cố nhiên là như học trò thứ đứng đắn, nghĩa là áo dài trắng. Đồ mát của em, lát nữa anh sẽ tự tay anh mang trước vào đó, để chung một tủ với quần áo con Ngọc Nga và con Cẩm Lệ.

– Hai chị ấy cũng đều là nữ sinh thứ thiệt chánh hiệu con nai hả ?

– Cố nhiên. Nhưng con Cẩm Lệ hơi già nên anh cho nó lên chức nữ sinh viên.

– Sinh viên là gì ?

– Cũng là học trò, nhưng học trò các đại học, nghĩa là các trường thật cao. Vài năm nữa em cũng sẽ phải lên chức đó. Còn hể già quá mà vẫn còn đẹp, anh sẽ cho lên mạng phụ phụ nhơn, vợ của một ông bự, phải đi nhảy dù vì trót thua bạc hết số tiền mà chồng giao cho cất giữ.

– Xin anh cho biết địa chỉ bên ngoài với lại đường đi nước bước bên trong.

– Em bảo tắc xi đưa tới đường Trương Minh Ký, số nhà 916.

Cứ vào ngay cửa giữa. Đó là cửa của một phòng rộng mà trống trơn, ở trong cùng có thang máy. Một thằng bé gác thang máy ấy. Thấy em, nó sẽ hỏi : ”Có phải chị là Kim Thúy hay không ? ” Em cứ gật đầu là nó cho thang đưa em lên tới tầng chót. Nơi đó là một hành lang mà hai bên có hai dãy buồng. Em cứ gõ cửa buồng số 12. Đầu lặp lại mấy con số coi.

Kim Thúy trả bài :

– Đường Trương Minh Ký số 916, tầng thứ sáu, buồng số 12

– Hoàn toàn. À, quần áo dơ em cứ gọi bồi đưa cho chúng nó giặt ủi. Chúng nó làm lẹ lắm, đưa sáng là chiều đã lấy được, miễn là cho chúng nó tiền thật hậu, cho bằng ba giá tiệm giặt. Nhưng như vậy tiện hơn vì em khỏi phải đi đâu cả, mà cũng khỏi phải sắm dư nhiều vì tiệm giặt giữ lâu.

Em sẽ “làm việc” từ hai giờ đến sáu giờ rưỡi thì con Cẩm Lệ sẽ tới thay cho em. Nó làm phiên chót cho tới 11 giờ đêm. Sáng ra, bảy giờ rưỡi, con Ngọc Nga lại bắt đầu, ba đưa thay phiên nhau, mỗi đứa bốn tiếng rưỡi đồng hồ và, giờ “làm việc” khởi đầu từ bảy giờ rưỡi sáng đến mười một giờ đêm Ngọc Nga, Kim Thúy, Cẩm Lệ, cứ luân phiên nhau mà trực như vậy mãi.

Thôi, anh đi đây hai em nhé.

Ngân đi rồi, bà giáo sư Thu Hà, chuyên dạy đóng kịch mà chỉ dạy có một vai thôi, vai học trò, dặn dò những điều tối hậu :

– Em nên nhớ rằng má em khó tánh lắm, không cho em đi đâu cả, ngoài giờ học mà em lén trốn học để tới đó.

– Tại sao phải nói láo như vậy, chị ?

– Nhiều thằng ngốc hay rủ đi ăn, đi xi-nê, để le với thiên hạ rằng lũ nó có bồ đẹp. Phải nói như vậy để từ chối.

– Sao lại phải từ chối ?

– Vì nguy hiểm lắm.

– Nguy hiểm làm sao ?

– Về sau em sẽ biết.

Quả có nguy hiểm thật đó, nhưng chỉ nguy hiểm cho bọn ma-cô thôi. Nếu Kim Thúy may mắn được một thằng ngốc nào nó mê, nó mua nhà cho nàng ở, thì lũ ma-cạo mất hết một con gà đẻ trứng vàng. Sự thật đó không thể cho Kim Thúy biết.

Những đứa khác có chồng, nghĩa là không tự do thì Thu Hà khỏi phải bận điều ấy vì tự nhiên là chúng nó phải nói láo như vậy.

– À, còn điều này nữa, Thu Hà bận thêm, bí quyết cuối cùng : có một bọn thích gái có chồng. Đó là bọn ăn chơi thật sành điệu. Em nên coi giò coi cẳng mà đoán ý chúng nó. Gặp bọn ấy thì em không nên xưng là nữ sinh, mà phải xưng là vợ sinh viên, cả hai vợ chồng đều mồ côi, em phải làm việc để nuôi chồng em ăn học tới nơi, tới chốn.

Chương 13

Ngoi nhà đồ sộ ở đường Trương Minh Ký vắng hoe. Ở đây là xóm Tây, hơn thế lại là giờ ngủ trưa, giờ yên tĩnh, bởi bọn có tiền có tật ngủ trưa chớ không làm ồn suốt ngày như ở các xóm bình dân.

Kim Thúy thấy ngôi nhà này nặc danh như bao nhiêu ngôi nhà lớn khác của các xóm giàu sang. Đã nhận được sổ nhà rồi mà nàng còn hồ nghi là mình lầm địa chỉ, do dự không dám vào.

Khi nãy, lúc trả tiền tắc xi, nàng muốn hỏi người tài xế lắm, nhưng sợ hấn cười chê nên lại thôi.

Ngoi nhà có sân hẹp phía trước, rào bằng một thứ tường thưa và thấp ngang rún người.

Kim Thúy dòm qua cổng thì thấy một cái cửa lớn, chỉ độc một cái cửa ấy thôi, còn bao nhiêu là cửa sổ cả.

Phân vân một lát, nàng bước đại vào cái sân hẹp trải đá đỏ, cần những tấm thảm cỏ bé tí tẹo.

Đường đi trên sân là một con đường lót những tấm xi măng không đều cạnh, giả làm những tảng đá dẽo phẳng mặt. Những tảng đá giả này cũng không lót khít lại với nhau mà đặt cách xa nhau độ vài phân, và một thứ cỏ non mơn như rêu, mọc lên nơi những kẽ hở ấy.

Kim Thúy bước lên thềm nhà bằng đá hoa, vào cái phòng trong mà Ngân đã tả và thấy ở trong cùng một thằng bé trạc mười bốn tuổi, mặc âu phục trắng, áo ngắn, cổ cao, quần viền hai lần vải đỏ chạy dài từ eo ếch xuống tới chơn, đầu đội kê-bi téc-ni-cô-lo, mang đủ cả các màu sắc : xanh, trắng, đỏ, vàng, tím, đang đứng bên cạnh một cái lồng sắt trông như cái rọ bầy cọp.

Kim Thúy lại do dự nữa. Nàng đã hồi hộp vì cái nơi trang trọng này, rồi lại phát sợ lên vì thằng bé nhìn nàng trừng trừng. Khi nó rời chỗ đứng để đi ra cửa, nàng nửa mừng lại nửa lo.

Nó nghe răng ra mà cười, đôi má phính của nó làm căng thẳng hai sợi dây cột kê-bi từ thái dương của nó vòng xuống cằm. Nó hỏi :

– Chị Kim Thúy hả ?

Kim Thúy nghe nhẹ cả người, cười lại với thằng bé dễ thương này và đáp :

– Phải đa em.

– Chị theo em.

Nói rồi nó đi vào trong và Kim Thúy nôi gót theo nó liền. Thằng bé nhận một cái nút, tức thì từ đâu trên trời rơi xuống một chiếc hộp vuông bằng sắt, cỡ to hơn chiếc hòm đựng người một tí, nhưng để dựng đứng chớ không phải để nằm, cho vừa với khuôn khổ của cái rọ.

Thùng xuống tới dưới nhà thì ngừng lại. Thằng bé mở cửa ra rồi lại bấm nút nữa thì cửa thùng cũng mở ra. Nó bước vào trong ấy và ra hiệu cho Kim Thúy bước theo.

Thằng bé đóng cửa rọ bằng tay và đóng cửa thùng bằng một cái bấm nút. Rồi nó lại bấm một cái nút khác, và hồn vía Kim Thúy thành linh bay bổng lên mây xanh vì thành linh chiếc thùng vụt bay bổng lên.

Thằng bé nhìn nàng cười một cái cười khó hiểu rồi hỏi :

– Chị ở tỉnh lên hả ?

– Ừ.

Kim Thúy đoán rằng đây là chiếc thang máy mà nàng thường nghe đến, nhưng cứ định ninh rằng thang máy là thứ thang leo của rạp chiếu bóng Rex mà nàng đã có dùng, chớ không dè là nó kỳ cục như thế này.

Trong nháy mắt, Kim Thúy đã lên tận Thiên Đình. Khi thang ngừng thăng thiên thì cửa thang mở ra một hành lang có trái thảm giả bằng cao su màu xanh lợt.

Thằng bé vào hành lang, quẹo tay trái. Thúy đi theo nó và thấy tối om. Hai bên hành lang là mấy mươi cánh cửa đóng kín. Thằng bé dừng trước một cánh cửa kia, đưa hàm cho nàng hiểu là đã đến nơi rồi.

Nhớ lại chỉ thị của Ngân, nàng lấy mười đồng bạc biếu đưa dẫn đường. Thằng bé cười, nhận tiền, nói cảm ơn rồi bỏ đi.

Đứng một mình, Kim Thúy lại hồi hộp mấy giây nữa mới dám gõ cửa.

Nàng nghe tiếng guốc và cửa mở ra sau đó. Một thiếu nữ trạc mười tám thoát tiên hơi ngạc nhiên, nhưng chợt hiểu cái gì, nhoèn miệng cười rồi hỏi :

– Chị Kim Thúy hả ?

– Dạ.

– Dạ cái khỉ khô. Sao lại dạ với em. Chị cứ vào.

Cửa khép lại liền sau lưng hai nàng và cô gái nói :

– Nghe tiếng chị mà mãi tới nay mới gặp mặt. Đẹp quá. Em là Ngọc Nga.

– Chào.

– Đồ mát của chị trong tủ đó, lấy mà thay ngay đi. Thôi, em đi nhé !

– Mặc bi-da-ma nhàu nát như thế này mà đi à ? Kim Thúy kinh ngạc hỏi.

Ngọc Nga cười dòn lên mà rằng :

– Chị này gàn. Đi qua buồng bên kia chớ đi dạo phố hay sao mà...

– Buồng bên nào ?

– Chớ thằng dịch Ngân không có cho chị biết hay sao ?

– Không.

– Thằng khốn nạn. Tụi tôi ở cái buồng đối diện với buồng này. Chị không ở chung với tụi tôi sao ?

– Tôi ở nhà dì tôi ở ngoài. À, nghe thằng Ngân nó nói có mướn hai buồng. Té ra...

– Nhưng nó mướn buồng bên ấy bằng tiền của tụi tôi.

– Sao lạ vậy ?

– Điều kiện bắt buộc. Để kiểm soát.

– Ai kiểm soát ai và kiểm soát cái gì ?

– Rõ là gà mờ. Chị ở xá nào mà chui ra đây ?

– Tôi ở trong xóm Cây Điệp.

– Mới làm “luýt” lần đầu à ?

– Ủ.

– Ta kiểm soát lẫn nhau chớ kiểm soát cái gì.

– Sao lại kiểm soát lẫn nhau ?

– Có phải chẳng là ta phải chia cho nó 60 phần trăm ?

– Ủ.

– Như vậy, nó phải biết mỗi đứa chúng ta kiểm được bao nhiêu trong một phiên gác.

– Ủ. Nhưng như vậy thì chính nó phải kiểm soát lấy chớ...

– Nó bận đi nhậu nhẹt.

– Vậy ta về phe với nhau, nó làm sao biết được sự thật ?

– Ai lại không làm như vậy. Nhưng nó lại khôn hơn cha mình. Nó chia lại cho tụi bên kia mười phần trăm để kiểm soát đứa làm phiên thường trực.

– Nếu ta không thềm ở trong buồng đó.

– Thì nó để bồ nó làm công việc kiểm soát. Nhưng thế nào cũng có một đứa không nhà, muôn ở đây.

– Nhưng nếu ta về phe với nhau, thì hưởng nhiều hơn cái chỗ 10 phần trăm ấy.

– Cũng không được. Vì còn thằng bé coi thang máy. Thằng bé ấy kiểm soát lại ta vì chính nó đưa người lên đây nên biết cả. Thằng bé cũng hưởng 10 phần trăm.

Kim Thúy gật đầu mà rằng :

– Nó tốn phí nhiều, hèn chi nó đòi hỏi nhiều.

– Chị ngu lắm, không biết rằng tụi mình bị bóc lột tận xương tủy : Nó mua bom mua nho cho tụi mình ăn, bắt buộc phải luôn luôn có mấy thứ quà xa xỉ ấy trên tủ đầu giường cho có vẻ sang trọng. Nhưng mua một, nó tính mười.

Đã vậy thỉnh thoảng nó hô hoảng lên là kiểm tục đã biết chỗ làm ăn của ta, và muốn khỏi hôi ỏ, ta phải đóng góp với nó để đút nhét đầu này đầu nọ. Nhưng nếu rủi ro bẽ ỏ thật, thì ta lãnh đủ, không có ông bự nào bảo vệ ta cả.

– Thôi, tôi đi đây. Nên nhớ rằng cửa buồng bên kia có xoi lỗ nhỏ để rình bên này, chị đừng có ăn gian đa nhé !

Ngọc Nga nói nửa đùa nửa thật, mở cửa thoát vội ra ngoài rồi khép cửa lại ngay, một cách máy móc mà phải là người quen ở đây lâu ngày mới nhớ điều đó chớ như nàng thì đã quên khép cửa lại rồi.

Kim Thúy không vội thay y phục vì nàng còn bận xem lại căn nhà mới tạm bợ này :

Ở đây không có cái gì quý giá cho lắm. Giường tủ bàn đều đóng bằng gỗ thường mà lớp vec-ni bên ngoài đã bị nhiều lớp người thuê buồng làm trầy trụa cả. Tuy nhiên phòng này vẫn một trăm lần sạch và tiện nghi hơn ở nhà nàng trong xóm. Phòng có bồn rửa mặt, có buồng tắm, buồng vệ sinh riêng.

Kim Thúy không nghe mình lạc hướng cho lắm vì đôi khi, mỗi lần đi Đà Lạt, đi Long Hải với một người khách, nàng vẫn có ở qua vài ngày một căn phòng như thế này.

Nhưng những lần đó, nàng không bị bắt buộc phải hòa mình với nơi chốn, cứ việc ma-ri-sén như thường. Lần này chỉ thị rất rõ rệt mà nàng phải lấy phong cách tiểu thơ.

Vì thế mà không lạc hướng, nàng vẫn nghe không được dễ chịu lắm. Có cái gì so le, cộm cộm. Có lẽ đó là sự chênh lệch giữa tâm hồn thật của nàng và tâm hồn giả phải có để cho các vở kịch được hoan nghinh.

Người ta đã huấn luyện nàng và bảo rằng đã được rồi. Nhưng nàng lại nghe rằng cái phong cách học tốc hành ấy dường như một chiếc áo mượn, mà lại nhún hờ, ủ cứng quá nàng mặc lên người cứ nghe ngột ngột, ngượng ngịu làm sao ấy.

Cái tên Kim Thúy, nàng cũng chưa thật quen, và mỗi lần nghe ai gọi như vậy, nàng phải để ra nửa giây đồng hồ mới nhận được rằng họ gọi nàng.

Không, Quít chưa thoát xác được. Nó vẫn cứ còn là con Bảy Lế ở xóm Cây Diệp phần nào. Và còn là thế, nó vẫn bắn khoăn mà nó mang từ xóm nghèo ấy ra đây.

Tệ hơn nữa, nó thấy tình cảnh nó ở đây sao mà như là bi đát hơn. Con Bảy Lế bắt đầu nghe lòng nó trơ trọi lại như ở xóm cũ. Tuy nhiên, ở xóm cũ chung quanh nó còn có người, có tiếng trẻ nô đùa, tiếng chười lộn của mấy chị hàng xóm, tiếng chó sủa.

Ở đây, nó hoàn toàn bị cô lập. Buồng bên trái ai ở ? Buồng bên mặt do người nào chiếm ngụ ? Ngoài hành lang đang xảy ra chuyện gì ? Nó như một kẻ điếc, kẻ mù.

Hai cánh cửa buồng này giống hệt hai cánh cửa ngục làm cho nó cách biệt hẳn với thế giới bên ngoài.

Cửa sổ lớn trở ra sân sau, mà sân sau còn vắng lặng hơn sân trước cửa. Kim Thúy bước ra đó nhìn xuống thì thấy sân như cái giếng. Thảm cỏ xanh con con điểm hoa đỏ trên sân này, đẹp như một bức tranh vẽ và không có cái gì động đậy nơi đó cả.

Kim Thúy nghe bơ vơ lạ kỳ và muốn mở cửa phòng để đi qua bên kia tìm Ngọc Nga và Cẩm Lệ. Nhưng nhớ lại lời căn dặn của Thu Hà, nàng lại thôi.

Thu Hà đã nhấn mạnh nhiều lần ở cái điểm không bao giờ nên bỏ buông cả. Có xả nước để tắm thì vài phút cũng phải tắt vòi để nghe ngóng, không được để khách hiểu lầm rằng buông vắng chủ, hoặc chủ đang bận, khách hàng dạo này cuối tháng nên hiếm hoi lắm.

Kim Thúy có cảm giác rằng Ngân là chủ một gánh xiếc còn Ngọc Nga, Cẩm Lệ và nàng là ba con thú rừng được luyện đóng trò, nhốt trong lồng sắt để biểu diễn cho hăn bán vé thu tiền.

Chương 14

Tối hôm đó, vào giờ thành phố lên đèn, Kim Thúy được Cẩm Lệ thay thế cho. Nàng phải ghé qua buồng trước mắt, trước khi ra về. Điều này cũng nằm trong chỉ thị của Ngân, chỉ thị mà cô viết ra giấy, sẽ dài đến bốn năm trang đánh máy, nhưng Kim Thúy đã thuộc nằm lòng rồi.

Thu Hà trực sẵn bên đó từ hồi nào không rõ. À ta tươi cười tiến đến nàng mà rằng :

– Ngày đầu của em không được “lỗn rỗn” lắm. Nhưng em đừng thôi chí, chị đoán thấy tương lai em toàn hồng.

À ta tiếp tế cho toàn bộ ba này một kí-lô bom, một kí-lô nho tươi, và một kí xá lì, để cả ba cùng gánh chịu tổn phí.

Sự ăn quà cưỡng bách này được chỉ huy trong từng chi tiết một : họ chỉ được ăn trong hai ngày, không được hết trước, mà cũng không được hà tiện, kéo dây dưa ba bốn bữa.

Ăn để lấy lệ với khách, chứ không phải ăn cho sướng miệng, thế nên cũng không được không ăn.

Họ không có quyền tự động mua lấy vì Thu Hà bảo rằng họ có thể hà tiện rồi không mua, mà không mua thì sự giàn cảnh sẽ hỏng.

Kim Thúy không sánh giá cả trái cây ngoại quốc, nhưng theo lời tụi con Ngọc Nga, Cẩm Lệ thì Thu Hà “nhượng lại” với giá gấp đôi giá ngoài chợ.

Đó là một lỗi bóc lột nho nhỏ của cặp Ngân Hà, không đáng là bao, nhưng chúng nó vẫn không từ.

Xong việc tiếp tế trái cây. Thu Hà chụp ngay tiền bạc : sáu mươi phần trăm trên năm trăm đồng chỉ để lại cho Kim Thúy có non phân nửa thôi, mà phải trả ngót một trăm bạc trái cây, thì nòng còn không tới hai trăm bạc.

Thật là tận xương tủy !

Những ngày sau đó, rờ-xét của Kim Thúy lên vùn vụt, có lẽ nòng đã nổi danh tài sắc một thì rồi chẳng ?

Thu Hà đưa bạn gái của ả ta đến chơi ở buồng bên kia. Đó là hai người đàn bà, hai nhan sắc về chiều như Thu Hà vậy.

Khách vừa tới là kêu buồn và rủ đậu chén ngay.

Đàn bà vẫn biết sát phạt nhau ác liệt chớ không riêng gì đàn ông và mặc dầu tứ sắc được rất nhiều người xem là một trò giải trí hiền lành, Cẩm Lệ và Kim Thúy vẫn cháy túi như thường.

Con Ngọc Nga bận ở bên kia, nên sống sót lại sau cuộc tàn sát này, nhưng ngày mai, nó cũng sẽ bị phi ma của bọn này lột da như Huát trì Cung ngày xưa.

Cả bọn đều biết rằng chúng nó đến đây để đập túi có tiền. Nhưng mà buồn quá, các nàng không thể giải trí được. Và lại có thua sạch túi vẫn còn tiền đánh nữa, vì Thu Hà tốt bụng, luôn luôn vui lòng cho mượn mà không tính một xu lời.

Qua ngày thứ tám, bọn Dracula cho hưu chiến một vài ngày để các em lấy máu lại hầu chúng hút cho dễ chớ coi mòi các em đã cạn khô huyết quản rồi, có bôm bằng máy bôm thứ thật mạnh cũng không được giọt nào.

Ngày không gầy sòng ấy, theo lời mời của Cẩm Lệ, Kim Thúy ở lại ăn cơm trưa với bạn, sau phiên gác buổi sáng.

Ngọc Nga đã ăn trước để đi trực, chỉ còn lại đôi bạn này thôi, họ chưa vội vầy bàn để ăn cái bữa cơm xách người ta mang đến bằng gàu-mền thì nghe gõ cửa bên ngoài.

Đôi bạn hơi ngạc nhiên vì Thu Hà thì thường mãi tới khuya mới đến để tính sổ. Cẩm Lệ bước ra hé cửa rồi sững sờ hỏi :

– Gì đó ?

– Thăm Kim Thúy.

– À, ngỡ gì, vô đây.

Kim Thúy nhận ra giọng của thằng bé con để râu Cờ-Lạc-Gáp và mang rất nhiều tên.

Thằng bé con hôm nay mặt đỏ gay, nức nồng hơi rượu, miệng ngậm một chiếc bíp to cỡ đập chết một con bò con. Vừa bước vào, nó đã hét to :

– A, Kim Thúy mạnh giỏi ?

– Hồn xược mầy nhỏ. Mầy phải kêu tao bằng chị Ba biết chưa ? Kim Thúy nói.

– Làm tàng hoài !

– Không tàng gì hết. Tao đáng chị mầy thì mầy phải kêu tao bằng chị. Bữa nay có đem dao theo hôn, Tiểu-Hiệp-Liệt ?

Kim Thúy nhắc khéo cái vụ nó làm bộ làm rớt con dao đêm nọ.

Thằng bộ hạ thất nghiệp của Ngân đang giận tái mặt thì tươi cười lại ngay vì nó rất thích chị mà được gọi bằng cái biệt hiệu mà nó thích nhất. Nó cười hề hề đáp :

– Kim Thúy thật đáng thương một cái hôn, vì Kim Thúy tài giỏi như là trinh thám. Ai bảo cho Kim Thúy biết anh mới lấy biệt hiệu đó ?

– Chị tư Cẩm Lệ của mầy bảo cho chị ba Kim Thúy của mầy biết chứ ai bảo.

– Kim Thúy nè, Tiểu Hiệp Liệt đánh trống láp, ở trong xóm có được yên ổn hay không ? Anh bảo bọc cho.

– Không ai cần cái tù mặt của mày.

Tiểu Hiệp Liệt không giận nữa, chỉ sượng sùng mà thôi. Không giận, nhưng nó căm tức và oán hận Kim Thúy lắm. Nó cố bình tĩnh, cười gằn rồi đứng dậy nói :

– Trong thảo cầm viên, ở chuồng cạp có treo bảng cấm dận đùng trêu chọc cạp, cạp tự nó không làm gì ai nhưng ai chọc tức nó, thì phải biết ! Nó nhai nát sọ !

Hắn vừa nói vừa nghiêng răng trèo treo như cóc tháng năm.

Ra tới cửa, hắn ngó ngoái lại để trao lời với Cẩm Lệ :

– Ô-voa ghen chị Lệ ! Anh Phúc nhớ chị lắm đa ghen.

Tiểu Hiệp Liệt mở cửa rồi lặng lẽ ra đi.

Chủ buồng vừa bày cơm ra, vừa nói :

– Bà chọc tức nó làm gì. Nó là thằng hèn nhút bọn đó, nói cho bà đề phòng.

– Sao thằng Ngân nói nó là học trò ?

– Phải. Nó vừa học xong khóa móc túi, và đang rập ranh và đang leo lên đại học vấy tai. Nào, ăn cơm nè ! Là đứa hèn hạ, nó dám ám hại bà lắm đa ghen.

– Tôi không chịu được cái tù mặt của nó.

– Không có bản mặt nào trong lũ nó mà gọi cảm tình được cả, kể cả cái thằng đẹp trai nhất, biết điều nhất là thằng Ngân. Mỗ cũng cho tù mặt thằng Phúc vô chung một giỏ.

– À, còn Phúc nào nữa đó ? Bò của bà hả ?

– Một bộ hạ của thằng Ngân. Lũ nó bắt buộc mỗ phải chịu sự che chở của thằng ghiền Phúc, cũng như Ngọc Nga phải chịu sự che chở của thằng chột Quảng.

– Nhưng sao bà lại nhận ?

– Không nhận làm sao được. Chúng nó tạo điều kiện để đẩy ta vào một thế bí đến phải nhận kia mà. Đứa nào cũng phải nhận nuôi một thằng chết giẫm như vậy cả !

– Nuôi có nặng không ?

– Gân gãy xương sống. Nuôi chúng nó cũng bằng như nuôi ông nội cha của mình vậy. Cơm nước, cà phê, quà bánh, áo quần, thuốc thơm, và thằng chó đẻ nào cũng đeo thêm một chứng bệnh, không ghiền á phiện thì ghiền rượu Tây, ghiền phé, dả dách.

– Nhưng chúng nó che chở có hiệu quả hay không ?

– Hiệu quả cái khi khô.

– Nhưng chính tôi đã chứng kiến một đám đánh giải vậy.

– Đó là lũ ma-cạo bình dân trong xóm. Lũ ấy thì còn ra hồn người hơn cái đám ma-cạo sang trọng này. Dầu sao, không nhận là chết. Chúng nó sẽ xúi du đảng phá phách ta, hoặc sẽ điềm chỉ cho kiểm tặc bắt bớ ta. Nuôi chúng nó như là các bà cúng cô hồn các đảng vậy mà ! Cô hồn các đảng không phải là thánh thần, không phù hộ ai, nhưng phải cúng, không thôi chúng nó phá cho mà chết.

– Ăn bom, ăn vì cường bách, mà lấy chồng cũng cường bách nữa ! Kim Thúy cười nói.

– Nhứt trình họ nói hoài về vụ hoàn lương nhưng tôi đó bà hoàn lương được với lũ nó. Bà có trốn đi xóm khác để làm thợ may chẳng hạn, chúng nó cũng sẽ mò theo, dùng trăm mưu ngàn kế để lôi bà trở về đường cũ.

– Pháp luật.

– Bà đừng có mong ở pháp luật. Pháp luật bỏ tù chúng nó ít quá, nếu có ai chứng tỏ được rằng chính chúng nó là ma-cô, mà cũng khó lòng chứng tỏ được đấy nhé.

– Nhưng tại mình đã có thằng Ngân thì...

– Chính thằng Ngân nó gián tiếp bắt ép chúng ta nuôi bộ hạ của nó, để nó khỏi nuôi. Nhưng chịu ở dưới quyền thằng Ngân rồi thì có cớ từ chối lấy chồng cường bách. Tuy nhiên bà cũng không nên gây oán kết thù riêng với đám bộ hạ của thằng Ngân. Bà đã làm chạm tự ái của thằng bé hồi nãy dữ quá.

– Để tôi nói lại cho thằng Ngân nó nghe. Bà biết gì về Thu Hà ?

– Thì cũng ở trong giới, trước kia, nhưng giờ về chiều rồi không tiếp khách được nữa.

– Sao thằng Ngân lại nuôi chị ấy ?

– Trước thì chính chị ấy nuôi thằng Ngân, nuôi cho đến mặt, góc đầu lên không nổi. Nhưng chỉ nhiều thủ đoạn nên thằng Ngân nó dùng làm một tay vậy. Chỉ có làm, có ra kế mới có mà ăn.

– Nếu ta không làm nữa, phản ứng của thằng Ngân sẽ như thế nào ?

– Tùy. Nếu ta bị thằng khác dụ dỗ, nó sẽ mần thịt thằng ấy để bắt ta lại. Bằng như mà chính ta chọn chúa để thờ thì nó sẽ mần thịt ta.

– Nó có quyền gì mà dám..

– Quyền của kẻ mạnh.

– Không ai dám thừa kiện gì nó hay sao ?

– Bà sẽ sút sống mũi trước khi đi thừa nó. Ở tù vài tháng, ra khỏi khám, nó sẽ xin luôn cái đồ đội khăn của bà.

– Còn trường hợp nào nữa ?

– Nếu bà hoàn lương thật sự, nó chỉ mò theo dụ dỗ thôi chứ không dám làm gì bà, vì kẻ nào hoàn lương thì kẻ như đã liều rồi, nên nó nể. Ủ, bọn ta làm đi cũng liều mà hoàn lương cũng là liều tuốt, dụ dỗ không được, nó sẽ phá sớ...

– Phá sớ là phá làm sao ?

– Nó cho chồng bà biết dĩ vãng của bà. Vậy có khôn hồn thì muốn hoàn lương với ai, phải thú thật với người ấy mới yên thân được.

– Nhưng thú thật thì có ma nó thêm lấy mình.

Đôi bạn cười xòa. Khi ăn món tráng miệng, Kim Thúy hỏi :

– À nè, nếu có thằng nào mê mình ?

– À, cái chuyện đó thì ly kỳ ghê lắm. Bà nên biết rằng thằng nào nhiều tiền mới dám mê mình, còn nghèo thì chúng nó đành ôm hận vậy. Mà mấy thằng nhiều tiền đều toàn là mấy thằng già hết thấy. Như thế, ta sẽ đập đổ và nó giúp kẻ để ăn ké.

– Cũng có thằng không già chứ. Nếu ta yêu thật ?

– Cũng có mà hiếm lắm. Như chuyện con Phên chẳng hạn. Nhưng ta cũng không thể tính chuyện lâu dài khi nào có một thằng đủ điều kiện hiện ra trong đời ta, vì lũ ma-cô cứ bắt ta đập đổ thiên hạ chứ nó đâu cho ta yêu.

– Phên cũng là người của ổ này ?

– Không. Chỗ này nó chỉ mới tạo lập ra đây thôi. Con Phèn, biệt hiệu là Bích Thủy là cốt cán ở cái ổ trên đường Phan Đình Phùng. Nó là vợ của một người Ấn Độ, có ba đứa con với ông Chà Và ấy rồi, nhưng còn trẻ đẹp vô cùng. Chàng là một đại thương gia tên tuổi, mới trên ba mươi thôi.

Thằng Ngân nó tài ở chỗ này. Nó chỉ bắt tội mình kiểm soát nhau về rờ-xét thôi, chứ không hề thèm biết tới điều khác. Thế nhưng mà nó lại biết rằng ông thương gia ấy mê con Bích Thủy. Đành rằng chuyện ấy không khó biết, vì ông tới lui ngày một thì đích thị là ông si rồi chứ không còn ngờ gì nữa. Nhưng làm thế nào mà nó biết ông ấy đến đây ngày một ?

Nó đưa kế hoạch cho con Bích Thủy vắt chanh thế nào cho ra thật nhiều nước.

– Vắt thế nào ?

Ban đầu chỉ vắt sơ sơ thôi, nghĩa là không chịu ra đi với ông ấy, để ông ấy phải đến một ngày hai lần nghĩa là lấy của ông mỗi ngày y một ghim.

Kế đó đưa ra những thủ đoạn ấu trĩ và cổ điển là nhõng nhẽo để ông sấm xuyên, sấm hoa tai rồi lại cầm thế đi, đưa giấy cầm thế bắt ông chuộc.

Chiến dịch đó được kéo dài đến hai tháng, chàng ghen quá rồi thằng Ngân nó mới đưa ra thứ chương đặc biệt của một tay cao thủ : nó cho phép Bích Thủy nhận lời theo chàng về tổ uyên ương riêng.

Họ dọn nhà vừa xong thì bọn Thu Hà và công ty ừn ừn kéo đến, đưa xưng là chị của Bích Thủy, đưa xưng là dì, cả lũ nó bu chàng mà vét sơ một mớ.

Mách kẻ chót là một bà già nói là mẹ Bích Thủy ở dưới tỉnh lên.

Bà cụ bảo là mắc nợ bị họ tịch biên gia sản lại còn hăm bắt bà nữa nên bà mới trốn lên đây để nương náu với con.

Bà không đòi hỏi gì cả, chỉ ăn cơm mắm một ngày hai bữa thôi, thật là dễ nuôi. Nhưng bà cứ nghi rằng con bà làm bé cho ông rể ấy, bà hạch sách ông ta mỗi lần ông ta đến, khiến ông ta khó chịu vô cùng.

Cái tổ uyên ương này, ông ta đã bỏ tiền ra mà lập, mà hóa ra quyền hành ở trong tay bà già, ông ta tới thì phải sợ hãi như đi dụ dỗ con gái của ai.

Thấy trái chanh đã khó chịu lắm rồi, Bích Thủy mới đưa ra một cách tài tình để tống cổ chính mẹ nó ra khỏi nhà mà khỏi mang tội bất hiếu : cho tiền bà ta về xứ trả nợ chuộc nhà lại. Bích Thủy nó hứa sẽ dọn nhà đi nơi khác và bận này không đại mà cho mẹ, dì và chị biết chỗ ở nữa.

Nghe đâu bà mẹ giả hiệu ấy lấy được trên hai trăm ngàn.

Màn chót hào hứng vô song. Đó là màn vét đĩa, ăn cú chót nên ăn như hạm.

Thằng Ngân nó tới làm quen với vợ lớn của chàng và đưa cho bà ấy xem đủ cả bằng cớ là ông ấy lập phòng nhì với một thiếu nữ trẻ đẹp. Nó cho bà ấy xem hai bức ảnh không thể chối cãi được, một bức ảnh chụp ông và Bích Thủy ngồi chung trong một khung cảnh rất mùi, trên Đà Lạt, và một bức gần như lửa thề của hai người tại một cái tổ uyên ương của họ. Bức này do Bích Thủy chụp bằng một máy tự động có gắn bộ phận mở ống ảnh trễ, nó nhắm sẵn rồi chạy lại giường nằm với ông ấy.

Bấy nhiêu đó, đủ cho bà ấy nhảy đong đong lên và sôi bọt mồm bọt mép rồi.

Đồng thời nó lại sai Thu Hà hăm dọa ông chỉ ỏ cho bà biết. Lẽ cố nhiên là ông phải mua chuộc Thu Hà bằng một số tiền to.

Thu Hà bèn dạy ông cách đề phòng bà theo dõi, các mảnh khóe xóa dấu vết ông mỗi lần ông đến với Bích Thủy. Toàn là mảnh khóe sơ đẳng nhưng người thường lại không biết. Có dạy ông như thế họ mới không bị hôi ỏ và bửu bối của Ngân mới áp dụng được. Bửu bối này cũng chỉ sơ đẳng và cổ điển thôi, nhưng ăn chắc 99 lần trong một trăm lần phóng ra.

Ngân là đứa độc nhất trên đời này có thể giúp bà thương gia phá ỏ của chồng. Vì thế mà bà ta bám níu vào nó, không muốn cũng không được.

– Chắc nó no lắm ?

– No như cường chữa, vì nó xoi được hai thứ tiền.

– Tiền gì mà hai thứ ?

– Nó đẹp trai mà đêm đêm cứ cùng với bà thương gia nom theo ông, mà nom mãi không được vì ông đã biết cách xóa dấu vết rồi, chẳng hạn như đổi xe thành linh, chẳng hạn như chun vào ngõ Eden ở đầu này để ra đầu kia v.v. thì nó chỉ ca vài câu mùi mẫn thì bà ấy ngã vào tay nó ngay.

Đó là một cái mỏ vàng vô tận vì bà già còn mê con trai còn hơn ông già mê con gái nữa, bà già lại sợ đồ bề hơn là ông già, vì ông già bị bắt tại trận bắt quá bị vợ vả vài tát tay là cùng. Còn bà già bị bắt quả tang thì tan vỡ cả gia đình. Chính Thu Hà nó đi tổng tiền bà ta bằng mấy bức ảnh mà bà ta mùi với thằng Ngân.

– Trời ơi, quân khôn kiếp.

– Khi cả hai trái chanh ấy bị vắt hết nước, thằng Ngân nó mới chịu bán địa chỉ của tổ uyên ương cho bà thương gia.

– Nhưng nó đã là nhơn tình của bà ấy rồi còn ăn nói làm sao với bà ta cho trôi để mà bán với chác cho khỏi ngõ ngàng ?

– Dễ ợt. Nó khóc lóc bảo rằng hể bà ta mà chiếm lại được chồng rồi nó sẽ bị ra rìa. Bà ấy thề thốt bán sống bán chết rằng sẽ yêu nó tới già, điều đó thì hẳn bà ta giữ vẹn bởi bà ta đã già sẵn rồi. Nhưng nó cũng nhứt định không tin lời thề của người nhơn tình năm mươi của nó.

Rốt cuộc nó nhượng bộ với điều kiện là bà ấy phải an ủi nó bằng một số tiền gọi là số tiền dứt tình, cuộc dứt tình mà nó đoán biết thế nào cũng xảy ra.

Ấy, nó bán bằng số tiền an ủi nói trên.

– Thế thì chết con Bích Thủy đi còn gì.

– Chết bỏ chớ Bích Thủy chỉ là một con chột thôi mà số phận của các con chột là phải hy sinh, trong cờ tướng cũng thế mà trong bài tứ sắc cũng thế.

Tuy nhiên nó vẫn lo cứu Bích Thủy trong trận bắt ghen kinh thiên động địa ấy. Bà thương gia đã hết yêu chồng, nhưng bà vẫn bắt ghen vì quyền lợi, mà khi người ta bắt ghen vì quyền lợi, người ta cũng tàn nhẫn y như là bắt ghen vì... ghen.

– Vậy cũng phải biết cho thằng Ngân rằng nó là một đứa khá.

– Khá cái khi khô. Chính nó cứu con Bích Thủy để được cái tiếng “khá” của mây và của mây con ngốc khác hầu khỏi mang tiếng khốn nạn, có thể nó mới lấy được sự hợp tác của lũ ngốc về sau. Và lại con Bích Thủy cũng còn chút ít nước để cho nó vắt.

– Nếu không khá chỗ đó thì nó khá ở chỗ không giúp ông thương gia bắt ghen vợ ông.

– Bà gốc không thể tưởng tượng được. Nếu giúp ông thương gia cái chuyện ấy thì chính nó ăn đòn, vì nó phải nằm với bà thương gia cho ông ấy bắt. Nói nó cứu con Bích Thủy là cứu cho khỏi chết vậy thôi, chứ Bích Thủy cũng bị dượt sơ vài mách rồi mới cứu kịp. Cái thằng ghiền ấy mà bị bộ hạ của ông thương gia loi một loi thì sụm rồi. À, có ly kỳ hay không, câu chuyện con Bích Thủy ?

– Ly kỳ như tiểu thuyết.

– Con Bích Thủy được bao nhiêu trong vụ ấy.

– Thằng Ngân nó nói nó là bộ óc, còn con Bích Thủy chỉ là cánh tay, chỉ là dụng cụ thôi. Thế nên dụng cụ chỉ chia được có hai mươi phần trăm. Nó bảo dụng cụ mà ăn như vậy là khá lắm rồi.

– Thật là một con đại hạm.

– Hai mươi phần trăm là con Bích Thủy được hưởng cũng bị Thu Hà lột hết trong các lần đậu chén.

– Vậy tay trắng cũng huờn tay trắng ?

– Không hẳn. Vì ông ấy có mở cho Bích Thủy một chương mục tiết kiệm, đóng số tiền tối đa mà ngân hàng chịu nhận, nghe đâu là năm chục ngàn. Khoản tiền ấy thằng Ngân không hề biết, nên không có tìm cách vét.

– Tôi tự hỏi ngày sau mình sẽ ra sao khi mà tiền hết, nhan sắc cũng không còn.

– Khéo lo cau trổ muộn, lo già hết duyên cho nhọc trí. Cứ tận hưởng ngày nay cái đã.

– Vì nghĩ như bà, lũ mình mới để cho nó bóc lột.

– Nhưng không để vậy, cũng chẳng hơn gì. Bà độc lập trong xóm, không bị ai vắt nước chanh, thử hỏi xem bà dư dả gì hơn tui tôi ?

Quả thật thế. Trước khi đến đây, Kim Thúy chẳng những không hơn bạn cái gì hết, mà lại còn thua họ về y phục, về trang điểm, về ăn quà, và nhất về điểm học khôn.

Khách bình dân không sống nhiều, không kinh nghiệm như khách sang trọng, nên không có học được về họ cái gì cả.

Những ngày vắng khách.. ấy, có những ngày mà bọn này chỉ ngồi ngáp ruồi từ sáng đến khuya. Đó là mâu thuẫn thay, những ngày đầu tháng, những ngày lễ, những ngày thứ bảy, chúa nhật.

Bọn giàu sang không cần đợi đầu tháng mới có tiền như là dân đi làm. Hơn thế, họ lại có ý tránh đi chơi những ngày mà thiên hạ có tiền, để không bị ai bắt gắp. Còn ngày nghỉ thì họ bận đi nghỉ mát ở xa thành phố, họ bận đưa vợ con họ đi giải trí.

Những ngày buồn và rỗng không như vậy, nếu Thu Hà không tới gầy sòng để vét túi bọn này thì Kim Thúy lại nhớ đến người con trai ở xóm Cây Diệp Đồi, lại nhớ lại những bản khoán của nàng về cuộc đời.

Đây là giai đoạn đời nàng mà xôn xao ngoài cửa thiếu gì yên anh, thế mà nàng cứ nghe tro troi như thường, tro troi hơn bao giờ cả.

Có một lần, một ông nhà giàu đề nghị bao nàng, ông ta gấn bó với nàng lắm, tới lui ngày một, Kim Thúy có ý muốn nhờ ông ấy để thoát khỏi cảnh này, hầu gây vốn để đi lấy chồng về sau; nhưng nàng lại thôi. Nàng có hơi sợ thằng ma-cạo phá đám, mà cũng thấy rằng nàng cũng không đi tới đâu cả với ông già này. Có thể nàng sẽ được sống trong nhung lụa ít lắm là ba năm, nhưng nàng sẽ trở thành một người đàn bà sợ kho cá bởi đã quá sung sướng tấm thân.

Giờ, nàng vẫn còn lười, nhưng chưa nhót thây, còn có thể chịu cực được.

Cái ngày mà Kim Thúy bị tẩy chay đau đớn hơn hết, ngày ấy nàng nghe y như mình đang trôi dạt vào một hoang đảo.

Buyn-đin này to bằng trăm căn buồng và từng này đếm được băm hai căn, thế là người trọ trong ấy chỉ lưạ thừa năm bảy ông năm ba cô thôi. Thế mà chủ nhà vẫn đủ tiền đóng thuế, đủ tiền thuê người chăm sóc nó từ việc sạch sẽ hành lang đến việc chăm sóc mấy mảnh vườn con.

Lâu lắm, nàng mới biết rằng tuy thế, buồng nào cũng có chủ cả, nghĩa là vẫn có người trả tiền thuê sòng phẳng. Những người này năm ba bữa mới đến một lần, với một người bạn gái, lặng lẽ không ai hay biết và chỉ có thằng bé gác thang máy là nhơn chứng của không biết bao nhiêu là đời tư bí mật thôi.

Căn buồng cạnh buồng họ “làm việc” là buồng của một người ở đó thật sự.

Tự nhiên Kim Thúy đâm ra tò mò muốn biết ông ta ra thế nào, và biết được rồi, nàng lại đâm ra có cảm tình với con người hiền lành đứng đắn ấy.

Hôm đó, chợt chạm mặt với ông ta ngoài hành lang, nàng cúi đầu chào ông ta rất lễ phép và rất nghiêm trang, nhưng ông ta làm ngơ không thèm đáp lễ lại.

Người của xóm Cây Diệp cũng không có thiện cảm với nàng hơn trước, mặc dầu ở đó, nàng vẫn sống lành lặn như bất kỳ ai.

Tại cái con mẹ hai Nỉ bép xép ấy, con mẹ biết bí mật của nàng, rồi ngồi lê đôi mách tiết lộ cho thiên hạ hay cả.

Những ngày vắng khách như vậy, Kim Thúy nghe chán nản mình mông bởi vì nàng không còn cái gì để mà thèm nữa. Cái thèm to nhất của nàng là thèm kiếm được nhiều tiền hơn. Nhưng đã lên tới đỉnh nghề nghiệp rồi mà không thấy viễn ảnh góp được một số vốn nhỏ, thì còn mong gì.

Những năm cha mẹ nàng qua đời, Kim Thúy dựa tinh thần vào anh thầy bói đạo mà nàng chí quyết ở đời với hắn.

Sau đó, bị ruồng rẫy, nàng ba chìm bảy nổi một ít lâu rồi dựa vào cái mộng làm giàu bằng đường tắt.

Giờ thì mọi điểm tựa đều tiêu tan và Kim Thúy chới với trong khoảng không, hoảng hốt như đứa bé sơ sinh mà bà mẹ tháo tã bỏ một lúc ngắn để sẵn sóc cho nó.

Chương 15

Dạo này Kim Thúy ăn cơm luôn ở đây, với bạn hữu rồi mới về xóm, nhưng cũng không về ngay. Thường thì bọn nó trò chuyện với nhau tới chín giờ hơn nàng mới ra đi.

Con phố này thuộc khu nhà giàu, không có loại xe chuyên chở công cộng nào qua lại cả, kể cả tắc xi. Kim Thúy phải đi bộ khá xa, ra tới ngã ba Trương Minh Ký – Lê Văn Duyệt để đón xe.

Đường vắng như đường làng, không một bóng người qua. Đèn đường rất thưa và rất leo lét. Kim Thúy ra khỏi cổng rồi đi nghênh ngang giữa phố nghe sung sướng như mình làm chủ cả một khu vực này.

Tới trước đầu một ngõ hẻm có trồng nhiều bông bụp, nàng bỗng thấy từ trong ngõ đi lẹ ra phố bốn thiếu niên mặc Âu phục theo lối du đảng.

Bốn tên này cầm tay nhau, làm thành một sợi dây, án ngữ con đường trước lặt Kim Thúy. Biết bọn côn đồ có tật gây sự với cả những người vô can, Kim Thúy không dám phản đối, lặng lẽ leo lên lề cỏ toan đi vòng qua bên kia hàng rào người ấy.

Nhưng thằng đi bìa với chụp lấy vạt áo của nàng trì lại và hỏi :

– Phân chia giai cấp hả, không thèm đi dưới đường cùng với tụi này hả ?

Kim Thúy chỉ làm thỉnh giựt vạt áo lại thôi. Phản ứng gần như là không có của nàng khiến chúng nó cụt hứng, nên chúng nó đành phải ra tay mà không cần kiểm soát.

Thằng nín áo và bị giựt lại ấy, bước tới tát vào mặt nàng ba bốn vả gần đỏ lửa. Bị đánh thành linh, Kim Thúy không kịp trở tay lên nhận đủ đòn. Tuy nhiên, không phải là tay vừa, nàng ngồi xuống thật lẹ, hai tay cầm hai chiếc guốc cao gót của nàng rồi vụt đứng lên như lò so bật, nàng giáng lên đầu tên ấy hai cú như trời giáng.

Gót guốc bằng kim khí mổ vào trán tên côn đồ làm vỡ đầu hấn, máu phun có vòi. Hấn la bài hãi, rồi co giò mà nhảy. Nhưng ba thằng du đảng còn lại áp tới một lượt, lấy số đông lấn áp Kim Thúy tước khí giới của nàng được rồi thì chúng đánh đấm nàng túi bụi.

Chúng không trả thù cho bạn đâu. Kim Thúy chột hiểu như vậy, vì vừa đánh chúng vừa nói với nhau.

– Anh Tiểu Hiệp Liệt dặn phải để theo trên mặt nó ghen tị bây. Vậy ta phải làm ngay kéo lính tới, không kịp thì hành mạng lính thì khỏi lãnh tiền đa ghen.

Kim Thúy kinh sợ hết sức. Mang theo trên mặt thì kẻ như là hết xúu-oách về tương lai rồi vậy, nên chi nàng tự vệ với tất cả sự cuồng nhiệt của kẻ phải sống hay là chết.

Nàng bị thoi, bị đâm, bị đá, nhưng chúng chưa làm tê liệt hẳn được bộ máy tự vệ của nàng, bộ máy này còn nhiều bộ phận quan trọng là hai tay và hai chơn của nàng.

Biết rằng hễ giây phút nào Kim Thúy còn cựa quậy được thì chúng không thể thực hiện ý định của chúng, nên một đứa đi vòng ra sau lưng nàng rồi bất thành linh ôm cứng eo ếch của nàng lại.

Kim Thúy không còn rảnh tay nữa để đánh trả, vì nàng phải dùng hai tay đó để thoát khỏi cái ôm của tên kia. Nhưng đã không thoát được lại bị hai thằng khác thừa dịp hai tay ấy bận việc không đánh trả được nên chụp lấy nó và nắm chặt lại.

Tên ôm eo ếch bây giờ mới đỡ hông nàng lên rồi vật nàng ngã xuống lê cổ. Hai tên kia lập tức một đứa khóa tay nàng lại, một đứa khóa chơn nàng, hai cái chơn này cũng rất khó chịu, vì Kim Thúy đá, đạp không ngớt.

Một thằng móc trong túi quần của nó ra một con dao nhỏ, mở lưỡi dao đoạn cười và nói bằng một giọng lạnh lùng :

– Vì chén cơm ghen cô nương mà tội này phải làm như vậy. Kể ra thì tàn nhẫn thật đó, vì gương mặt của cô nương xinh đẹp thế kia, ai lại nỡ.. Nhưng thôi, còn sống thì còn có thể hưởng cuộc đời, cô nương ráng mà chịu vậy, chớ tội này có biết sao bây giờ.

Kim Thúy kinh sợ tới cực độ. Từ nãy đến giờ chỉ bảo vệ âm thầm thôi, quyết sống chết gì cũng sống chết trong sự lặng lẽ, bởi lẽ của giới bất lương và giới giang hồ là như vậy. Cầu cứu lắm khi sẽ khổ thân hơn là chịu ăn đòn, bởi vì nạn nhơn sợ không qua được một cuộc điều tra của công quyền và như vậy, khó tránh sơ hở để lộ chơn tướng của chính họ.

Nhưng đã nguy quá rồi, nên Kim Thúy quên cả dè dặt thường lệ. Cái mặt ăn tiền của nàng còn quý hơn cả sự sống của nàng nữa.

Bất giác, Kim Thúy vụt la bài hãi lên.

Nhà cửa hai bên phố này phần lớn là biệt thự của ngoại kiều. Người của các biệt thự ấy đã nghe tiếng cầu cứu.

Từ hai biệt thự nằm sát cánh nhau, hai ngoại kiều lực lưỡng xông ra. Họ mặc quần đùi và cởi trần, có lẽ vì họ đang tập thể dục hay sao không biết. Nhưng nhờ lối phục sức giản dị và cổ sơ ấy mà họ có vẻ ba gai và man rợ với lông lá đầy ngực họ, khiến bọn du đảng đâm sợ.

Chúng nó đành bỏ Kim Thúy, co giò tẩu thoát, không kịp dờ cái ngón ác độc mà chúng sắp sửa thi hành.

Hai ngoại kiều không đuổi theo bọn cao bồi, chỉ lo đỡ Kim Thúy dậy thôi. Nhưng Kim Thúy đã lồm cồm tự lực ngồi dậy trước khi được họ giúp đỡ. Nàng nói cảm ơn rồi rít bằng mấy tiếng Ăng Lê mà nàng vừa học được, vì nàng không phân biệt được ai là Tây, ai là Đức, hễ cứ thấy người da trắng là cho rằng

đó là người Hoa Kỳ.

Bọn ngoại kiều hỏi gì lu bù, nên Kim Thúy vừa cứ nói cảm ơn, vừa lắc đầu rồi chính nàng cũng co giò tẩu thoát trước sự ngạc nhiên của ân nhân của nàng.

Kim Thúy hú vía là kẻ cứu nàng là người thường chứ không phải cảnh sát.

Ra tới đường Lê Văn Duyệt, Kim Thúy vội ngoắt một chiếc tắc xi và nhảy lên đó liền. Nàng đầu bù tóc rối, và y phục nát cả, cần cái thùng kín của loại xe hơi nhỏ này che cho khỏi lọt vào mắt tò mò và đa nghi của cảnh sát. Hơn thế, bọn du côn có thể còn lẫn quần đầu dây và nàng có thể bị chặn lại, nếu nàng xê dịch bằng xích lô.

Giây lâu sau vào nhà rồi, đóng cửa lại cẩn thận, Kim Thúy mới tương đối yên tâm. Nếu bọn du đảng tấn công nàng để cướp giựt, để cưỡng hiếp nàng, hay chỉ để thỏa tánh du côn của chúng thì thoát được là hoàn toàn hết lo. Nhưng đây là một cuộc báo thù thì nàng cứ còn phải đề phòng hoài.

Nằm xuống, Kim Thúy nghe thấm đòn. Thân thể nàng đau như bị ai giần và hai bàn chân của nàng rất rân lên. Ngày xưa đi gánh nước mướn, đập gai, đập đá, đập sỏi, đập miếng chai, đập đinh sét rỉ ngày một, thế mà nàng không nghe đau cho lắm. Bốn năm đi giày đi guốc đã làm cho da bàn chơn hầu như chai ấy trở thành non nớt như da trẻ con và mất guốc, phải chạy chơn trên một thôi đường non hai trăm thước, Kim Thúy nghe như là đã leo núi đá hằng giờ.

Đó là cơn nguy khốn của đời nàng mà Kim Thúy vừa chợt thấy. Nàng làm tiểu thơ giả hiệu và không mong lên phu nhơn, nhưng dầu sao cũng trót mang thói tiểu thơ rồi. Ngày kia, khi thủ vai tiểu thơ không được nữa trên các chợ thịt người, thì liệu thế nào ?

Kim Thúy lại nghĩ đến anh thợ chum lửa đầu máy hỏa xa.

Người con trai ấy giống một cụm rừng giữa đồng trống dưới ánh nắng trưa hè. Kim Thúy đi trên cánh đồng vào giờ ngọ, khát nước và thèm bóng mát lắm nên cứ muốn ghé vào cụm rừng ấy, mặc dầu cụm rừng không nằm trên đường đi của nàng.

Cụm rừng thoáng thấy đằng xa kia, phải vất vả lắm mới vào tới đó được. Suối mát và trái rừng nhứt là màu xanh của khói lá quuyền rũ vô cùng đối với kẻ đi trên cánh đồng khô cỏ cháy.

Trận đòn mà nàng lãnh đêm nay, không phải là yếu tố quyết định giấc mơ rừng. Nàng đã mơ cụm rừng sau đêm bố ráp mấy tháng trước. Trận đòn đêm nay là lời thúc giục cuối cùng.

Sáng ra, ăn lót dạ xong. Kim Thúy nghĩ ngợi dữ lắm, do dự rất lâu, đoạn quả quyết đi xuống ngõ hẻm Cây Gòn.

Hôm nay tới phiên nàng gác buổi sáng. Con Cẩm Lệ chắc trông đợi nàng ghê lắm. Nhưng mặc kệ.

Lần này, nàng không có mục đích đến đó để trêu ghẹo anh con trai khờ như hôm nọ nữa, mục đích mà nàng phải bỏ ngay sau mấy phút đầu trong cuộc viếng thăm trước. Nàng cũng chẳng có mục đích nào khác cả. Chẳng qua là chán nản quá, nàng đi bậy vậy thôi, không có chương trình nào hết.

Như Quít đã lo, cửa nhà Hai Tâm khóa lại bên ngoài. Ấy, Quít là cái tên mà nàng nghĩ tới, lúc vào đây ở xóm Cây Diệp nàng nghĩ rằng nàng tên là Bảy Lẻ, còn ở buyn-đin, nàng là Kim Thúy, cố nhiên, nhưng không phải là chỉ có người khác gọi nàng như thế thôi, mà chính nàng, nàng cũng nghe rằng mình tên là Kim Thúy.

Cái tên là một yếu tố hòa hợp với khung cảnh sống của con người. Nó lại là yếu tố gợi nhớ một hoàn cảnh sống đã qua.

Kim Thúy tới đây với ảo tưởng mình là cô gái gánh nước mướn của xóm Bến Cỏ và tự nhiên, nàng nghe rằng nàng là Quít, tự nhiên nàng nhớ lại cái tên thời trinh nữ của nàng.

Quít thấy cửa đóng, ghé qua căn nhà đối diện với nhà Hai Tâm.

Họ nhận diện được cô em gái của anh thợ chum lửa, nên họ tiếp đón nàng rất đậm đà và cho nàng biết rằng trưa hôm nay Tâm về để nghỉ phiên trong bốn mươi tám tiếng đồng hồ.

Quít không có sự bất ngờ nào nữa, để dành cho bạn, nhưng vẫn cứ bẻ khóa mà vào núp sẵn trong đó như lần trước.

Ông khoá xỏ vào hai cái khoen ngắn, một cái đóng vào cửa, một cái vào khung cửa. Hôm nọ Quít chỉ bẻ sơ thôi, rất nhẹ tay, thì một cái khoen tự nhiên long ra. Tâm không buồn sửa lại, cứ xỏ cái khoen đã long vào lỗ cũ, khóa cho lấy lệ vậy thôi.

Như lần trước, Quít vào nhà rồi khép cửa lại. Nhưng lần này nàng không thót lên giường mà nằm dài để đợi chủ nhà.

Quít đứng tần ngần rất lâu trước cảnh nghèo rách của nhà này, rồi tự hỏi rằng mình có điên hay không. Một mái nhà tranh, một quả tim vàng, nàng nghe thì hay lắm ở.. trên sàn sân khấu cải lương. Nhưng nàng chỉ là một người thường thôi, với những nhu cầu thấp lè tè của con người, biết trọng cái cao quý chứ không dám hy sinh vì cái cao quý đó.

Những chiếc ghế gãy chơ, chiếc bàn con gỗ tạp mà mặt ván nhót để hở những kẽ rộng thọc ngón tay cái vào đó được, chiếc chõng tre xiêu vẹo, tất cả sự bần cùng đen tối này đã đưa nàng trở về thực tại nó khác hẳn giấc mơ của nàng khi nàng ở nơi khác.

Ở nơi khác, khi nàng nhớ tới người bạn cũ, sự thật về mức sống của hắn mờ đi qua bức màn sương tình cảm. Nhưng khi nàng chạm trán với thực trạng ở đây, ảo ảnh tan biến đi thành linh khiến nàng hoang mang hết sức, không biết tâm lòng của mình chơ thật hay không, và mình quả có chán cái lối sống kia hay không.

Quít đã thấy rằng làm con trâu kéo cày cho thằng ma-cô Ngân không đưa nàng đi tới đâu cả, nhưng làm vợ của anh phu chum lửa đầu máy hỏa xa chắc cũng chẳng đưa nàng tới đâu. Nghề của hắn có giúp cho hắn ấm thật đó, giữa mùa đông hắn vẫn ấm; nhưng không chắc là hắn no. Vả chẳng cái ấm mà hắn hưởng, hắn cũng chỉ hưởng một mình thôi, vợ con hắn có lẽ không sắm nổi mền, cũng bữa có, bữa không vì một tháng hắn ở trên xe hết hai mươi ngày.

Trong giây phút, Quít có ý muốn ra về tức thì. Nhưng mà nàng vẫn còn thềm, thềm cái gì mà anh con trai khù khờ này có mà người khác không có, thềm nghe anh ta nói một câu ngây ngô, thềm chính cả sự ngập ngừng, sự im lặng của anh ta nữa, bởi vì sự vụng dại của anh ta nói rất nhiều và rất thật những gì anh ta đã giấu tận đáy lòng anh ta, những thứ ấy an ủi được nàng hơn là những lời bay bướm của lũ người khác.

Quít cảm thấy mơ màng rằng con người không phải chỉ sống bằng cơm, áo, nhà, xe, mà họ cần thêm một món xa xỉ phẩm rất mắc tiền là sự an ủi mà nàng đang đi tìm.

Quít đã bắt đầu vươn lên tới một sinh hoạt tinh thần sơ đẳng là nhu cầu an ủi này. Vì vậy mà rốt cuộc nàng không đi.

Quít đứng lặng hồi lâu, đoạn đưa mắt qua nhìn lại sự nghèo rách nơi đây một lần nữa. Nàng thấy máng ở mấy cây đình đóng trên vách, hai chiếc áo sơ mi của Hai Tâm với một chiếc áo bà ba bằng vải đen.

Nàng bước tới, lấy áo xuống xem thì nhận thấy rằng chiếc áo sơ mi thứ nhứt tuy sạch nhưng không còn cái nút nào hết. Chiếc thứ nhì thì nức nồng mùi mồ hôi. Cả hai đều may bằng vải ka-ki vàng đã bạc màu ở lưng. Áo bà ba thì rách vai cũ và sút đường chỉ ở cả hai túi.

Lấy chiếc áo dơ đi ra sau để giặt, Quít không tìm thấy xà-bông, nên bỏ đó, đi ra đầu ngõ để mua kim, chỉ, một cục xà-bông nhỏ, và một bộ nút xa cừ giả làm bằng chất nhựa.

Nhờ có công việc mà Quít qua được hơn một tiếng đồng hồ ở đây để chờ đợi chủ nhà mà không sốt ruột lắm.

Xong xuôi đâu đây cả rồi, nàng xem lại đồng hồ tay rồi bỗng nhớ lại giờ trực của nàng. Một lần nữa, Quít lại phân vân. Hình như là vắng vắng đâu đây, có một tiếng gọi. Tiếng gọi ấy không réo rắt, không thiết tha, nhưng nàng vẫn lắng nghe và do dự muốn đáp lại nó. Nó là lời rủ rê của bạn đồng nghề với nàng, chúng nó đang mong đợi nàng, đang bắn khoản tự hỏi không biết sao nàng, lại không đến. Đó là lời quyến rũ của no ấm, của sự lười biếng, sự buông trôi rất dễ mê.

Quít muốn cầu cứu với ai, với cái gì. Nếu có lời nào cầm giữ nàng lại được thì có lẽ nàng sẽ thoát luôn. Bằng không, nàng trở về cái buyn-đin ấy rồi thì không bao giờ có can đảm đến đây một lần nữa.

Thình lình, nàng bỗng nghe tiếng giày đế cao su bước lên thềm. Quít mừng quỳnh lên, nhảy xuống một cái đụi :

– Anh !

Tiếng anh ấy, nàng thốt ra để đón tiếp người về thì ít mà để mừng cho cái dịp thoát nạn của mình nhiều hơn. Vâng, đã có cái gì xảy ra và nàng khỏi trở về chốn cũ nữa.

Tâm chỉ làm thỉnh vì hấn chậm chạp lắm, không kịp có phản ứng ngay, nhưng mắt hấn sáng lên niềm hân hoan gặp bạn.

– Sao anh về sớm dữ vậy ?

– Mọi khi xe về tới Sài Gòn, anh còn bận công việc ở xưởng. Nhưng bữa nay thì không. Nhưng sao em lại...

Hai Tâm đã dám và đã chịu gọi Quít bằng em. Đại danh từ ấy, Quít nghe đã nhảm tai lắm rồi, nhưng hôm nay sao mà nàng cảm giác rằng như là mới nghe lần đầu trong đời con gái của nàng.

Có lẽ vì người thốt ra tiếng đó đã chuẩn bị lỗi xưng hô ấy từ lâu rồi nên đại danh từ em của y, Quít nghe nó ấm, nó nồng, nó khác nhau những tiếng em vô hồn của người khác.

Tâm nhìn bạn trùng trùng, bỏ dở câu hỏi của hấn mà hấn ghen ngào nói không hết lời.

Quít ranh mãnh hỏi :

– Sao em lại dám bẻ khóa một lần nữa phải không anh ?

– Không ! Sao. em lại.. bầm tím mặt mày tay chơn như vậy ?

Quít giựt nẩy mình, rồi bối rối không biết đáp lại thế nào để giải thích cho ổn thỏa những vết thương trên người nàng, mà nàng đã quên mất khi đến đây.

Chúng nó đã đánh nàng bằng nắm tay của chúng nó và bằng cả guốc của nàng nữa, chúng nó đã đập mặt nàng lên nhựa trải đường, đã đá mũi giày của chúng vào má, vào tim nàng, chúng nó đã nện gót giày lên tay, lên chơn nàng.

Sáng ra, buồn quá, nàng không trang điểm và vì thế, quên soi gương.

Nhận xét của bạn thành linh làm cho Quít bỗng nghe đau trở lại nhưng cơn đau đã qua rồi. Đó là những cơn đau vật chất của thân thể mà cũng là niềm đau xót cho phận nàng, niềm đau xót to quá cho đến đổi thể xác chịu ảnh hưởng lây nên Quít mới nghe đau đón thật sự nơi những vết thương.

Tủi thân, Quít ghen ngào và rưng rưng nước mắt.

Tâm bỗng giận run lên khi thấy mũi của Quít phồng lên và thấy mắt nàng rướm lệ. Hấn tím mặt, bước tới và hỏi gần :

– Ai đánh em ? Hử, ai đánh em ?

Thoạt tiên Quít không hiểu kịp phản ứng kỳ dị của Tâm nên phát sợ lên. Hễ Tâm bước tới một bước thì nàng lùi đi một bước, thủ thế cẩn thận đề phòng một cuộc tấn công bất ngờ của một kẻ mà nàng đoán là nòi con điên thành linh.

– Hử, ai đánh em ?

Tâm đã hóa điên thật sự. Hấn nắm tay lại, bậm môi trợn mắt, đôi mắt đỏ ngầu, và hấn run đến toát mồ hôi ra đầm dề.

– Hử, thằng nào đánh em ?

Hấn tiến một bước, Quít lùi một bước. Vụt thành linh, Quít bỗng hiểu tất cả. Tâm nóng mũi vì những dấu vết của trận đòn trên người của kẻ là hấn yêu.

Đáng lý vì khám phá này làm cho nàng mừng rỡ, nhưng trái lại, Quít không hết sợ, tuy nhiên nỗi sợ hãi của nàng mang một tính cách khác : nàng sợ cái nỗi sợ của một người vợ phạm tội, tội không giữ vẹn được tiết hạnh, để cho đệ tam nhân xâm phạm tới người nàng.

Tâm tiến, Quít lui, và khi hấn bước tới trước chõng tre mà Quít đứng sát vào đó, hấn đưa tay ra khiến Quít không còn hồn vía nào nữa.

Nhưng..... Đẻ trút tất cả ám ức đang đè nặng lên lòng hấn mà hấn bất lực vì kẻ thù không có mặt, Tâm vói tay để xách lên chiếc gối rồi giương hết thần lực, hấn đập mạnh gối lên thanh chõng đoạn té ngời xuống giường.

Bấy giờ kẻ vừa giận dữ chỉ còn là một cái xác không hồn. Thần kinh hắn vừa bị căng thẳng đến muốn đứt ra, và khi nó giãn thành linh sau cái đập ấy, hắn bị chứng oải gân đột ngột, người hắn muốn rã rời.

Áo gối cũ rách teng beng, mà bọc gối cũng rách nát, gòn bay tứ tung ra. Quít chợt thấy một cái gói nhỏ bọc bằng giấy nhứt trình, gói này có lẽ được cất giữa áo gối và gối, nó văng ra và rơi xuống đất.

Ngõ đó là tiền của Hai Tâm đã dành dụm được và sợ gói tiền mất, Quít cúi xuống để lượm gói lên.

Nàng ngạc nhiên hết sức mà nghe một cảm giác mềm mềm khi nặn gói giấy ấy giữa hai ngón tay. Đó là cái mềm của chất vải, chứ không phải của giấy bạc xếp lại. Lật qua bên kia cái gói để tìm chỗ mở, nàng ngẩn người mà đọc được hai chữ kỳ lạ này, chữ viết sai và nét chữ rất là vụng dại. Đó là hai chữ “Kỉ Nệm”.

“A, Quít vừa nghĩ, vừa bật cười, té ra anh con trai lù khù này cũng có giữ của tin của một cô nào.

Tò mò, Quít mở phanh gói giấy ra. Cái gì nàng thấy, làm cho nàng rụng rời : đó là chiếc khăn mu-xoa của chính nàng, chiếc khăn mà hôm nọ, ăn bánh mì xong, nàng dùng lau miệng, lau tay, rồi bỏ quên trên bàn. Nơi một chéo khăn có thêu chữ đầu của tên thật của nàng chữ Q hoa thêu bằng chỉ đỏ, không thể lầm lộn với khăn của ai khác được.

Quít chết sững, nghẹn ngang nơi cổ họng rất lâu rồi toan a lại ôm chầm lấy anh con trai kỳ dị này, nhưng nghĩ sao không biết, nàng vụt chạy bay đi.

Quít chạy bất kể sống chết, như là bị ma rượt. Về tới xóm, nàng tông cửa vào nhà rồi đuổi sức, nàng ngã lên giường mà thở dốc.

Giây lâu, lấy hơi lại được, Quít ngồi dậy để đi dọn đồ đạc và thồn tất cả áo quần của nàng vào một chiếc va ly rồi xách va ly ra đi hấp tấp như đi trốn.

Thấy gương mặt bơ phờ của con Bảy Lẻ, nhìn đầu bù tóc rối của nó, nhìn sự ra đi bất thần và vụt tốc của nó, người trong xóm ngỡ nó được ai báo động sắp có cuộc bó ráp nào nữa đây.

Qua cơn xúc động, Quít nhớ rằng có phương tiện xe dịch rất cần cho nàng trong lúc phải xách nặng như thế này, nên nàng gọi xích lô đạp mặc dầu đường rất gàn.

Khi nàng trở lại nhà Hai Tâm, nàng bắt gặp bạn nàng đang nằm úp mặt lên chiếc gối rách mà khóc.

Đặt nhẹ va-ly lên bàn, Quít rón rén bước vào trong rồi rón rén ngồi lên chõng, cạnh Hai Tâm. Nàng gọi nhỏ nhỏ :

– Anh Tâm.

Tâm giựt mình, ngóc lên rồi giụi nước mắt bằng tay áo, nhìn nó, thầm hỏi sao khi không nó vụt biến mất rồi lại trở lại đây làm gì.

Quít lặng lẽ chỉ chiếc va-ly. Tâm nhìn theo ngón tay của nàng, nhưng vẫn chưa hiểu.

– Em lại đây ở với anh luôn, Quít cắt nghĩa.

Tâm hoảng hốt nói lớn :

– Ý chết ! Trời ơi, sao được !

– Sao lại không được hử anh ?

– Anh là trai, em là gái.

– Ủ, rồi sao ?

– Họ sẽ dị nghị.

– Mặc họ chó. Nhưng anh cứ nói em là em ruột của anh.

– Cũng không được vì họ đã biết rằng không phải như vậy.

– Thì nói em là vợ anh.

– Nhưng em đâu phải là vợ của anh.

– Thì anh cứ nói như vậy, ai bỏ tù anh mà anh lo dữ vậy.

– Không được đâu.

– Tại sao lại không ?

Hai Tâm không biết diễn rõ ý của anh.

Anh không lo hàng xóm dị nghị bằng sợ sự không ổn của một tình thế không phân minh. Một đôi trai gái không có bà con dòng họ gì với nhau, không phải là vợ chồng, cũng không là nhân tình nhau nữa, mà lại sống chung nhau dưới một mái nhà.

Việc sống chung này bất quá là đặt rom gần lửa chớ cũng không có gì đáng sợ nhưng rom Tâm lại không muốn bị lửa Quít đốt cháy. Tâm vẫn yêu Quít như ngày nào, nhưng anh thấy rằng đã muộn quá rồi.

Quít đã quyết chân thật với bạn nhưng tình thế bắt buộc nàng phải đóng kịch, tự nhủ với nàng rằng đây là lần đóng kịch cuối cùng trong đời nàng.

Nàng ôm mặt khóc thút thít mà rằng :

– Chồng em đánh em, đuổi em đi, anh không cho em ở nhờ, em biết sẽ trôi nổi đến nơi nào.

Nói láo xong, Quít mắc cỡ vô cùng, nhưng kỳ lạ thay, nàng lại bỗng mừng rỡ vô hạn : đây là lần đầu tiên, sau nhiều năm lần lóc mà nàng lại biết tự thẹn như hồi còn lạnh lặn.

Nàng biết xấu hổ với nàng vì nàng vừa qua một chấn động tâm tư to lớn khi bắt chợt tình linh bằng chứng của tình yêu thâm lắng dấu tận đáy lòng Tâm, mà hấn còn giữ, cả sau khi đoán được sự thật không hay về nàng.

Nàng vừa thấy rằng tình yêu có thật trên đời này, chớ không phải là lớp vỏ bọc ngoài nhu cầu xác thịt để xem cho đẹp mắt như nàng đã ngỡ từ ngày dạn gió dày sương, mất cả niềm tin của người con gái.

Sự trường cửu với tháng năm của mối tình của Tâm, làm cho Quít thấy anh chàng trai này cao quý một cách bất ngờ, và rung cho nhơn sinh quan đơn sơ và sai lạc của nàng lung lay tận gốc.

Sự lung lay ấy đánh thức tình cái phân căn bản tốt nơi nàng, căn bản đã bị trụy lạc chìm mất đi.

Hai Tâm lồm cồm ngồi dậy, bước xuống khỏi giường để tránh chung chiếu với Quít. Anh ta là độc giả trung thành của Đồ Chiểu mà thơ Lục Vân Tiên, anh ta đã thuộc nằm lòng :

Thôi thôi ngồi đó chớ ra,
Đó là phận gái đây là phận trai.

Không dám đuổi Quít đi thì anh phải rời giường vậy.

Tâm nhìn Quít bằng đôi mắt hồ nghi. Tuy khờ khạo, anh ta vẫn biết Quít bị bắt vì tội gì, thì các câu chuyện bị chồng đánh đuổi này có vẻ hoang đường quá.

Tuy nhiên trong thâm tâm, anh ta vẫn mong rằng nàng đã nói sự thật. Và lại trí óc đơn sơ giản dị của anh suy luận rằng trên đời này, không ai mà đánh được Quít, trừ chồng nó ra.

Lòng anh được chuẩn bị để mà tin, còn Quít thì đóng kịch có hạng, nên chỉ giây lâu, anh hỏi lấy lệ, để được nghe nó xác nhận :

– Quả thật như vậy hay không ?

– Chớ ai mà dám đánh em, anh nghĩ thử coi.

– Anh tội nghiệp cho em lắm. Anh đau đớn như là chính anh bị đòn, nhưng mà...

– Anh cho em ở, để em làm công việc nhà cho anh.

– Nhà anh không có công việc gì hết.

– Là tại anh bỏ phế chớ sao lại không có. Em không đòi lương tiền gì đâu, em chỉ xin ăn cơm không mà thôi. Bằng như anh không nuôi nổi em, em sẽ bán thuốc điếu ngoài đầu ngõ để phụ với anh mà mua gạo.

– Anh nuôi thêm một miệng ăn vẫn được nhưng mà...

– Nhưng mà sao anh ?

– Khó nói quá.

– Thôi, anh không sẵn lòng thì thôi, em không dám nài nỉ, xin vĩnh biệt. Nó hăm rằng nếu em mà trở về thì nó sẽ giết em. Em đành phải trở về đó nạp mình chớ còn biết đi đâu nữa bây giờ...

Quít nó rồi đứng lên, xách va-ly làm bộ toan đi...

– Hãy khoan em.

– Anh có gì dạy bảo thêm em chẳng ?

– Nói vậy chớ dám giết em thiệt sao ?

– Nó đã giết vợ trước của nó, ở tù mười lăm năm. Em thấy cặp mắt sát nhân của nó, em lạnh mình.

– Nhưng sao em lại ung lầy một thằng...

– Lấy nó rồi, em mới biết sự thật.

– Trời ơi, thật là khó liệu cho anh.

– Thôi, anh khỏi bận trí. Số phận em như vậy, em phải chịu chớ biết sao ! Vĩnh biệt anh nhé !

Quít xoay lưng trở gót, nhưng bước rất ngập ngừng. Nó chân chờ mong được chủ nhà gọi lại, nhưng cũng lưu luyến thật tình anh con trai mà tâm hồn mộc mạc đã khiến nó quyết định thành linh hướng đời của nó, sau một trận đòn, sau một cuộc khủng hoảng tinh thần.

Lưu luyện ngập ngừng, nó ngậm ngùi và tủi cho phận nó lắm, chỉ ước ao có một chút xúu đó thôi, tham vọng thật là khiêm tốn, thế mà cũng chẳng được toại nguyện.

Chủ nhà ngập ngừng, do dự. Hấn thương cố nhân không biết đến đâu, nhưng không còn muốn lấy cố nhân làm vợ nữa. Như vậy để nàng ở chung, thật là không ổn chút nào.

– Em ơi !

– Dạ !

Quít đã ra tới thềm. Nàng đáp tiếng gọi của bạn nhưng không, day lại.

– Em nán lại anh nói cái này.

Hy vọng tràn lên mắt Quít. Nàng quay bước trở vào trong, nhưng không để va-ly xuống.

– Gì đó anh ?

– Em ngồi lên ghế đó.

Quít ngồi xuống đã ngồi xuống hơn hai phút rồi mà Tâm chưa nói gì cả. Chàng dọn miệng đã nhiều lần lắm rồi, nhưng lần nào sắp nói, chàng cũng nghẹn lời.

– Em ơi !

– Dạ.

– Anh có điều kiện đa nhé, nếu em ở lại.

– Điều kiện gì ?

Mắt Quít sáng lên. Thế là Tâm đã xiêu lòng. Điều kiện gì của Tâm nàng cũng nhận được cả.

– Em ở đây với anh thì.. ơ.. hơ.. không được đòi gì hết tội đa ghen.

– Thì em đã nói là em chỉ xin ăn cơm không mà thôi.

– Không phải vậy. Ồ.. nghĩa là.. ơ.. hơ.. ta ở chung nhau.. như anh em.

– Thì vậy chớ sao.

– Em hứa chắc không ?

– Em xin thề.

Bây giờ đã tới giờ cơm và Hai Tâm đói bụng muốn đi ăn lắm, nhưng không biết làm sao mà đi vì anh ta bối rối khó liệu bởi sự có mặt của người khách đầu tiên ở lại nhà anh.

Mời khách cùng đi với anh, giản dị quá. Nhưng anh không mời được : Anh mắc cỡ miệng, và anh sẽ mắc cỡ với thiên hạ mà đi ăn cơm với gái.

Quít hiểu ý, gỡ rối cho anh bằng cách xin phép đi chợ để mua sắm này nọ, hẹn về hồi ba giờ trưa.

Tâm ngờ nàng đi mua sắm cho nàng, nhưng xế lại, ngủ trưa thức dậy, anh chưng hửng mà thấy Quít vừa về tới nhà, ôm xách kè kè, nào nôi, xoong, nào ấm, nghĩa là những vật dụng cho một gia đình. Quít chỉ sắm riêng giường bố và mùng cho nàng thôi.

Nhưng Quít không lo nấu nướng vội. Dẹp mớ hàng mới sắm xong rồi, nàng bắt tay trang hoàng nhà trên.

Mặt bàn được phủ một tấm vải bông, tuy là vải rẻ tiền nhưng màu sắc của nó làm cho buồng trước tươi vui lên ngay.

Một chiếc lọ Nhựt Bồn, xanh xanh đỏ đỏ, cắm hoa nhơn tào chận lên tấm vải phủ ấy cho gió đừng giở tóc nó lên, càng tăng màu sắc của buồng trước nhiều.

Khi trưa, Quít mua được một lô phụ bản báo Tết năm rồi, bày bán trên vỉa hè Lê Lợi. Nàng có nài một mớ hồ ở một hiệu va-ly kia và giờ dùng hồ ấy để dán phụ bản lên vách.

Nửa tiếng đồng hồ sau, căn nhà đầy sinh khí và có vẻ khá giả hơn trước nhiều.

Hai Tâm rất ngạc nhiên mà thấy nhà anh bỗng mang một bộ mặt mới và khí hậu trong đó thì muốn nói là ấm hơn hoặc mát hơn gì cũng đều đúng cả.

Từ đó cho tới sáu giờ tối, Quít cứ lúc thức dưới bếp mãi, làm gì mà lụp cụp, lạch cạch ở dưới ấy, Hai Tâm tò mò muốn xuống đó xem sao, nhưng lại mắc cỡ ngồi lì trên này.

Ngồi lì trên này anh cũng không yên thân. Thiên hạ qua lại, nhìn vào nhà anh rồi xâm xì trước cuộc biến đổi, khiến anh vừa hãnh diện mà cũng vừa mắc cỡ với họ nữa. Lạ quá, anh không vợ thì cho dầu đem mèo về nhà cũng không có tội gì kia mà. Sao anh lại cứ xấu hổ ?

Trẻ con kêu nhau mà nói lớn ngoài ngõ :

– Ê tụi bây ơi, đám cưới tụi bây à ! Chú Hai xe lửa cưới vợ.

Tâm càng khó chịu hơn nữa, muốn đóng cửa lại để lũ này hết la hét, nhưng cũng không dám thực hiện ý định, vì hể anh mà đóng cửa thì thiên hạ càng xâm xì hơn.

Trong nhà đã tối om, mặc dầu ngoài kia, trời còn sáng. Bảy giờ Quít mới xong công việc. Nó lên nhà trên và Hai Tâm thấy nó mặc áo dài đen.

– Hồi trưa anh ăn ở đâu ?

– Ăn cơm.

– Ai không biết là anh ăn cơm. Nhưng cũng cứ ở quán cơm xã hội hả ?

– Ừ.

– Giờ em mời anh đi ăn mì nhé.

Hai Tâm nhìn ra ngoài rồi đâm sợ. Trong xóm họ ăn cơm rất sớm và ăn xong, đồ cả ra chậi ngõ để hóng mát. Phải đi qua trước hàng trăm cặp mắt tò mò, bên cạnh một cô gái, anh sẽ chết mất vì xấu hổ.

Không hiểu tâm trạng của bạn, thấy Tâm làm thình, Quít hỏi :

– Bộ anh ăn mì trừ cơm không được hả ?

Tâm bỗng nhớ lại lời mẹ dặn thuở anh còn bé nên đáp :

– Ủ, phải ăn cơm mới được. Mì, chỉ để ăn chơi mà thôi, chớ ăn trừ cơm bịnh chết.

Quít cười ngất rồi nói lên một tin tưởng của người mình, nói để chế giễu bạn, mà cũng để giúp hấn đủ can đảm ăn mì.

– Anh nói đúng. Nhưng ăn bậy không sao, miễn là phải chậi lên các món quà vật một chén cơm là bảo đảm khỏi bịnh. Có phải má anh dạy như vậy hay không ?

– Ủ, nhưng sao em biết ?

– Vì má em cũng đã dạy em như vậy, mà má ai cũng đã dạy ai như vậy cả, vậy thì ta đi ăn mì anh nhé, ăn mì rồi ăn cơm luôn.

Hai Tâm vẫn cứ ngần ngừ, vì một lý do khác nữa. Anh nuôi com con Quít thì được vì khoản chi tiêu ấy vừa với túi tiền của anh. Mì là một món xa xỉ phẩm quá sức của anh, anh chưa bao giờ dám xài to, ăn một tô mì. Giờ phải đài thọ cho hai cái miệng; anh ngại quá. Một tô mì năm đồng, hai đĩa ăn bốn tô tức hai chục bạc, chưa chắc đã no.

Quít vụt đoán được lo ngại của bạn nên nói :

– Em mời anh, tức là em bao, bao để Kỉ-Niệm ngày tái ngộ của ta.

Tâm chưa hiểu nên Quít phải gằn ở tiếng “bao” một lần nữa.

– Em bao anh đó mà !

Hai Tâm đã “bị” đưa Quít ra khỏi ngõ một lần rồi, đã bị họ thấy đi với gái rồi, không giấu được nữa nên rút cuộc rồi anh ta nhẫn nại nhận lời, bởi anh cũng thích đi với Quít lắm, và ráng cắn răng là chịu trận để qua khỏi đám người tò mò này thì thoát và thú vị vô cùng.

Ở nhà, anh không dám nói gì. Sợ hai nhà kế cận nghe. Ra đường có lẽ anh sẽ dạn miệng hơn chẳng ? Anh muốn nhắc lại chuyện cũ lắm để gạt gẫm lòng anh, để tưởng tượng như là đôi bạn còn ở trên xóm Bến Cỏ vậy.

Ra tới đường, Quít gọi một chiếc xích lô máy rồi kéo lôi Hai Tâm lên ngồi chung với nó, Hai Tâm sợ hãi quá. Nhưng anh không thể thoát được vì một mặt Quít níu chặt anh, một mặt tài xế để cho xe chạy tới rồi, sau một địa chỉ lạ hoắc đối với anh mà Quít đã thốt lên.

Anh ngạc nhiên lắm mà tự hỏi tại sao tiệm mì ở vùng này không thiếu gì mà Quít lại đi đâu nữa, có lẽ, là xa lắm nên dùng tới xích lô máy.

Hai Tâm ngồi day ngang như giận người bên cạnh. Thật ra thì anh thích lắm, nhưng anh khó chịu, ngột ngạt và mắc cỡ. Anh mỗi hết sức nhưng cứ phải chịu đựng cái thế ngồi kỳ dị của anh.

Quít bị mịch lòng ghê lắm. Người qua đường sẽ ngỡ Hai Tâm chê nó, nó tưởng như vậy. Nó van nài :

– Em lạy anh, ngồi ngay ngắn, ngó tới đằng trước coi kéo họ cười em thúí đầu.

Hai Tâm yếu đuối tinh thần, vâng lời bạn, nhưng cố thu mình cho nhỏ lại, tránh chạm vào người của Quít, khiến anh tài xế xích lô máy bật cười.

Xe tới một con phố quán ăn thật nhiều mà hằng trăm ngọn đèn ông đưa nhau mà soi sáng khu phố này.

Hai Tâm xuống xe rồi lẻo đẻo theo Quít như một em bé níu vạt áo mẹ, Quít vào một hiệu sáng đèn nhứt dãy.

Hai Tâm sợ sáng ghê lắm bởi càng sáng, anh càng trơ, nhưng không lẽ lại bỏ Quít mà chạy đi, nên anh theo nó vào tiệm, lòng sâu như lên đoạn đầu đài.

Nếu có một người khách nào của Quít mà bắt gặp cảnh này, ông ta sẽ kinh ngạc hết sức.

Cô nữ sinh sang trọng ở buyn-đin Mạc Cửu mà đi với một công tử vào một tửu lâu danh tiếng thì đó là một chuyện thường. Nhưng cô Kim Thúy mặc dza-dzu ăn bôm ăn nho tươi liền miệng và luôn mồm nói đến Kim Novak và James Stewart, lại trá hình làm gái lao động bắt bớ với một anh thợ máy quần áo xanh bạc màu là một chuyện lộn đầu xuống đất, trở cẳng lên trời.

Quít gọi hai tô mì vịt trong khi Tâm len lén nhìn chung quanh xem có ai xâm xỉ về họ hay không. Anh ta ngạc nhiên lắm mà không thấy ai thềm đếm xỉa tới anh cả, và thỉnh thoảng anh vụt khám phá ra được sự thật này là anh không có làm gì xấu hổ cả mà phải sợ thiên hạ.

Giờ, anh chỉ còn sợ có một người thôi, cái người đang ngồi trước mặt anh. Anh cũng không có làm gì xấu hổ riêng đối với người này, nhưng không hiểu sao, anh cứ sợ cô ta.

Mì vịt tiềm đã được phổ ky mang ra.

Đây là một món quà mới lạ đối với Tâm. Anh ăn ngon miệng vô cùng và rất lo ăn một tô không đủ no, mà không lẽ đòi ăn thêm. May quá, Quít đã kêu hai tô nữa từ hồi nào mà anh không hay và phở ky lại mang hai tô khác đến, lúc anh vừa ăn xong tô đầu.

Quít còn đang nhor tô thứ nhứt. Nó nói :

– Anh ăn giùm em cả hai tô này, em ngán quá, ăn tô đầu không muốn trôi.

Nàng đã hưởng đủ cả cao lương mỹ vị nên ngán mì là phải. Tuy nhiên nàng vẫn kêu thêm hai tô để nhường cả cho bạn vì nàng biết dân lao động ăn tốn lắm và quyết đãi bạn một bữa phủ phê.

Vì không biết nói gì, vì không dám nói gì, vì đói, vì món ăn ngon miệng quá, Tâm cứ gặm đầu mà ăn, hết tô này đến tô khác. Nhưng anh ta thanh toán cả ba tô trong một thời gian kỷ lục, nên sự im lặng của anh kéo dài cũng chẳng bao lâu.

Hạ vừa xong ba địch thủ khổng lồ, anh ngẩng đầu lên thì thấy hai ly nhãn nhục, nước đá để sẵn trước mặt họ từ lâu rồi.

Hai người, không ai đá động đến vụ ăn cơm để chận lên quà nữa cả.

Hai Tâm đã bị mặc cảm, càng mặc cảm hơn nên sau bữa ăn này anh thấy Quít bảnh quá còn anh thì quá nhà quê. Nàng bảnh về đủ thứ việc hết, kể cả việc biết các nơi ăn, các món ăn.

May mắn cho anh và cho Quít lắm là anh không đoán được rằng sở dĩ Quít thành thạo thế là chỉ nhờ khách họ dạy nàng thôi.

Trong chuyến về, Hai Tâm đã bớt mắc cỡ, nhưng anh lại đâm lo. Từ sáng đến giờ, Quít và anh sống giữa thanh thiên bạch nhật, nhưng lát nữa đây, hai người phải sống tay đôi trong cảnh tối lửa tắt đèn thì biết chuyện gì sẽ xảy ra.

Chương 16

Quít dọn bàn, trải giường bố ra giữa nhà rồi treo mùng, nhưng treo xong lại vén lên.

Hai Tâm ngồi hút thuốc trên chõng của anh. Cây đèn lu, không ai buồn tắt. Quít nói :

– Từ đây ngoài những ngày sống trên xe lửa, anh ăn cơm nhà với em chớ đừng ăn cơm quán nữa.

– Thì phải vậy chớ sao.

– Sao lại phải như vậy ?

Quít hay có những câu hỏi bất ngờ và kỳ cục cứ làm Tâm bối rối mãi, nhưng lần này thì anh đáp khá ổn :

– Anh nuôi em, không lẽ không ăn cơm ở nhà.

– Thì đưa em ra quán cơm xã hội với anh.

– Ừ, cũng được.

– Sao lại cũng được ?

– Tại em muốn như vậy.

– Em không muốn như vậy. Nhưng đáng lý gì anh phải tính như vậy vì nhà anh không có ai nấu ăn.

– Bây giờ làm sao đây ?

Quít bật cười :

– Thì sai em nấu chớ còn làm sao nữa.

– Cũng được.

– Cái gì cũng được hết. Đồn ông gì mà...

– Vậy em lấy chút đỉnh tiền mua gạo với lại đi chợ mua ăn.

– Khoan đưa tiền. Em có dư chút đỉnh, để em cho anh mượn, kéo em ăn vặt hết cũng uống.

Quít làm thế để Tâm an lòng mà nhận sự phụ giúp trá hình của nàng.

Người ngồi chõng tre kê ngồi giường bố, cây đèn dầu hôi ùn khói, đặt trên chiếc ghế đầu, giữa họ, phóng đại lên vách bóng hình của hai người.

– Hồi anh dọn về đây, bác gái còn mạnh khỏe chớ ? Quít hỏi.

– Không. Má anh qua đời rồi, anh mới xin được chỗ làm trong Sở Hỏa Xa và mới dọn về đây.

– Bác chôn ở đất nào ?

– Sau chùa Bà Đầm, trong Bà Chiêu !

– Hai ta đều không còn ai, tro troi trên cõi đời này.

– Ừ.

– Ngày kia, ta chết thì không ai nhắc nhở đến ta cả !

– Ừ.

– Sống không tên không tuổi, mà chết thì không trông không kèn !

– Ừ.

– Có buồn không anh ?

– Không.

– Không ?

Quít kinh ngạc hết sức và lặp lại tiếng không của Tâm để hỏi.
Tâm đáp :

– Ừ, anh không buồn.

– Sao lại không buồn ?

– Anh sẽ cưới vợ, anh sẽ có con. Tới già anh chết, thì con cháu đã đầy nhà.

Niềm tin của anh con trai mọc mọc này giản dị một cách vĩ đại. Quít thù người ra rất lâu trước tin tưởng của bạn vào tương lai, một tương lai có thể nói là rất tốt đẹp đối với địa vị xã hội của hắn, không tham vọng quá sức hắn, bằng lòng với những niềm vui nho nhỏ, khiêm tốn của người nghèo, vui với vợ, với con trong một đời cần cù lao碌.

Nàng buồn chính vì không có được lòng tin đơn sơ đó, chính vì tham vọng của nàng lớn quá và viễn vọng quá, tham vọng được một ông nhà giàu mê, mua nhà lầu cho nàng ở, như đời mãi mà không thấy dạng ông nhà giàu si ngốc nào cả.

Niềm tin của gã con trai này thật giản dị đến buồn cười. Hắn tin chắc rằng hắn sẽ chết già chứ không chết vì ho lao hoặc vì cô hồn xe lửa. Ủ, người ta bảo rằng xe lửa có hồn, hồn của người bị xe cán trước đó thỉnh thoảng phải bắt hồn của người khác thay thế cho.

Hắn cũng không hề nghĩ đến cảnh thất nghiệp.

Thật là đại khờ, nhưng cảm động biết bao nhiêu !

Chỉ có một lòng tin như vậy mới giữ vững được tinh thần của hắn và tinh thần của bao nhiêu dân lao động khác trong cuộc đời tối tăm của họ.

Thật là vĩ đại, lòng tin của hắn, vĩ đại y như mỗi tình thâm lặng mà hắn đã giấu tận đáy lòng hắn từ bao lâu nay.

Nơi đây, cái gì cũng trầm lặng và tối tăm cả, từ chiếc bàn, cái ghế, đến con người của chủ nhà, cái gì cũng khiêm tốn đến khép nép, khuất mình, nhưng cái gì cũng to lớn quá sức.

Quít đã bị xúc động trước mỗi tình cảm của bạn, nên trong một cơn khủng hoảng, nàng lại tìm đến cái đảo an ủi này để tạm trú cho qua cơn sóng gió. Đến nơi, nàng đâm ra hối hận, đâm sợ cho cuộc phiêu lưu của nàng, tự hỏi mình sẽ đủ can đảm mà sống cuộc sống đói rách này hay không.

Nhưng kể từ lúc nghe bạn bảo rằng hẳn không buồn và giải thích được niềm vui của hẳn, nàng bỗng thấy cái nông bở một chỗ làm mỗi tháng kiếm được bạc vạn kia, không còn nông nữa.

Câu chuyện yêu bốn năm mà không hề nói, câu chuyện cưới vợ đẻ con và chết già của gã con trai này thật là an ủi đối với kẻ không còn tin tưởng nơi cái gì nữa ở trên đời.

– Nhưng sao anh chưa cưới vợ, nàng hỏi.

– Vì chưa đủ tiền.

– Bao nhiêu mới đủ ?

– Không biết, nhưng chắc phải nhiều lắm.

– Hiện anh dư được bao nhiêu ?

– Năm ngàn.

– Anh cất ở đâu ?

– Trong lưng.

Quít phá nên cười rồi hỏi :

– Chắc anh để trong ruột ngựa như mấy bà già. Nhưng nó cộm chết.

– Không. Anh đòi ra giấy 500, chỉ có mười tờ thôi.

– Anh khai thật thì coi chừng đa. Khuya lại, em len lén em lật hồ bao của anh đa ghen.

Câu nói đùa này nhắc Quít nhớ lại một ý quấy của nàng dạo trước; trong kế hoạch phá phách Hai Tâm của nàng, có hai điểm chánh : ghẹo anh ta để thưởng thức sự bối rối và then thua của anh ta, đoạn rồi cưỡng hiếp anh ta.

Nhưng kể từ giây phút mà anh con trai này tâm sự về lý tưởng khiêm tốn của anh ta, anh ta bỗng dưng rạng rỡ hào quang dưới mắt Quít. Quít hoảng quá không dám xem thường gã con trai chất phát này nữa.

Dư được năm ngàn đồng ? Đó là phần thưởng của bốn năm lao lực, thế mà bằng phân nửa, số tiền mà nàng kiếm được trong hai tuần lễ, trừ đi rồi cái phần hoa hồng cho bọn ma-cô cá mập.

Nhưng không hiểu sao Quít lại nghe rằng năm ngàn đồng của miệng Hai Tâm nặng hơn mười ngàn trong túi của nàng nhiều quá.

Nàng vói tay lên để buông mừng và nói :

– Anh tắt đèn đi kéo tốn dầu, ta nói chuyện thăm cũng được.

Nói thế, nhưng nàng không mở lời nữa, bận nghĩ về nhiều việc quá, còn Hai Tâm thì anh cố nhiên, tự anh, anh không nói gì hết.

Anh cũng buông mừng của anh rồi đi tắt đèn.

Xóm này không yên tĩnh bằng xóm Cây Điệp. Ở đây là cuối bến xe Lô-Ca-Xông, và đầu bến xe đò. Ngoài kia xe đến bến và rời bến suốt đêm không ngớt, thiên hạ rộn rịp, tiếng động và tiếng người vang dậy mãi tận đây.

Nhưng lần đầu tiên trong đời Quít, nàng nghe được sự nghỉ ngơi, an ổn lạ kỳ. Ở đây không còn ai gõ cửa để quấy rầy giấc ngủ của nàng ban đêm, đó là chuyện dĩ nhiên. Nhưng Quít an ổn vì lẽ khác. Tâm trí nàng lần đầu tiên đã hết sôi nổi những tham vọng giàu sang, những tham vọng đi ngỗ tất để lên bà nữa. Sự an phận của người con trai này cho nàng thấy rằng hạnh phúc thật, ở nơi khác, ở cái yên vui của ta với những gì mà ta đang nắm chắc trong tay.

Trí Quít nhảy sang từ việc này đến việc khác rồi hình dung ra cảnh rối loạn nơi nhà Ngân. Ngân đã được bọn Ngọc Nga, Cẩm Lệ báo tin sự mất tích của nàng. Vợ chồng nó và lũ bộ hạ của nó đã nhao nháo lên rồi đổ ra đi tìm nàng.

Hắn chúng đã vào xóm Cây Diệp rồi, để đụng đầu với bà Sáu Chuột Cống.

Bà Sáu Chuột Cống làm nghề đi mót đồ vụn trong các thùng rác ở đô thành. Bà không làm việc một mình và luôn luôn gặp những đồng nghiệp chuột cống, chúng nó nằm sẵn trong các thùng rác ấy trước bà và đang ăn tiệc trong ấy.

Vì thế mà bà ta mới có cái tục danh kỳ lạ đó.

Quít đã cho bà ta tắt cả giường tủ của nàng với lại hai tháng tiền thuê nhà, giới thiệu với chủ nhà cho bà chiếm ngụ chánh thức căn nhà của nàng, chớ từ thuở giờ bà ở trọ ngoài hàng hiên nhà của chị tư Xôi Rượu.

Quít đã cho bà thừa hưởng của cải của nàng vì bà nghèo nhưt xóm, lại là người tốt bụng. Nếu mai kia một nọ, nàng có thất vận, thì có thể trở về xin đùm đầu với bà một thời gian.

Ngân hẳn phải đoán rằng nàng đã trúng mối to mới dám xài đồng như vậy, và cái mối to ấy là một chỗ làm khá hơn do một thằng ma-cô khác chỉ huy, chớ nếu ra đi với một ông triệu phú, nàng đâu có cần trốn chui chớn nhủi như trốn nợ.

Buồn cười quá ! Chắc nó đang tiếp xúc với tất cả đồng nghiệp của nó để bắt mạch. Vô phước cho thằng nào bị nó nghi đã chơi cái cú đâm nó đằng sau lưng.

Quít không tiếc vợ chồng thằng Ngân lắm, nhưng vẫn hơi tiếc số tiền sẽ kiếm được trong vài năm. Nàng chưa hẳn dứt khoát với nàng vì...

Nàng tới đây để làm gì ? Thật là không có mục đích nào hết. Nàng không dám phá phách thằng khờ để giải trí mà cũng không mong được nó chinh phục, thì không còn gì điên dại bằng sự chọn lựa này. Đi ở mướn thật sự, có phải là được tiền không, mà vẫn lành lặn như nàng đã muốn.

Tuy nhiên, Quít không băn khoăn nhiều. Trong đời nàng, nàng luôn luôn buông trôi bất cứ trước tình thế nào, nhưng mà đâu cũng vào đấy cả, thì không có lý gì mà lần này lại phải bứt đầu bứt tóc vì một cuộc phiêu lưu nho nhỏ chắc chắn là không đem lại hậu quả tai hại nào trừ sự cực thân một thời gian.

Phần anh lao động trẻ tuổi thì sự nhọc xác sau bảy mươi hai giờ làm việc không giúp anh ta bước vào giấc ngủ được. Anh ta nằm đó, nhắm mắt lại, nhưng vẫn tỉnh táo như thường, có phần còn tỉnh táo hơn bình thường nữa.

Anh ta đã mơ Quít trong hai năm, đã nhớ Quít trong bốn năm.

Giờ cô gái không, người thiếu phụ này đang ở cạnh anh, anh chỉ gọi một tiếng nhỏ là nàng sẽ vào với anh. Nhưng anh lại không biết tính sao. Không, anh đã bót nhát gái, anh đã dọn trí dọn lòng từ sáu năm nay để nói những gì mà ngày trước anh không dám nói. Giờ đã dám, anh lại không muốn nói.

Anh không chê Quít hết là trinh nữ, nhưng anh thấy rõ sự cách biệt giữa Quít và anh. Quít không còn vẻ lao động như anh. Nó mặc vải đen thật đỏ, nhưng nó cứ giống một cô đào hát danh tiếng trá hình làm thôn nữ trên sân khấu cải lương, một thôn nữ trắng trẻo quá, dáng đi điệu đứng đài các quá. Trong lớp vải đen giả đồ lam lũ ấy một thiếu phụ giàu sang đang ẩn núp một cách vụng về.

Tai hại thay cho gái buôn hương muốn trở về với hàng ngũ thật của họ ngày trước. Họ thất bại trong việc leo lên cao thật sự, mà tuột trở xuống cũng chẳng xong, vì..... Vì họ không sang trọng phong nhã thật sự để xứng đáng với lớp trên, mà cái phong lưu học đòi của họ lại làm cho họ lộ lằng đối với giai cấp trung lưu, làm cho họ đáng sợ đối với giai cấp lao động.

Một đôi kẻ hòa mình được phần nào với khí hậu mới, nhưng vẫn không thành chánh quả. Hạng người này Pháp gọi là hạng “bán phong nhã”, nghĩa là tự tạo được phân nửa phong độ hào hoa, nhưng thỉnh thoảng lại sơ hở để lộ ra một lời thô lỗ, một cử chỉ quê kệch nó tố giác nguồn gốc thật của họ, gia thống thật của họ.

“Con Quít nó sạch sẽ quá, hào nhoáng quá, Hai Tâm than. Mình không xứng đáng với nó chút nào ! Mình sợ nó nhòm mình hời hám, mình sợ nó mắc cỡ với thiên hạ vì mình quê dốt”.

Gối rom theo phận gối rom
Có đâu gối thấp mà chồm lên cao.

Hai Tâm thuộc nằm lòng câu hát này từ thuở bé và anh nghe như ai đang ngêu ngao đâu đây câu hát nhà quê ấy để chế nhạo anh.

“Nó sạch quá và đẹp quá !

Hai Tâm nghĩ đến cái đẹp của Quít thì bỗng hai bàn tay của nàng hiện lên trong đêm tối.

Hai bàn tay ở không đã bốn năm năm rồi, non như tay của mấy bà mấy cô đi xe lửa va-gông Cút-Xét, ngón tay nhọn và dài, sơn cái gì lên đó không biết mà bóng như nước men đồ sứ, màu đỏ màu hồng, hai bàn tay ấy làm thế nào mà rửa chén cho được. Ủ, rửa chén được chớ sao không, nhưng mà tội nghiệp lắm !

Hai Tâm lại thấy mắt của Quít. Đôi mắt ấy, khi thì tinh nghịch, khiêu khích khi lại buồn bã và đầu hàng. Nó ranh mãnh thì anh sợ nhưng lại bị quyến rũ, nó thủ phận thì anh yêu không biết bao nhiêu.

Hai Tâm lại thấy những bộ phận khác của cơ thể của Quít chẳng hạn như đôi má của nó, đôi má mà ngày xưa, đứng gần nó, dưới gốc cây bàng, một đêm trăng kia anh nghe rõ ràng cái mùi thơm tự nhiên của da thịt người trinh nữ.

Nó đã đón đường anh để ghẹo anh, nhưng rồi anh hoảng sợ chạy đi, chạy đi nhưng lại tiếc và bị mùi hương thịt ấy đeo đuổi mãi suốt sáu năm trường.

Giờ thì nó đã hết thơm tự nhiên rồi, và khứu giác của anh cũng đã bớt nhạy, bớt thính nhưng chính vì thế mà anh càng muốn gần nó để được nghe xem dư hương ngày cũ còn thoang thoảng phần nào hay không.

Con Quít nằm ngoài kia, cách anh không đầy năm thước. Anh nghe nó gần anh quá, nhưng lại xa anh quá.

Nó gần anh quá. Anh chỉ phải bước có vài bước là đến nơi. Tâm là một anh con trai lành. Người nam trinh ấy lành quá nên đồn chứa sanh lực đầy ứ người hấn. Hấn nghe như lửa đốt lưng hấn, cứ muốn ngồi dậy, nghe có một sức mạnh vô hình nào xô hấn đi ra ngoài kia. Gần quá... gần quá ! Trời, Phật, Thánh, Thần ơi, cứu tôi với !

Lời cầu khẩn của Hai Tâm được kẻ khuất mặt nghe và họ động tâm. Họ cứu anh thoát nạn : anh chống được với lửa dục và nằm yên.

Nhưng thắng mình rồi, anh lại nghe buồn vô cùng mà thấy anh xa Quít không biết đến muôn ngàn dặm nào.

Một lát sau đó, Hai Tâm ngủ quên đi trong một giấc ngủ đầy ác mộng. Anh nằm mơ thấy xe lửa chạy đến một cây cầu giữa rừng. Cầu đã sập vì nguyên nhân nào không rõ. Người tài xế và anh, cả hai đều thấy kịp hiểm họa, nhưng không làm sao mà hãm máy lại cho được.

Ác lắm là tuy thế, xe vẫn không bao giờ lọt xuống hố sâu. Nó tiếp tục chạy tới, và cả cây cầu sập và miếng hố cũng chạy tới, hai thứ ấy chỉ chạy mau hơn chiếc xe một tí thôi và xe cứ suýt lọt xuống hố. Sự hãi hùng của anh kéo dài bất tận.

Anh lại thấy một đoàn xe lửa chạy nhanh với tốc độ của một chuyến tàu suốt, chạy nhanh đến nỗi tất cả các va-gông đều lắc lư như say rượu. Anh rơi xuống đất nhưng không việc gì cả. Anh gào, anh hét, nhưng không ai hay, xe lửa cứ lạnh lùng phóng tới, còn anh thì bơ vơ giữa rừng sâu.

Anh lại nghe nóng (lần này thì vẫn ngồi trên xe đẩy), trời oi, nóng lắm. Chùm lửa đầu máy hỏa xa thì bị nóng, đó là sự dĩ nhiên. Nhưng riêng chuyến này, sức nóng của lò lửa, lên đến cái mức độ mà cơ thể con người không chịu được nữa. Anh nghe nóng tới cả trong lòng, ruột gan như bị nung đốt, cứ muốn nhảy đại xuống đất để thoát, giữa lúc xe đang chạy vùn vụt.

Đằng kia, Quít chưa nhắm mắt. Nếu không kinh hoàng trước niềm tin bình dị, trước sự yêu đời của Hai Tâm, có lẽ đêm nay nàng đã hiện nguyên hình là một con hồ ly tinh để phá phách anh, hớp hồn, cướp xác anh rồi.

Nếu nàng làm thế, nàng sẽ thành công chắc chắn một trăm phần trăm và sẽ cột dính Tâm vào với nàng cho đến ngày nào nàng đỡ chứng, xách gói ra đi.

Nhưng nàng không dám. Đức trọng quỷ thần kinh mà lại !

Từ thuở giờ ai khinh nàng, ghét nàng, nàng đều bắt đếm xỉa. Nhưng nàng lại sợ người thanh niên nghèo khó và thật thà này coi rẻ nàng.

Là vì Hai Tâm là con người độc nhút trên đời này còn trọng nàng phần nào, và nàng rất hãnh diện với chính mình mà còn đôi chút giá trị dưới mắt một người. Nàng không muốn mất người đó, nhút là không muốn người đó mất những ý nghĩ tốt đẹp về nàng.

Nàng bám níu vào hắn là bám níu vào hình ảnh của con người tốt đẹp và lành lặn ngày xưa, con người ấy đã tiêu tan mất rồi, chỉ còn sót lại chút xíu nơi lòng của gã con trai trong trắng kia thôi.

Quít bây giờ là một con ma lai, trông suốt được ruột gan của Hai Tâm. Nàng thấy nơi đó bóng dáng dễ yêu, và rất ngậm ngùi trong sự thụt lùi của thời gian. Bóng dáng của người trinh nữ xóm Bến Cỏ thơm như một trái nhãn và sạch như viên sạn dưới đáy suối mới được ai vớt lên.

Lòng Hai Tâm là cái dĩ vãng vô tội và ngây thơ của nàng mà nàng yêu dấu. Nó nhắc nhở, nó gợi nhớ những ước mơ, những hoài bão trong lành của cô gái gánh nước mướn xóm Bến Cỏ, cô gái đã nhìn đời bằng đôi mắt ngạc nhiên và lạc quan. Cô gái ấy, trong những ngày buồn suốt đời trụy lạc của nàng, nàng hay nhớ tới nó và lần nào cũng bồi ngùi rung rung lệ.

Hương xuân còn được chút này ! Cái chút đỉnh quý báu ấy, hiện người con trai khù khờ này đang cầm giữ trong tay hắn, nó đang được ủ kín trong tâm lòng chất phác của hắn.

Cái chút đỉnh ấy là một bộ phim rất hay mà gã con trai ấy là người độc nhất còn giữ một bản rửa. Muốn xem lại phim hay đó chỉ biết nhờ hắn thôi chớ không có người thứ nhì nào có cả.

Làm mích lòng anh ta thì đi đời cái dĩ vãng của nàng.

Con người thường hay quý mến những kỷ niệm lúc thiếu thời của họ. Những kẻ sống bản thủ càng quý trọng nó hơn người thường bởi vì những kỷ niệm ấy là những bằng chứng, chứng minh rằng họ cũng đã sạch sẽ như ai.

Quít đã dứt khoát. Nàng phải bám riết vào cái kho tàng trữ bóng hình thời con gái của nàng. Những người bị cháy nhà; họ mất áo quần, mất cả vàng bạc nữa, nhưng họ không tiếc bằng tập ảnh gia đình. Quít đã cháy nhà liên tiếp bốn năm liền mà còn giữ được cái tập ảnh sống thì may cho nàng không biết bao nhiêu, nên nó quyết sắm tử sắt để cất tập ảnh đó.

Chương 17

Sáng hôm nay, Hai Tâm còn nghỉ bù cho phiên làm trước. Quít mua phở cho hai người ăn sáng với nhau rồi xách giỏ đi chợ Bàu Sen. Dân vùng này thích đi chợ An Đông hơn vì chợ An Đông được tiếp tế dồi dào hơn. Nhưng Quít nhứt định đi chợ chồm hổm Bàu Sen vì chợ này gần hơn. Mai này thì Hai Tâm đã lên đường rồi nên nàng muốn tận hưởng thì giờ gần gũi anh ta, hà tiện cả những phút bỏ ra đi chợ nữa.

Cả xóm đều hay biết sự thay đổi ở nhà này. Mấy chị đàn bà dư thì giờ đã bắt đầu lân la để điều tra.

Họ nhìn anh chụm máy đầu xe lửa bằng mắt khâm phục vì anh ta thật thà thế mà lại chiếm nổi một cô nhơn tình đẹp có hạng.

Hai Tâm không hề nghĩ đến cái ý nhơn tình. Anh chỉ biết có “vợ” thôi, không hề quan niệm luyến ái ngoài hôn nhơn.

Anh tin rằng hẳn có kẻ cũng nghĩ Quít là vợ anh, và anh hãnh diện vô cùng. Anh hãnh diện vì ý nghĩ có vợ đẹp, mà vì sự kiện “có vợ” mà thôi. Những anh con trai nghèo và thật thà thấy rằng không vợ là kém thiên hạ. Hai Tâm sung sướng mà thấy mình được ngang hàng với người ta, không ngang hàng thật sự (vì thật ra anh chưa có vợ) nhưng ngang hàng trong ý nghĩ của họ, mà điểm đó còn quan trọng hơn là ngang hàng thật sự nữa.

– Thím ấy đâu rồi chú hai ?

– Mợ ấy đi chợ hả ?

– Chị hai bánh quá.

Mỗi người hỏi mỗi cách, Hai Tâm chỉ cười trừ; anh bối rối không biết trả lời thế nào cho ổn. Nói sự thật ra, chắc không ai tin. Có nhiều chuyện giả giống thật lắm, và trái lại có nhiều chuyện thật có vẻ huyền hoặc vô cùng, và không thể nào người ta nhận cho đó là sự thật đâu.

Vả lại anh chỉ được hãnh diện lần đầu trong đời anh, anh nữ nào xóa nợ nhận nơi những kẻ tò mò này.

Bà hai cơm tấm khen :

– Mợ ấy khéo tay lắm, dọn nhà dọn cửa coi được ghê.

– Từ rày chú sung sướng rồi đó ghen. Hết phải lết đi xin nước trà mỗi lần bệnh cần uống thuốc.

– Mẹ thằng Cà hết hy vọng bắt xác chú rồi.

Má thằng Cà là một góa phụ ba mươi. Con mẹ thấy Hai Tâm hiền lành và cần kiệm, định ninh rằng Hai Tâm đã dành dụm được bạc muôn chó không ít. Hai Tâm lại còn con trai nheo nhéo và lành như bột nên con mẹ đã trở hết tài để câu Hai Tâm.

Cả xóm đều đã phải sốt ruột, lo sợ, sợ Hai Tâm đại đột cấn câu thì khổ thân anh ta tội nghiệp. Lòng chuộng công bình của người bình dân công phần trước ác ý của má thẳng Cà, nên họ âm mưu với nhau để chống lại âm mưu của người góa phụ lăng lơ ấy.

Má thẳng Cà đã thất bại nhưng chưa bỏ hẳn mộng chiếm lòng Hai Tâm. Bà con ở đây biết thế nên họ rất hài lòng mà thấy Quít vào ở trong nhà với anh con trai dễ mến là Tâm để làm kỳ đà. Phen này thì má thẳng Cà phải bị ra rìa, chắc chắn như vậy.

Đây là những việc điều tra sơ khởi, những chuẩn bị sơ bộ để đi sâu vào chi tiết và một lát nữa, khi Quít đi chợ về, họ sẽ được biết rành mạch hơn bởi nam phái ít lời thì nữ phái hẳn phải bép xép và Quít sẽ tâm sự nhiều hơn.

Quít đi chợ hơi lâu. Bỏ công việc nội trợ hơn bốn năm rồi, nàng đâm ra bở ngỡ. Nàng sợ mua lầm, nhưng lại sợ mấy chị bán cá hơn, thành thử cứ cà rà đây đó mãi, không dám mua bừa cũng không dám trả giá.

Giá cả thị trường thay đổi từng mùa một, mà nàng thì mất liên lạc với chợ búa lâu quá rồi nên mù tịt không biết mặc cả thế nào cho khỏi sơ hở.

Nhưng đáng sợ nhất là cái lớp bùn sinh nhầy nhụa dưới chợ chồm hồm này. Chợ lộ thiên nào lại không thế. May là nàng đi guốc thế mà mỗi lần để chơn lên một diện tích đất này, là nàng nhắm mắt lại, nhưng vẫn cứ nghe nhòe. Quít đã quên mất đất

lầy quanh các phong tên nước mà ngày xưa nàng đã thọc cẳng vào trong đó, lút chơn cho tới mắt cá.

Một tiếng đồng hồ sau Quít mới về tới nhà. Vào nhà là nó đóng cửa lại ngay.

Sợ thiên hạ dị nghị, Hai Tâm phản đối :

– Mở cửa ra chớ em. Kỳ chết. Họ xâm xì khó chịu lắm.

– Mặc kệ họ. Để họ tràn vô đây còn khó chịu hơn nhiều. Và em bận lắm, không thể nói chuyện con cà con kê với họ được. Anh muốn để họ chiếm hết em trong thời gian ngắn ngủi anh ở nhà hả ?

Hai Tâm đành nhẫn nại chịu số phận bị nhốt và bị hàng xóm nói ra nói vào. Quít bù cho nỗi khổ của anh bằng một món quà, món khoai lang chiên ngào đường, ngày xưa má nó bán trên xóm Bến Cỏ mà Hai Tâm rất ưa.

Cầm một lát mỏng, Hai Tâm ngùi ngùi nhớ từng đường tơ kẽ tóc đời sống nơi xóm cũ mà anh đã lớn lên trong giấc mơ thiếu niên, một con rạch, một nếp nhà sàn, một bà mẹ đi vá bao tặn trong Bình Tây để nuôi con, và bên cạnh, một bà mẹ khác ngày ngày chiên khoai lang ngào đường, cũng để bán kiếm tiền nuôi con. Quanh hai bà mẹ ấy, hai mái đầu xanh, hai trái tim non cùng đập trong một nhịp.

Hai Tâm rơm rướm lệ tiếc thương cái thời ngây dại và sung sướng đó và rơi lệ sung sướng cho cái giây phút này đây, mà có người cũng nhớ cái thời ấy như anh, nhớ được cả đến những sở thích nho nhỏ này của anh và mua quà xưa. để gợi nhớ cho anh.

Quít nhúm lửa trước khi làm công việc cấp bách, như là làm cá, kéo nó chết ngáp mà hết ngon đi. Nàng quyết nấu cho Hai Tâm một nồi trà Huế và nói lớn lên dự định của nàng :

– Anh ăn chậm chậm đợi trà Huế nhé.

Hai Tâm lại phòng mũi và ứa lệ. Ngày trước ba của Quít vốn là người nông dân trôi nổi lên Sài-gòn vì thời cuộc. Ông ấy giữ mãi thói quen uống trà Huế như ở thôn quê. Anh lân la nơi nhà bán khoai lang chiên, vì Quít thì đã đành, mà cũng để được uống trà Huế, nhứt là được xem Quít pha trà Huế, siêu nước trà giở lên thật cao, rót vào một tô nước lạnh ở dưới thấp, bọt vung lên trắng phau phau, trong khi kẻ pha trà hạ siêu xuống, thượng siêu lên, rất dịu tay, trông thật là ngoạn mục.

Quít không dùng than mà chụm củi và cho lửa cháy hỏa hào để cho siêu nước mau sôi, siêu nước chỉ đựng có một chén nước và một nhúm trà Huế khô thôi, cũng để cho mau sôi.

Hai Tâm ăn vừa hết lát khoai thì trước mặt anh đã có tô nước trà pha vung bọt như rượu la-ve.

Hai Tâm uống ừng ực rồi khà một tiếng khi tô nước cạn. Cái lồi khà ấy không phải là thói quen của anh, nhưng ba của Quít đã làm thế, mà ông già nào cũng làm thế cả, anh bắt chước họ để tưởng nhớ tới ông ấy vậy.

Ngoài sau, hôm nay có tiếng động chớ không hoàn toàn im lặng như trong bao ngày qua. Nhà này đã có linh hồn, có sinh khí.

“Nàng đến đây làm gì ? ” Hai Tâm tự hỏi như vậy vì anh rất ít tin nơi câu chuyện bị chồng đánh đuổi mà Quít đã bịa ra.

Không tìm được lý do của sự kiện này, Hai Tâm cắt nghĩa một cách giản dị là tại trời xui đất khiến, và tự nhiên, anh nghĩ đến sự tiền định của các mối duyên và nhớ đến câu hát huê tình :

Sông dài con cá lội biệt tăm
Phải duyên chồng vợ ngàn năm cũng chờ

Duyên tiền định ! Duyên trời định ! Hai Tâm nghĩ rằng anh có số kết nghĩa trăm năm với Quít, nó đi đông, đi tây gì bao năm rồi rốt cuộc nó cũng trở về với anh.

Hai tiếng đồng hồ sau Quít dọn ăn lên. Bữa cơm trưa hôm nay chỉ có hai món thôi. Vì phải tổ chức toàn bộ nhà bếp, nên Quít không đủ thì giờ nấu nhiều món như nàng muốn.

Chỉ có hai món thôi, nhưng đó là hai món nhiều ý nghĩa, y như món quà khoai lang chiên khi sáng; đó là hai món ăn gợi nhớ : một tô canh chua lá vang và đĩa mắm xối.

Hai bà cụ, má của Tâm và má của Quít rất tâm đầu ý hiệp nhau trong lối nấu canh chua như vậy. Dân Sài-gòn chỉ nấu canh chua bằng me thôi, vì me dễ tìm mua. Nhưng hai bà lại tiếp tục nấu bằng lá vang không phải lá vang ngon hơn me, mà vì lá vang cho món ăn này một mùi sần đã mà các bà nhớ, y như là nhớ quê hương của các bà.

Ăn canh chua lá vang là một lối về thăm làng mạc, về thăm quê quán của hai bà. Ngửi mùi canh chua lá vang, hai bà bảo nghe như được mùi phân chuồng, mùi lửa củi cây săng màu của quê hai bà.

Lá vang ở Sài-gòn rất mắc tiền, thế mà hai bà thích nhịn cau luộc và nhịn trâu bay để mua lá vang cho kỳ được mới nghe.

Canh chua lại luôn luôn đi đôi với mắm xối trong các gia đình thôn quê. Đó là truyền thống bếp núc của nông thôn miền Nam, món nào đó phải đi với món nào đó, làm khác đi là đàn đã lạc điệu rồi vậy.

Quít còn nhớ xóm Bến Cỏ, nhớ thuở thiếu thời của đôi bạn nên mới dọn ăn như thế. Nhớ xóm Bến Cỏ, Tâm nghĩ, nàng hẳn phải nhớ mỗi tình của anh.

– Em còn nhớ hay không em Quít, những buổi chiều mùa nực gia đình nào ở dựa rạch xóm Bến Cỏ, cũng ăn cơm ở sân sau hết thấy ?

– Ủ, mát quá !

– Cả thời ấy đều mát, chớ không riêng gì những bữa cơm chiều mùa nực. Anh nhớ lại những năm đó thì...

-... thì nghe mát rượi ở trong lòng, em cũng nghe như vậy.

– Ta ở cách nhau tới ba căn nhà, vậy mà má em với má anh cứ kêu nhau mà nói chuyện với nhau.

– Ủ, anh nè, lúc nhà em trôi giạt lên xóm đình Phú Thạnh, má em chiều chiều hay hỏi lớn lên một mình : “Không biết bây giờ mẹ con thằng Tâm ở đâu và làm gì ?

– Ủ, má anh cũng hay hỏi như vậy.

Khi Quít cuốn gói đi theo anh thầy hai bói đạo thì cha mẹ nàng xấu hổ quá, bỏ xóm mà đi. Sau đó, Quít bị thằng ấy phụ rẫy, nàng mới tìm về cha mẹ trên xóm đình Phú Thạnh.

– Má em nói : “Phải mầy mà có phước, được làm vợ thằng Tâm thì tao có nhắm mắt cũng yên lòng”.

Quít ghen ngào, chống đũa để nghe cục cơm nó bị cái cục gi ấy chặn lại ngang cổ họng nàng.

Hai Tâm cũng hít mũi mấy cái, rồi mắc cỡ vì bị xúc động, anh làm bộ nói :

– Em bỏ ớt trong canh nhiều quá, làm anh chảy nước mắt.

– Ủ, cay quá, em cũng chảy nước mắt.

Thình lình cả hai đều giựt nảy mình : tô canh chua này, oải oải thay lại thiếu món ớt cần thiết cho cá đỡ tanh.

Quít xẻ miếng mắm xối ngon nhứt, cái miếng nong cá lóc ấy, rồi bỏ vào chén cơm của Tâm, và Tâm bỏ bù qua cho Quít cái trứng cá của cá canh chua.

– Thuở nhỏ em không bao giờ dám ăn trứng cá, sợ mặt nổi mụn. Giờ thì em ăn thả cửa đi vì mặt em nổi bao nhiêu mụn, em cũng cứ lịch sự như thường.

Hai Tâm ăn nói y hệt như nhà quê, đẹp, nói là lịch sự.

Lâu nghe cái tiếng ấy, Quít lấy làm thương thức lỗi ăn nói gọi nhớ đó.

Canh thiếu ớt mà hai thực khách lại chảy nước mắt. Canh thiếu ớt mà một thực khách lại tía tai trước lời khen của thực khách kia.

Cơm của các quán, dầu có ngon đến đâu cũng không bằng bữa cơm gia đình mà từ ba năm nay Tâm không được ăn lần nào hết. Hôm nay, cỡ không ăn gì anh cũng no. Nhưng nhờ bữa cơm nhà quê này mà bụng anh đầy ứ tới cổ họng anh.

Anh đã ăn xong trước Quít và cầm lên miếng bánh hạnh nhon để tráng miệng. Quít còn nửa chén cơm nhưng vội buông đũa, chạy xuống bếp rồi trở, lên ngay với một tô nước lạnh và một om trà Huế.

Hai Tâm nhìn sững bạn “vội” trà. Vội là hạ om xuống, thượng om lên, làm thế cho bọt nó vung lên cho thật nhiều và thật trắng.

Hai Tâm thích nhất là nhìn cánh tay của người pha trà. Nó diu một cách kỳ diệu, diu trong sự lao động, cái diu dằng khoẻ khoản chớ không phải cái diu ẻo lã của người đài các.

– Ngon quá !

– Ủ, trà Huế ngon lắm.

Quít không hiểu rằng Hai Tâm khen chính cái tay của nàng và chính cái điệu nghệ pha trà của nàng.

Đột ngột Hai Tâm lại nói một câu có vẻ không dính líu đến bữa ăn.

– Mai anh đi làm, 60 tiếng đồng hồ sau mới về.

Đó là tiếng kêu than, thương tiếc cảnh ảm êm ở nhà, và những dễ chịu ở nhà, cái nhà không quyến rũ bao nhiêu từ thuở giờ, nhưng anh bắt buộc phải có để nghỉ lưng, trong những ngày không đi xe.

– Vậy hả ? Thì em sẽ đợi anh chứ có gì.

– Cảm ơn em.

Chương 18

Quít ở nhà nuốt mình được hai ngày thì có khách.

Người khách này đến một cách bất ngờ, khiến nó vừa kinh ngạc, vừa sợ hãi hết sức.

Thoạt tiên nó toan đóng cửa lại, làm như nó là một tù nhơn vượt ngục và người khách ấy là một thám tử đi lùng bắt nó. Nhưng đã trễ quá rồi, nên nó đành nhẫn nại chịu số phận, ú ớ hỏi :

– Bà..bà Nết... ai chỉ...

– Đừng hỏi vô ích. Cứ đoán mà hiểu ai chỉ nhà bò cho tôi biết.

Quít vẫn đoán biết rồi, nhưng không tin lắm là thằng Ngân lại giỏi đến thế. Nó càng sợ hơn vì câu đáp úp mở của khách xác nhận điều nó đoán biết.

– Tôi đến đây với thiện chí của thằng Ngân và của tôi. Xin cho bà hay rằng thằng Rắc đã bị trừng trị nặng và bị thanh trừng khỏi tổ chức. Nó đã tự động ngược đãi bò, làm cho bò sợ mà trốn nên thằng Ngân quyết giết nó lặn.

Vậy thằng Ngân nó đã xử sự một cách biết điều còn sai tôi đến xin lỗi bồ về tội nó không nắm vững em út của nó. Nó long trọng hứa bồi thường xứng đáng cho bồ một số tiền lớn mà tôi mang theo mình đây, bồi thường ngay đây. Và nó đề nghị mời bồ trở lại làm việc, như không có chuyện gì xảy ra.

Quít đã hết sợ. Nàng lắc đầu nói :

– Không !

– Thằng Ngân nó cũng dự liệu trường hợp bồ từ chối nên nó nhấn lời rằng thiện chí của nó như vậy mà bồ còn chưa nhận thì bồ đã có ý muốn tách riêng trước khi bị thằng Rắc phá đám, và vì vậy là nó sẽ không chịu trách nhiệm nào về những gì sẽ xảy ra.

– Những gì sẽ xảy ra ?

– Thì bồ cứ đoán mà biết.

– Tôi đã quyết bỏ nghề. Nó không có quyền. Nó quên luật trong giới rồi à ?

– Có gì chúng tỏ rằng bồ bỏ nghề ?

– Thì nó phải dọa mà biết chứ.

– Cho dẫu vậy đi nữa, nó cũng có thể kéo bồ lại, bằng đủ cách, bồ nên biết cho.

– Tôi đã quyết định rồi.

– Tùy bồ. Nhưng để bồ đừng nghĩ là tôi nói láo, xin cho bồ xem bằng chứng.

Khách nói xong, mở xác rút ra 5 ghim giấy, đặt lên bàn rồi thêm :

– Bồ chỉ phải đưa tay ra thì số tiền 25 ngàn này thuộc về bồ ngay.

Quít nhìn trùng trùng năm ghim giấy bạc.

Khách nhìn thấy mắt chủ nhà sáng lên, nói thêm để thúc giục quyền rũ :

– À, quên một chuyện. Cái ông chủ xưởng bóng đèn đã cho bồ mỗi lần y nguyên một ghim và đã trở lại với bồ năm lần đó, bồ còn nhớ hay không ?

Quít không làm sao quên được người đàn ông trạc 30 tuổi ấy, người Tàu lai, nhưng rất hào hoa phong nhã.

– Ấy, ông ấy trở lại kiếm bồ hoài, giới thiệu đưa nào ông cũng lắc đầu. Ông hứa thưởng thẳng Ngân 5 ghim nếu mời được bồ trở về. Ông rất ân hận chưa kịp nói với bồ cái gì hết và hứa gặp bồ lần này, ông sẽ đề nghị chuyện lâu dài.

Không, Quít không bị sự rù quên của khách mê hoặc, vì nàng biết bọn đàn ông trác táng nhiều quá rồi. Lâu dài thật lâu dài của họ là ba tháng.

Nhưng năm ghim giấy bạc sao mà y như là bùa mê ?

Quít nghĩ rằng nó ra đi, nó không phản bội Hai Tâm chút nào, vì họ chưa có gì với nhau. Bất quá là hẳn sẽ buồn thêm một năm nữa, cộng vào bốn năm trước đây thôi chớ hẳn cũng chẳng chết chóc gì.

Nó cũng không phản bội với chính nó vì nó vẫn muốn sạch muốn thơm, nhưng nghèo quá, biết sao bây giờ.

Nét đọc được thêm muốn trong mắt của Quít nên lại tấn công thêm bằng cách đưa tay ra toan lấy tiền lại.

– Nhận nha bồ. Bằng không thì nói ngay để tôi còn đi lo nhiều công chuyện khác.

Quít làm thỉnh nhưng trí nàng làm việc tới tấp. Giây lâu nàng nói :

– Thôi, bà cứ lấy tiền lại, tôi đã quyết tâm rồi.

Quyết định xong, và nói xong câu ấy. Quít nghe nhẹ cả người. Nhưng đưa mắt đi nơi khác, sợ tiền gọi ham muốn trở lại, không hồi tiếc, nhưng vẫn phải tránh quyền rũ.

Khách há miệng trở mắt nhìn chủ nhà rồi hỏi :

– Thật à ? Bò có điên hay không ?

– Có lẽ tôi điên rồi. Nhưng tôi muốn điên như vậy.

– Bò sẽ tiếc.

– Có thể.

– Bò sẽ hối hận.

– À, cái đó thì không.

– Bò sẽ khổ.

– Không sợ.

Quít đã nói láo ở câu trả lời thứ ba. Nó sợ Ngân phá đám ghê lắm. Nếu thằng Ngân mà dỡ thủ đoạn nào trong xóm này, thì nó không mong được Hai Tâm cho nương nấu nữa. Như thế, công tu luyện của nó sẽ vụt đi vì nó phải trở về với thằng Ngân mà không được đồng xu nào cả trong số bạc 25 ngàn mà Ngân biếu nó hôm nay.

Nghĩ thế, nàng bỗng dưng ra hồi tiếc, nhưng không gọi người khách trở lại được nữa vì ả ta đã đi xa rồi.

Hôm nay, hăm lăm ngàn bạc mà Quít đã thấy trong mấy phút, nhuộm màu xám xịt lên toàn thể căn nhà luộm thuộm này, y như cảm giác của nàng ngày nàng mới tới đây lần đầu. Về luộm thuộm có thật ấy đã được hào quang đạo đức của Tâm xóa mờ lần lần đi nhưng hào quang của tiền bạc còn sáng hơn nhiều.

Quít nghĩ những điều trên đây rồi ngẩn ngơ cho lòng nàng. Nàng cứ ngỡ lòng nàng đã được lóng phèn rồi, và căn bã sẽ nằm yên dưới đáy cho tới mãi mãi, không dè một tí dao động đủ làm cho nước vẫn đục lên.

Công việc nhà hôm nay, nàng cũng thấy cực nhọc hơn và nàng làm việc không hứng khởi như khi mới đến.

Nàng nhớ Ngọc Nga và Cẩm Lệ vô cùng. Nhìn cái miệng có duyên của hai tiểu thư giả hiệu ấy, dầu sao cũng mát con mắt hơn là nhìn cái miệng ăn trầu của mấy thím trong xóm này.

Sau bữa cơm tối, Quít buồn quá, đóng cửa lại chớ không la cà ở các nhà trong xóm để mua chuộc cảm tình của họ như hôm nay. Ừ, họ ưa ngồi lê đôi mách, nàng phải làm y như họ mới ở yên được.

Lười mang ghé bố ra, Quít nằm trên chõng của Hai Tâm, định ngủ luôn trên đó.

Ánh sáng lơ mờ của ngọn đèn dầu gợi nhớ buổi đại đàm giữa Hai Tâm và nàng trong đêm đầu rồi gợi nhớ bữa cơm gia đình đầu tay của họ trong nhà này, với tất cả những gì mà cả hai đều đã nhắc lại cho nhau ngậm ngùi : Xóm Bến Cỏ với những bữa cơm chiều ngoài trời lồng gió, trên sân sau của nhà sàn trông xuống rạch Bông, với gương mặt thân yêu của hai bậc từ mẫu.

Lâu lắm rồi, Quít đã quên mất mẹ nàng. Có, nàng còn nhớ đến bà, nhưng không nhớ sâu sắc, không nhớ đến héo lòng như hôm nay, mẹ nàng phải bỏ xóm vì nàng cuốn gói theo trai. Như bà mà biết được hoạt động của nàng sau đó, chắc bà đã tự tử chứ chẳng chơi.

Đây là lần đầu mà Quít tự hỏi linh hồn con người có bất diệt chẳng ? Tuồng hát mà nàng đã xem, chuyện cổ tích mà nàng đã nghe bà ngoại của nàng rồi mẹ của nàng kể, tất cả đều xác nhận rằng có.

Hồn mẹ nàng chắc còn lang vãng đâu đây, và có lẽ đang hỏi hộp lo sợ nàng ngã trở lại.

Chương 19

Sáng hôm ấy, cả xóm đều xậm xịt, đờn bà nhà này lấm lét đi qua nhà nọ để bấm nhau rồi kè miệng sát tai nhau mà thì thầm cái gì ấy.

Đi chợ về tới xóm, Quít hơi ngạc nhiên mà nhận thấy sự im lặng khác thường ở đây. Xóm bình dân nào cũng ồn ào náo nhiệt. Ngõ hẻm thì nhỏ, mà thiên hạ lại có tật nói to, trẻ con thì la hét cả ngày, yếu thần kinh thì phát điên lên được.

Hồi 11 giờ, Hai Tâm về tới nhà. Hấn có mua quà cho bạn. Đó là nem thịt bò ở Nha Trang, không biết ngon dở, hấn cứ mua bừa.

Tâm đã bớt ngại ngùng vì sự có mặt của Quít trong nhà. Anh đi tuốt ra sau bếp để thấy lại ngay gương mặt mà anh nhớ trong suốt ba hôm vắng nhà.

Quít đứng trước hỏa lò để chiên cá, đưa lưng ra sàn nước. Nàng không hay bạn về và không nghe bạn ra sau nhà với nàng.

Tâm đứng lặng nhìn bạn rất lâu mà không đánh tiếng. Anh nghe một mơn trớn dịu nhẹ nơi lòng mà được một người con gái dễ thương như Quít sẵn sóc cho miếng ăn miếng uống.

Anh cứ muốn nhảy đến hôn đại lên ót của Quít một cái rồi ra sao thì ra. Nhưng anh cố giữ mình, không làm xằng, không phải vì không dám mà vì anh muốn cho tấm tình của anh hoàn toàn tốt đẹp, cho dầu là trong lúc nửa đêm đèn tắt, nhà vắng, tay đôi.

Giây lâu, anh tăng hắng lên một tiếng, Quít giựt mình nhưng không sợ hãi lắm. Nàng day lại rồi buông đũa trong chảo mỡ, nàng nhảy có hai bước là tới trước mặt bạn, vừa reo vừa giựt lấy cái gói bằng bao xi-măng mà Tâm cầm nơi tay.

– Trời ! Anh Hai, em trông đúng trông ngời anh ! Gì đây ?

– Nem Nha Trang.

– Sướng dữ a ! Em cũng có cái này cho anh.

Nói rồi nàng đông lên nhà trên, mở va-ly ra và chạy trở xuống tức tốc với một cái bọc. Nàng nói :

– Đồ anh gì trong này ?

Cái bọc của Quít chẳng bằng giấy âm-ba-la, nhưng giấy mới, sạch sẽ, chứ không phải là giấy bao xi măng như bọc của Tâm. Bọc này to hơn bọc nem, nhưng xẹp chứ không no tròn.

Tâm cười nói :

– Bánh ngọt.

– Trật lất ! Cho anh nói mười lần đó.

– Thuốc rê.

– Còn trật xa hơn nữa.

- Áo thun.
- Cũng trật.
- Anh chịu thua đó.
- Ý trời, cá cháy hết !

Quít bống nhớ lại món cá đang chiên trong chảo, bỏ bạn mà nhảy vào bếp, trở cá rồi, nằng đi lại đây với Tâm và nói, giọng ra lệnh :

- Anh nhắm mắt lại coi !

Tâm vung lời bạn và thấy hay hay. Anh nghe một bàn tay cầm lấy chiếc nón cối của anh mà dờ lên khỏi đầu anh. Đó là chiếc nón được sơn một lớp sơn trắng bên ngoài, chịu mưa rất giỏi, nhưng mặt sơn đã rạn như một cái tô sứ xấu lâu đời. Vành nón, nơi mà bàn tay đen than của anh thường mó tới, mang một màu kỳ lạ không tả được.

Bàn tay giở nón lại chụp lên đầu anh một chiếc nón nhẹ vô cùng.

- Thôi mở mắt ra.

Tâm lại vung lời bạn rồi đưa tay lên lấy nón xuống xem. Đó là một chiếc nón mềm may bằng vải ni-lông màu xám, ở xa trông y như là nón ni.

Tâm muốn thứ nón này từ lâu nhưng chưa dám sắm vì anh hà tiện lắm.

Cái cười vui mừng và thích chí của một người thật thà và trầm tĩnh sao mà hùng biện lạ kỳ. Nó lặng lẽ và kín đáo, nhưng Quít thấy được tất cả sung sướng của bạn nàng.

– Anh xem em có đẹp không ?

Tâm ngược lên rồi bật cười khi thấy Quít đội chiếc nón cối của anh lên đầu nàng, nón rộng quá nên đầu nàng chui thật sâu trong đó, nón úp lên che cả mắt nàng.

Tâm kinh ngạc mà bỗng thấy Quít trẻ đại ra thành lính, dưới chiếc nón người lớn, trông y hệt một cô bé học trò lớp tư, dễ thương không biết bao nhiêu.

Anh đưa tay ra nâng cằm bạn lên và nói :

– Em giống con bé Lan.

– Bé Lan nào ?

– Con gái của thầy Tư Cẩm ở xóm Bến Cỏ, em quên rồi sao ?

Hình ảnh cũ mà Tâm vừa gợi ra, chọc Quít cười ngặt nghẽo một hồi lâu.

Thầy Tư Cầm, thông ngôn của quân đội viễn chinh Pháp, thất nghiệp sau khi Pháp rút lui nên thầy cũng rút lui vào xóm lao động. Con thầy rất đông, vợ thầy tiện tặn bắt đứa nhỏ thừa hưởng y phục của đứa lớn, vì thế mà bé Lan phải đội nón cứng trắng của anh trai kế nó, nón to quá, nếu không có tai của bé Lan cản lại thì nón sẽ sụp xuống bít mũi con bé.

Tâm vẫn chưa buông cầm bạn ra. Quít thôi cười và cứ để vậy. Đôi bạn làm thình rất lâu và Quít định ninh rằng Tâm sẽ dám và hôm nay là ngày tân hôn của Tâm và nàng.

Nàng sung sướng quá, sống lại cái giây phút của một đêm trăng kia mà trên đường đi gánh nước, nàng gặp Tâm. Tâm chặn nàng lại, toan nói cái gì, và cả hai cũng đã làm thình như vậy rất lâu, núp dưới bóng một cây bàng không cho ai thấy rõ. Tâm thì thào trong hơi thở hổn hển : "Thôi, cảm ơn Quít". Hắn chỉ nói có bấy nhiêu đó thôi trong khi nàng chờ đợi một cuộc tỏ tình, rồi hắn đâm đầu chạy mất, bỏ nàng bơ vơ nơi đó, và bơ vơ cho tới ngày nay.

Cuộc lội ngược dòng thời gian này như gột rửa được tâm hồn nàng thình lình, nó bỗng trong vắt như tâm hồn cô gái ngây thơ thuở đó và sự vẫn đục vì số tiền thoảng thấy, sự vẫn đục ấy chỉ là một xáo trộn phù du thôi.

Và như bất kỳ cô gái ngây thơ đang đói khát yêu đương nào, Quít tuyệt vọng và đau đớn hết sức khi Tâm buông cầm nàng ra.

Ảo ảnh bỗng tan biến như khói như mây, Quít xoay lưng thật lẹ để chạy lại chảo cá, một lần nữa nó đã bắt đầu có mùi khét trở lại, và nhứt là để dấu những hột lệ của nàng nó rịn ra ở khóe mắt nàng.

Tâm thở dài, tần ngần đứng lặng rất lâu, rồi lưng thưng đi lên nhà trên với chiếc nón mới trên đầu mà anh quên lấy xuống, vì nó nhẹ quá, không nghe là nó có.

Nằm dài trên chõng, tay gác lên trán, Tâm nghĩ vẩn vơ về nhiều việc quá không biết bao lâu, chừng Quít gọi anh dậy để ăn cơm, anh mới chợt tỉnh.

Đứng gần lửa hăng giờ, khi nãy mặt Quít đã ửng đỏ và giờ, vẫn còn rất hồng hào. Nhưng Tâm chỉ liếc trộm bạn thôi chớ không dám nhìn thẳng vào mặt Quít nữa. Anh lại, một lần nữa, chợt nghe rằng không thể được, và nhìn cái mặt xinh tươi ấy chừng nào, anh càng khổ thêm chừng nấy.

Anh cứ muốn cầm lấy tay Quít, cứ muốn hôn Quít một cái thật mạnh, thật dài, và có những ý nghĩ quấy. Mà càng như thế, anh càng có thể đi đến chỗ là anh không muốn đến.

Hôm nay Quít cho bạn ăn thịt bò xào lá lếp.

Hai bà cụ trước kia đã nhớ làng không nguôi, và cứ làm những món ăn thơm mùi đất nước mà hương lá lếp là một.

Canh hôm nay là canh mồng toi, và cũng lại là một món gọi nhớ làng mạc xa xôi của hai bà cụ.

Đôi bạn này không nhớ làng vì họ theo cha mẹ tản cư lên Sài Gòn hồi họ ba bốn tuổi, không bận bịu với quê hương lắm, nhưng họ cần nhớ mẹ ở xóm Bến Cỏ và nhất là cần nhớ hai thời kỳ, thời kỳ thơ ấu và thời kỳ niên thiếu mà họ đã trải qua nơi xóm nghèo đó.

Nhưng bữa ăn hôm nay kém vui. Tuy nhiên, Quít vẫn ít tình cảm, nên qua mấy phút lạnh lùng là nàng đã quên được thất vọng của nàng, cố gây một không khí dễ chịu :

– Họ nói dân làm xe lửa, anh nào cũng nhiều vợ lắm phải không anh ?

– Ừ.

– Sao vậy anh ?

– Vì họ thường xa nhà nên họ buồn, tìm an ủi.

– Chắc anh cũng có gia đình riêng ngoài ấy ?

Quít hỏi thật tình chớ không nói đùa. Nàng không tin rằng một anh con trai độc thân lại giữ mình được trước một đứa con gái như nàng.

– Không.

– Không thật à ?

– Anh có gì phải sợ em mà giấu giếm.

Quả đúng như vậy. Quít nghe và tin Tâm bằng lời vì anh ta không cần giấu giếm. Anh có tán tỉnh nàng đâu và nàng có đặt điều kiện rằng anh phải độc thân mới ưng thuận đâu.

– Anh không buồn như họ sao ? Đáng lý gì phải buồn hơn họ chứ ?

– Anh buồn lắm chứ.

– Anh nên lấy hai ba vợ như họ, để có người săn sóc mỗi nơi mà anh ghé lại.

– Không, anh muốn gởi trọn tình anh bằng một gói thôi. Mà gói ấy nhứt định phải ở Sài-gòn. Mồ mả cha mẹ anh ở đây, anh coi Sài-gòn là quê hương của anh.

– Nhưng sao anh cũng không lấy vợ Sài-gòn ?

– Đã nói là chưa đủ tiền.

– Nếu vợ anh biết buôn bán để phụ giúp anh thì sao.

Hai Tâm chưa kịp trả lời thì đôi bạn bỗng cảm nghe một sự có mặt ngoài ngõ. Cả hai đều day ra nhìn và sự có mặt ấy khuấy mặt ngay. Họ biết chắc rằng hấn đã dừng bước trước nhà để nhìn vào, mặc dầu họ vừa day mặt trông ra là hấn rảo bước đi ngay, như là một kẻ qua đường thường.

Hấn trạc ba mươi, ăn mặc như là một công, tư chức khiêm tốn, Tâm thoáng thấy những chi tiết ấy.

Quít vọt liên kết gây sự rình mò này với tình trạng bất thường trong xóm từ sớm đến giờ là sự im lặng khó hiểu của một xóm lao động.

Trong khi ấy thì Tâm nổi ghen lên. Không, anh không ghen với người chồng bịa đặt mà Quít đã nói đến. Anh không nghĩ rằng kẻ lạ mặt dò xét nhà anh là người chồng đã ngược đãi Quít, nếu vì thế, hẳn không theo dõi rình rập làm gì, đã đuổi nàng đi rồi kia mà ? Còn như hẳn có tiếc, muốn bắt Quít lại, hẳn đã nhào đại vô đây rồi, vì hẳn du côn, đâu có coi luật lệ ra gì, hẳn nhào vô để lôi đầu Quít đi, mà có lẽ cũng để hành hung cả anh là người chưa chấp vợ hẳn nữa.

Tâm ghen. Những ngày ngắn ngủi mà Quít ở đây và anh vắng nhà, đủ lâu để có kẻ chú ý tới nhan sắc của Quít. Kẻ ấy là những anh tài xế, những anh lơ xe đồ, xe lô, đông hàng trăm ngoài kia, anh nào cũng bảnh hơn anh cả và cũng nổi danh là một cây o mè.

Đã thấy là mình không thể lấy Quít làm vợ được, Tâm vẫn ghen. Anh chợt nghe mình yêu Quít nhiều quá, quyết buông mà cứ tiếc và thấy tình địch ở khắp mọi nơi, nơi mọi người.

Anh buồn dầu dầu và bữa ăn lạnh như nhà có đám ma chôn cất vừa xong.

Quít thì bản loạn tâm trí nên không buồn gởi chuyện nữa. Nàng thoáng hiểu một điều và lo sợ vô cùng.

Họ lua cho hết chén cơm của họ, rồi Hai Tâm đi nằm liền, không biết ngủ hay thức, còn Quít thì dọn rửa hồi hả để đi ngồi lê hâu lấy tin tức.

Nàng khỏi phải gạn hỏi ai điều gì hết : Tự nhiên người ta ngửa miệng nói. Thím Tư xích lô máy kề miệng sát tai nàng mà rỉ nhỏ :

– Nè, coi chừng có lính kín vô xóm.

– Hồi nào.

– Từ sáng đến giờ. Một người canh ở đầu ngõ, một người ở cuối ngõ. Thỉnh thoảng họ đi qua đi lại trong ngõ, dòm vào nhà cô.

Thím Tư nói xong, nhìn Quít trừng trừng để xét nét nàng, rình phản ứng của nàng, coi nàng có sợ sệt hay không. Đồn bà ở đây đã nghi ngờ hạnh kiểm của Quít dưới một khía cạnh khác : Quít chắc đã ăn cắp tiền của chủ nhà nơi mà nàng làm công rồi trốn đến đây.

Nhưng Quít bỗng thấy ngay sự thật, hay nói cho đúng ra, hiểu ngay cái mà nàng tin là sự thật ! Hai người đồn ông ấy là nhơn viên kiểm tặc, do thằng Ngân bắt bồ xúi họ theo dõi nàng. Có lẽ nó ngờ nàng tách ra để làm ăn riêng và tìm biết được chỗ ở của nàng, nó phá cho bỏ ghét.

Đoán như vậy, Quít yên lòng ngay. Hai người ấy sẽ chán nản bỏ cuộc sau vài hôm vì họ không thấy gì khả nghi cả.

Chiều nay, nàng phải rửa Tâm đi dạo mát mới được, rồi ăn cơm ở ngoài cho tới tối mới về. Nàng phải làm cho hai nhơn viên kiểm tục hiểu rằng nàng có chồng, để họ bỏ cuộc sớm chừng nào hay chừng này.

Bị lính rình nhà trong khi mình vô tội thì không sao cả đối với pháp luật, chớ vẫn bị thiệt hại đối với dư luận trong xóm, nếu hai người ấy mà bỏ cuộc sớm thì đỡ khổ lắm.

Tâm ngủ trưa thức dậy thấy bạn đang tra khoen vào bức màn rộng bằng vải bông. Quít nói :

– Anh đi tắm đi, rồi vô đóng đinh giăng giùm em một sợi dây kẽm ngang nhà, trước giường của anh, kéo ở ngoài thấy anh nằm, không đẹp chút nào.

Tâm thấy một khoanh kẽm mới và hai cây đinh lớn để trên bàn. Anh đi làm ngay công việc mà bạn yêu cầu, không hoan nghinh món đồ trang trí này lắm mà cũng chẳng thấy trở ngại nào. Anh đã quen ở trống trải như thế này từ bao lâu nay rồi, cả người anh, cả lòng anh đều phơi mặt ra ánh sáng, vì anh không có gì cần giấu ai.

Tâm đóng xong hai cây đinh, quần xong một sợi kẽm vào một cây đinh là Quít cũng tra xong chiếc khoen cuối cùng vào màn.

Hai người hiệp sức nhau để treo bức màn ấy lên. Treo xong, Quít nói :

– Anh ra trước mà ngắm thử coi có cân bằng hay là một bên cao một bên thấp.

Hai Tâm lúi độ mười thước rồi dừng lại mà nhìn vào trong :
Lạ quá, căn nhà bỗng như vách vừa trổ thêm một cửa sổ, trông sáng hơn trước nhiều.

– Đẹp lắm, anh khen.

– Nhưng cân bằng hay không chứ ?

– Bằng.

Tâm vén màn bước vào trong thì thấy Quít ngồi trên chõng anh, Quít nói đùa :

– Em vùng buồng cho anh cưới vợ đó.

Cả hai cười xòa. Rồi Quít bước sang chuyện khác :

– Ta về Bến Cỏ thăm lại xóm cũ ghen anh.

– Cũng được.

– Sao lại cũng được. Anh nói như là miễn cưỡng mà phải đi.

– Không, anh ưa lắm chứ.

– Nhưng anh nói như là đi cũng tốt mà không đi càng tốt hơn.

- Tại tánh anh như vậy.
- Vậy anh hoan nghinh chứ ?
- Ủ. Nhưng anh phải đi tắm cái đã.

Thấy rõ là Tâm cần người điều khiển. Anh hành động theo lời bạn như là một cái máy được lên dây thiêu.

Mười phút sau, anh diện bộ đồ vía nhút của anh, một cái quần đa-cơ-rông bóng chói như đồng đánh dầu để ăn Tết, một chiếc áo sơ-mi rần rì, săng-đan đế kép, tất cả các thứ ấy đều bán trên các vỉa hè Sài Gòn.

Quít đã thường gần gũi những người đàn ông thạo ăn mặc, ý thức được thế nào là sang trọng, thế nào là quê mùa, nhưng không bị mặc cảm phải đi chung với một anh con trai như Tâm vì nàng nhận Tâm trọn vẹn như thế ấy, với cái tốt lẫn cái không lịch sự của anh ta.

Quít cô ăn mặc cho đồng điệu với bạn : không điểm trang, áo bà ba đen, quần Mỹ-A, chơn đi guốc.

Tuy tự hạ nhan sắc của mình xuống như vậy, nàng vẫn còn đẹp quá, bảnh quá đối với Tâm. Đó là cảm giác của anh chụm đầu máy hỏa xa và của cả xóm.

Cả xóm đều nhìn “ông Tây bà Đàm” đi ra ngoài. Ừ, người bình dân không có thói quen đi dạo có đôi và hay đùa những kẻ làm thế, gọi họ là ông Tây bà Đàm. Họ xầm xì vì sự chênh lệch phong độ giữa đôi trai gái này.

Khi nâng cằm của Quít lên, hồi sáng này, Tâm đã thỉnh linh thấy là anh không xứng với Quít về phong cách. Hơn thế, bằng vào sự thạo đời và thạo ăn xài của Quít, anh biết rằng kẻ đã theo một mực sống cao như vậy, khó lòng mà chịu kham khổ về sau.

Anh thương Quít nhiều quá, không nỡ lôi kéo bạn vào cảnh nghèo nàn của anh, cảnh này sẽ biến ra cảnh túng thiếu khi thêm một miệng ăn và biến ra cảnh bần cùng khi họ có con cái với nhau.

Đành rằng Quít đã ám chỉ đến một người đàn bà biết buôn bán giúp chồng, nhưng muốn buôn bán phải có vốn, mà anh thì không dư dả bao nhiêu, và xem chừng Quít cũng chẳng khá gì.

Bây giờ cảm giác của anh về sự so le phong độ giữa hai người còn rõ rệt hơn khi sáng nữa. Đi với gái, Tâm mặc cỡ, đi với gái sang, anh càng xấu hổ hơn vì mặc cảm.

Mà khổ ! Anh cố ý đi chậm để thụt lại đằng sau thì Quít cũng chậm bước. Hoảng hốt, anh nhanh chân lên thì Quít lại vội vàng chạy theo anh. Nó cứ cố xoay đủ cách để đi song đôi với anh.

Từ đầu ngõ xuống đến Nguyễn Trãi để đón xe buýt, Tâm thấy đoạn đường dài vô tận mà bên tay mặt anh là một dãy đoạn đầu dài đếm không xiết. Đó là những chiếc xe đồ mà hàng ngàn hành khách, hàng trăm tài xế và lơ xe như là chỉ ngồi đó để mà rình anh.

Mà quả họ rình anh thật. Tất cả mọi người đều nhìn vào cái cặp kỳ dị này : một anh con trai nhà quê đi gần như chạy, và một cô gái đẹp có hạng, cổ rượt theo, cả hai như là sợ trễ một chuyến đồ nào.

Mãi cho tới lúc lên được trên xe buýt rồi, đôi bạn mới ngồi và thở dốc.

Quít bật cười khi nhớ lại cảnh kỳ cục lúc nãy, và lấy làm kỳ cho anh con trai ngồi cạnh nàng. Thật là rủi ro cho anh ta. Trên xe chỉ còn có mỗi một chiếc băng trống hai chỗ ngồi, anh không làm sao mà tránh bị Quít ngồi gần cả.

Hai Tâm cứ nhìn ra cửa, làm như cảnh lạ dọc theo phố Nguyễn Trãi hấp dẫn hơn cô gái đẹp ngồi sát anh nhiều lắm.

Quít không bị mịch lòng, tủi thân, mà thích chí hết sức trước sự lẩn tránh của bạn. Con gái ngây thơ thích được chinh phục, còn con gái ca-líp của nàng thì lại ưa chinh phục con trai khờ khạo.

Tình mến thương Hai Tâm của nàng, được sự nhút nhát của người con trai này kích thích nên càng ngày càng mê anh ta.

Và bỗng Quít chợt thấy rằng cuộc đi dạo chiều hôm nay có lợi cho một mục đích thứ nhì nữa chứ không phải để làm mặt cho nhơn viên kiểm tục lời sự rình rập như nàng đã tính toán : trước cảnh cũ, tự nhiên cả hai, mà nhứt là Tâm, sẽ sống lại ý tình của anh ta thuở ấy, sẽ thấy nàng là con bé gánh nước mướn trong sạch và ngây thơ, và nhờ thế anh ta sẽ quên thực tại đi và có thể có cái gì nó cột anh lại với nàng và rồi anh ta không gỡ ra được nữa.

Quít không lo mình bị lương tâm cắn rứt bởi chính nàng thụ động chứ không có dở thủ đoạn nào để hớp hồn của Tâm cả. Chính tại hoàn cảnh khách quan tạo ra cái khí hậu thuận lợi cho Tâm bước lùi về dĩ vãng và tiến tới trong hiện tại.

Quít thất vọng biết bao khi tới nơi : đầu xa lộ đã biến hẳn gương mặt của xóm này. Cả hai đều bận sinh kế, không có trở về xóm cũ lần nào cả nên không hề hay biết có sự thay đổi ở đây.

Ngôi công thự đồ sộ đã bị phá bỏ để lấy chỗ đắp đầu cầu làm cho nơi này trở nên quang đãng. Gương mặt sáng sủa này làm cho đôi bạn lạc hướng ngỡ ngàng lạ kỳ.

Họ rẽ tay trái, vào con đường nhỏ không tên, nối dài phố Nguyễn Bình Khiêm, mà ngày trước chỉ là một ngõ rất hẹp và bẩn thỉu.

Nhà cửa ở đây bây giờ cũng khá đẹp; nhà gạch cát thêm rất nhiều, vén khéo sáng lạng hơn trước bội phần.

Không bảo nhau, đôi bạn cùng bước nào một ngõ đâm thẳng góc ra ngõ này. Đó là ngõ đưa thẳng xuống mé rạch, đổ ra một ngõ chạy song song với con rạch trước một dãy nhà cất nửa trên bờ, nửa dưới nước, phần sau bếp nằm trên những cây nọc tràm chôn dưới bùn.

Tới ngã ba của hai ngõ hẻm đó, đôi bạn dừng bước nhìn sừng cây bàng bạn hữu của họ năm nào, cây bàng đã chứng kiến thời để chớm của họ rồi mỗi tình thơ đại của họ, về sau đó.

Cây bàng bây giờ đã cao hơn trước nhiều lắm. Có lẽ nó cùng lứa với họ.

Cả hai đều im lặng, nhưng cả hai đều thầm nói với nhau rất nhiều điều, Quít hỏi : “Anh có nhớ chẳng, anh đã yêu em mà chưa bao giờ thỏa mãn thì bây giờ em đang đứng cạnh anh đây, sẵn sàng ngã vào tay anh thì anh còn đợi gì nữa ? ” Tâm đáp lại : “Đúng như vậy, anh đã yêu em nhiều lắm và cứ còn yêu em mãi mãi cho đến ngày tận cùng của thế gian nhưng đã trễ quá rồi, mặc dầu anh đã dám nói những gì mà ngày trước anh cứ ngập ngừng. Em đã hư, điều ấy anh không trách em nhưng không làm sao mà anh quên được rằng em bỏ anh lại ngoài sau em, rượt đuổi thế nào cũng không kịp em hết”.

Lại không bảo nhau, cả hai đều rẽ sang tay trái, sau những câu đàm thoại câm lặng trên đây, rồi cùng rảo bước trên ngõ, trước dãy nhà day lưng ra rạch.

Không một mảy may thay đổi nào ở đây cả, bên mặt ngoài dãy nhà. Bên trong các gia đình có vẻ khá giả hơn xưa.

Họ chậm bước, nhìn vào từng căn nhà một để tìm người quen. Mà họ cũng tìm người quen thật. Nhưng không có gương mặt cũ nào xuất hiện cả, mặc dầu nhà nào cũng có người nhìn ra, sẵn sàng trả lời họ.

Ở đất Sài-gòn này, một thành phố đang chuyển mình trưởng thành, bốn, năm năm là lâu đời quá rồi và kẻ đi vắng trong khoảng thời gian ấy cũng giống như một Tù Thức về trần, không làm sao mà tìm ra những gương mặt quen thuộc được.

Khi đi mút ngô hẻm, tới mé rạch, họ trở gót rồi lững thững đi lộn ngược các nẻo đã qua.

Tới cây bàng đánh dấu ngã ba đường, họ lại dừng bước nữa và lặng thinh đứng đó một hồi nữa. Quít cúi xuống lượm hai chiếc lá bàng, trao cho bạn một chiếc rồi hỏi :

– Anh có nhớ hay không, một đêm trăng sáng, anh đón em ở đây...

– Không, anh không có đón em, anh chỉ tình cờ gặp em thôi.

Quít mỉm cười mà rằng :

– Thôi được, cho là chính em đã đón anh. Nhưng ta đã gặp nhau tại đây, một đêm trăng kia....

– Ừ.

– Hôm nay cũng có trăng, tối ta trở lại đây để sống lại đêm ấy anh nhé.

– Mất công vô ích.

– Sao lại vô ích ?

Tâm không đáp. Thật ra, anh không muốn nhớ xưa mà phải buồn.

Giữa hai người, kẻ quỳnh quáng muốn được yêu là Quít chớ không phải Tâm, vì như đã nói, nàng muốn tìm lại con người đã mất của nàng, một cô gái ngây thơ đang ẩn náu trong lòng anh con trai còn ngây thơ kia.

Mặc dầu đã mặc hàng lụa hai trăm đồng một thước, Quít chưa bao giờ được hạnh phúc nên rất cần tìm lại hình bóng của những năm sung sướng nhứt của đời nàng.

Họ ra tới con đường nhỏ không tên nổi dài phố Nguyễn Bình Khiêm, Quít rủ :

– Đi ăn thịt bò anh nhé.

– Tùy em.

– Hồi đó hai nhà, nhà anh với lại nhà em, đều ăn cơm tối thật sớm, theo như ở nhà quê. Giờ này là ta ăn. Gió mát lắm.

– Ừ, ngồi ăn cơm ở sàn nhà sau mát lắm.

– Tất cả những gì thân yêu của ta, đã xa quá rồi phải không anh ?

– Ừ, xa quá rồi.

– Nhưng ta có thể gọi nó trở lại.

Một lần nữa, Tâm không đáp.

Chương 20

Quả đúng y như Quít đã tiên liệu, sau ba hôm rình rập, hai nhơn viên kiểm tục bỏ cuộc vì không có dấu hiệu nào chứng tỏ Quít chưa bỏ nghề.

Người trong xóm nghe nhẹ nhõm, nhưng Quít thì lại chưa an lòng. Kiểm tục bỏ cuộc, nhưng thằng Ngân thì không. Nó đã dở hai thủ đoạn rồi : cho người theo quyến rũ nàng, không xong, điềm chỉ cho kiểm tục theo dõi nàng. Trong hồ bao của nó, còn nhiều ngón đòn thâm hiểm hơn mà nàng không thể lường trước được để mà chống đỡ, thế mới đáng sợ.

Tối hôm ấy, đôi bạn đang ngồi đối mặt ở chiếc bàn con, bàn tính với nhau sẽ xin câu đèn điện ở người bên cạnh để thấp cho vui nhà thì có khách vào.

Đó là một thanh niên trạc tuổi của Tâm, nhưng mặt mày sáng sủa hơn. Hắn mặc bi-da-ma, có lẽ dân thầy lắm.

– A, anh Sơn, sao lâu quá không lại chơi ?

Trong khi Tâm reo lên thì Quít chào khách rồi vội đi ra sau để rót nước. Nàng nghe những câu đối thoại sau đây :

– Bạn quá.

– Hôm nay có dượt ở đâu không ?

– Không.

– Tôi đoán là anh đi học thêm nước lạ để hạ tôi.

– Có rảnh không ?

– Cũng chẳng làm gì.

– Thì lấy bàn ra coi.

Quít sực nhớ đã thấy một bàn cờ tướng bằng ván thùng thông dựng ở vách nhà và cạnh đó, một cái lon thiếc đựng con cờ. Thì ra người này là bạn cờ tướng của Hai Tâm, và chắc cũng là người trong xóm.

Quít bung nước ra rồi toan đi ngồi lê thì Tâm gọi nàng lại, rồi giới thiệu với bạn :

– Em cô cậu của tôi đó.

Son khi nãy đã đáp lại cái chào của Quít nhưng không nhìn nàng vì hấn nghe phong phanh Tâm có vợ, thì vợ của bạn, không nhìn làm gì.

Giờ anh ta mới dạy lại nó Quít và nói rất lịch sự như bọn sang trọng mà Quít đã biết :

– Hân hạnh !

Hấn nhìn nàng hơi lâu và nghĩ rằng tiếng đồn không sai. Mấy chị đòn bà ở đây nói rằng Quít đẹp ghê hồn.

Quít đi rồi, hai người bạn trai bày quân cờ ra. Tâm nhường bạn :

– Tiên khách hậu chủ.

Son vô pháo đầu, Tâm vừa lên ngựa vừa nói :

– Hôm nay tôi ghiền cờ lắm, trông đợi mãi mà không thấy anh tới chơi.

Son chỉ làm thỉnh chớ không đưa ra cái có láo khi này là bận lắm. Sự thật, chính anh ta cũng ghiền cờ tướng đến ngáp lặn. Nhứt là mấy hôm đầu mà Quít tới đây, anh ta rất tò mò muốn tới đó xem nàang là ai.

Nhưng anh ta cứ ngại ngại, nhứt là ngại Tâm nghi rằng anh ta có tánh háo sắc, nên không dám tới. Hai người bạn trai này thật tâm đầu ý hiệp về điểm cư xử đối với phụ nữ : thấy gái đẹp, họ không dám ngó, mặc dầu rất muốn ngó.

Son cờ thấp hơn Tâm nhiều, nhưng hôm nay Tâm lại sợ anh ta vì anh ta đi nhiều nước lạ và nhứt là kỳ dị hết sức mà Tâm đoán rằng đó là nước bí truyền của một họ cao cờ nào mà anh ta vừa học được. Một nước cờ yếu giúp ta biết rằng đối phương còn non, nhưng một nước cờ vô lý, khiến ta hoảng lắm, vì không lẽ đối phương lại không biết đi cờ, đi những con cờ vô ích, không mục đích gì. Ta cứ ngỡ cái vô lý ấy là vô lý giả vờ chớ thật ra nó cao lắm.

Son chỉ bối rối quá mà đi loạn vậy thôi chứ không có học được nước bí truyền nào của ai cả. Khi này anh ta đã bị xúc động mạnh quá khi được Tâm giới thiệu Quít cho anh.

Anh ta rất bằng lòng đã thua ván tiên khởi, vì anh thấy : ăn như vậy là hỗn đối với bề trên của anh mà anh phải kính trọng.

Ván thứ nhì, Son được đi tiên vì anh vừa thua. Anh khiêm tốn lên tượng đầu rồi nói :

– Tôi cũng không gặp anh trong các bữa ăn quán cơm xã hội. Chắc anh ăn cơm nhà ?

– Ủ, có em tôi, nên nó nấu lấy. Ăn nhiều người thì ăn ở nhà lợi hơn.

– Nhiều đâu mà nhiều. Chỉ có hai người thôi.

Tâm bỗng chợt thấy là bạn mình nói đúng và nhà chỉ có hai miệng ăn mà bày đặt nấu nướng thì tốn hao quá, hơn thế, những ngày anh vắng mặt, Quít ở nhà một mình sẽ còn tốn hao hơn nữa. Anh lại chợt nảy ra một ý hay nên nói :

– Nếu được ba người thì tiện lắm. Hay anh ăn với anh em tôi?

Son trông đợi nghe bạn nói chuyện về cô em của y hơn là chờ đón đề nghị may mắn này. Anh ta cũng nhút nhát như bạn nên thèm nghe hơn là ham làm.

Mời bạn xong, Tâm lại bỗng nảy thêm một ý nghĩ ngộ nghĩnh khiến anh mừng rỡ hết sức.

Sơn làm tùy phái cho một hãng buôn Nhứt Bồn, lương chưa chắc đã cao hơn lương của Tâm, nhưng hấn ăn mặc ra vẻ dân thầy, còn Tâm thì là dân thợ. Vì vậy mà Tâm cứ có cảm giác là bạn anh hơn anh và hấn sẽ có tương lai. Cảm giác này cũng có căn cứ phần nào vì lăm anh tùy phái, nhờ lanh lợi mà cũng lên cao được.

Cái ý ngộ nghĩnh của Tâm là gả Quít cho người bạn trai độc nhứt của anh.

Ừ, đối với anh thì Quít quá sang, nhưng nó sẽ xứng với Sơn lắm, vì Sơn có tư cách khá giả. Gả Quít cho Sơn tức là đưa Quít lên vậy, mà cũng để tự giúp anh ra khỏi lối bí.

Thấy bạn không hoan nghênh đề nghị ăn cơm tháng với anh, Tâm không thất vọng vì vấn đề bây giờ đã khác. Gả cho trôi Quít cái đã rồi hẵng hay.

Chỉ còn lo không biết Sơn có bằng lòng lấy Quít hay không. Trong con mắt anh, Quít xinh đẹp ghê hồn, nhưng biết đâu Sơn lại thấy khác, vì hấn bảnh trai, và đi đó đi đây nhiều, có nhiều dịp thấy và so sánh.

Sơn hỏi :

– Anh ăn cơm ở nhà, chắc ngon hơn ở quán ?

– Ủ.

Sơn đang được thế pháo đầu và lại đã xuất tướng, chỉ còn thọc xe xuống nữa thôi, nên Tâm hoảng quá, ừ bậy một tiếng rồi lo nước đỡ.

Anh kéo xe về để giữ nhà, lùi cuộc bại trận lại để tìm nước thoát nguy, và thủ xong nơi mặt yếu, anh nhẹ bớt lo âu, đáp tiếp bạn bằng một lời quảng cáo có vẽ bán dầu cù là lắm :

– Ủ, ngon hơn nhiều, vì con em tôi nó nấu ăn khéo lắm. Nó lại giỏi xoay sở, tiền ít là mua được món ngon. Nó may vá cũng giỏi lắm.

“À, cái anh này nói dư đây, Sơn nghĩ thâm. Anh ta cắt nghĩa sự ăn ngon của anh ta bằng tài nấu bếp của cô em gái của anh ta thì hữu lý, chí như khi không khi không lại khoe tài may vá của cô ấy ra thì thật là chẳng ăn nhậu vào đâu hết”.

– Anh coi. Tâm tiếp, nó dọn nhà của tôi, coi được quá chớ ?

– Ủ, đẹp lắm.

– Nó giỏi đủ thứ hết. Con nhỏ này mà cậu nào cưới nó thì có phước lắm.

Sơn bỗng chợt hiểu, nhưng chỉ hiểu phân nửa thôi. Tâm khoe tài của em để làm quảng cáo cho nó lấy chồng. Còn lấy ai là chuyện tương lai mà chính kẻ quảng cáo cũng chưa biết.

Tâm lờ thốt ra tiếng cười rồi thì giựt mình thấy ngay rằng mình hớ. Cưới vợ là một xa xỉ phẩm mà dân lao động rất sợ vì tốn kém lắm. Trong giai cấp của anh, người ta thường bỏ lễ nghi vì thiếu phương tiện, con gái theo không con trai, có rắc rối lắm là nấu một mâm cơm canh cúng ông bà vậy thôi.

Thế nên anh vội chữa :

– Nói vậy chớ cưới hỏi làm gì. Ai thương nó thì tôi cho nó theo không.

Ván này Sơn thắng vì hấn còn một con chót, nó chậm rãi xuống từng nấc một, nhưng nó tiến chậm một cách dễ khủng khiếp lắm bởi qua sông được là nó biến thành xe tăng đến con xe cũng phải ngán nó.

Qua ván thứ ba, cả hai đều ngậm câm, không phải để nghiền ngẫm chiến lược hầu lấy thắng mà vì ai cũng bận lo ra cả.

Tâm nhìn xem anh bạn anh phản ứng ra sao, sau trận cổ động ráo riết của anh, còn Sơn thì suy nghĩ nhiều về cô gái vừa xinh vừa đảm vừa rẻ tiền bởi không đòi hỏi lễ nghi nào hết.

Ván chót này, cả hai đều chơi dở khệt, đi những nước cờ rất là ấu trĩ.

“Con bé dễ thương quá”, Sơn vừa kéo quân pháo qua để cản đầu ngựa của Tâm, vừa nghĩ như vậy.

Hôm nay anh chỉ thoáng thấy nó từ đằng xa thôi, nay được nhìn gần mới thấy nó đẹp và có duyên. Lúc nó chào anh, anh nhớ hình như là nó đã thẹn thẹn một cách dễ yêu. Chính anh cũng thẹn, vì vậy mà anh nghe có một sự cảm thông giữa nó và anh.

Ván cờ này hòa. Thường thì đánh xong ván thứ ba, Sơn rủ Tâm đi uống nước mía rồi mới chia tay nhau đi ngủ. Nhưng đêm nay, anh cứ ngồi lì đó, không nói gì hết.

Anh mong cho cô bé trở về để anh được ngắm gần một lần nữa, nhưng cô bé chắc mê chuyện đôi mách nên anh đợi mãi mà không thấy dạng cô ta.

Rốt cuộc anh đành phải rút lui.

Quít ngồi ở hàng ba nhà thím Sáu xôi rượu. Thấy khách về, đi ngang qua đó, nó vội kiếu từ chủ nhà. Ngày mai, Tâm sẽ lại lên đường, nó sợ anh buồn trong đêm chót mới vội về như vậy, chớ nó ư nghe thím Sáu kể chuyện đời xưa lắm.

Vừa thấy mặt Quít, Tâm đã nói :

- Bậy quá, anh quên nhờ em mua bánh ngọt đãi khách.
- Em không dè khách ở lâu, lại là khách thân của anh, nên cũng chẳng nghĩ tới điều đó.
- Thăng Sơn nó là bạn thiết của anh đó.

– Vậy hả ?

– Nó khá lắm, không rượu chè cờ bạc gì hết, chắt mót nên có dư. Nó làm việc giấy tờ không phải lơ mơ đâu.

Tâm nói theo quê dốt, làm việc giấy nghĩa là dân thầy, ngồi buya-rô, viết lách.

Mụ mồi Hai Tâm làm quảng cáo cho cả hai bên. Và y như Sơn, Quít thấy rằng Tâm nói dư. Khoe đức tánh của bạn anh ta thì hữu lý, nhưng khoe hãnh có tiền làm gì ?

Quít lo đóng cửa để trải giường bố ra. Nàng chỉ có một chỗ ấy thôi, nếu không đóng cửa thì không dùng được.

– Mai anh đi ? Quít hỏi.

– Ủ. Bữa kia anh lại về. Bữa kia, em nấu cơm đãi khách được không ?

– Sao lại không, nhưng bao nhiêu người ăn để em sắm thêm chén bát.

– Anh định mời thằng Sơn ăn cơm, chỉ một mình nó mà thôi.

– Ủ, để em ráng nấu cho ngon.

– Ủ, nên ráng, nó là bạn thiết của anh.

– Đã biết rồi.

– Em thấy nó làm sao ?

– Không thấy gì lạ.

– Nó bánh trai chứ ?

Quít cười. Nàng đã biết những người đàn ông một trăm lần bánh hơn anh tùy phái này.

– Em cười gì ?

– Anh cứ an lòng, không phải hễ bánh mới được em cho ăn ngon đâu. Ai thân với anh thì em sẽ ráng mà săn sóc.

– Không phải vậy. Anh không nói điều đó để em ráng nấu cho ngon đâu...

– Thôi, thì anh ấy bánh, anh cứ an tâm.

Tâm cụt hứng vì Quít không buồn nghe quảng cáo thêm.

– Mai anh đi, buồn quá ! Quít lại trở lại cái ý bỏ lưng khi này.

– Xóm này đông đảo như vậy mà buồn cái gì. Anh kia mới buồn chứ vì anh ở trên xe có một mình.

Mấy lời sau đó của Tâm rất giản dị, nhưng Quít lại nghe thấm thía vô cùng.

Để hà tiện dầu, Quít tắt đèn. Ngồi trên giường bố nhìn vào trong, nằng thấy gương mặt buồn của bạn cứ thỉnh thoảng hiện ra dưới ánh lửa của điều thuốc mỗi lần Tâm rút một hơi khói.

Tâm buồn vì anh tưởng tượng đến cảnh quạnh hiu của nhà này sau ngày Quít vu qui. Trong giây phút, anh thấy là mình đại quá nên định thôi không gả Quít lấy chồng nữa.

Quít yêu anh, anh yêu nó thì giản dị và hợp lý nhứt là hai đứa lấy nhau để hưởng hạnh phúc chứ sao lại bày chuyện rắc rối làm chi ?

Quít nó xinh đẹp, nó ngoan ngoãn, nó dễ thương như vậy, sao lại đẩy nó vào tay người khác ?

Nghĩ thế anh nghe đỡ buồn phần nào.

Vậy Quít vẫn cứ còn là của anh, anh sẽ sung sướng mà nhớ đến nó lúc đi xa, sẽ sung sướng mà bồn chồn mong đợi ngày trở về gặp lại nó.

Đôi bạn đang im lặng thì Quít hỏi :

– Chớ anh xin làm một công việc tại chỗ, ở Sài-gòn này không được sao anh ?

– Được chớ. Nhưng hồi đó anh chưa biết đường đi nước bước, cứ xin, họ cho cái gì anh cũng nhận cái nấy. Giờ muốn đổi công việc, khó lắm, vì anh đã thạo nghề, đổi thì bất lợi cho sở.

– Hay là anh xin thôi, tìm công việc khác mà làm ?

Tâm ngạc nhiên hết sức. Anh chưa hề nghĩ đến điều này bao giờ cả. Ai lại đang có chỗ làm, lại bỏ ngang xương để tìm việc như người thất nghiệp.

– Chi vậy ? Anh hỏi.

– Để được ở Sài-gòn hoài.

– Ừ, được về nhà mỗi ngày thì sướng lắm, để anh tính lại coi. Nhưng anh đã thâm niên trong sở hỏa xa, tìm chỗ mới lương không thể hơn một ngàn rưỡi đâu.

– Em có thể, kiếm thêm năm sáu trăm là cửa chót. Hai đứa hai ngàn là đủ ăn rồi.

– Nhưng sẽ không dư. Sợ rủi ro đau ốm.

– Nhưng em buôn bán thì ngày kia có thể khá ra chớ có phải ăn lương tháng như anh đâu mà cứ nhắm vào con số hai ngàn mãi rồi sợ không dư.

Dự tính về tương lai giúp cho cả hai hứng chí lên và lạc quan hết sức. Quít đẩy chương trình ấy đi xa hơn chút nữa. Nàng nói:

– Nếu khá lên được, em sẽ lập một quán cà phê. Chừng đó anh cũng khỏi phải đi làm ở Sài-gòn nữa. Ở nhà mình làm chủ lấy mình tự do hơn.

– Ủ !

– Hể trời cho là không mấy hồi là lên anh à.

– Ủ, nhưng sợ trời hồng cho.

– Trời không cho thì ta không giàu, chớ cũng chẳng chết đói.

– Ủ.

– Có lẽ em sẽ bán thuốc lẻ ngoài bến xe để bắt đầu thử xem thời vận ra sao.

– Ý, không được đâu !

– Sao lại hồng được hử anh ?

Tâm bối rối không biết đáp thế nào. Không được vì anh ghen ghê lắm. Ngoài bến xe rất đông quý dịch, mà mấy anh lơ, anh nào cũng là một cây o mèò hết thấy.

Gả Quít lấy chồng thì anh không ghen, bởi anh mất Quít có nửa chừng thôi. Nó sẽ vào tay người mà anh thương mến. Hơn thể hy sinh của anh sẽ an ủi anh.

– Bán ở đâu thì bán, nhưng phải tránh bến xe, anh đáp.

– Anh nói lạ ! Bến xe đông khách lại tránh.

– Mà thôi, không buôn bán cái khi mốc gì hết.

Tâm vừa xằng giọng nói câu này vừa ném mạnh mẩu thuốc tàn xuống nền đất nó kêu đánh phẹp một cái.

Quít ngạc nhiên hết sức, không hiểu sao Tâm lại bỗng dừng đôi ý và nhút là đôi giọng. Từ ngày tái ngộ đến giờ, Tâm luôn luôn dịu ngọt với nàng.

Nàng cũng tức mình, bỏ đi lấy mùng để treo, không buồn nói chuyện với Tâm nữa. Xong đâu đó Quít nằm liến, vì một trận sóng gió nho nhỏ đã bắt đầu nổi lên giữa đôi bạn trẻ, cô gái giàu kinh nghiệm này thấy là sự im lặng rất cần cho hòa khí tái lập trở lại.

Nàng đang dỗ giấc ngủ thì bỗng nghe Tâm gọi từ bên chõng của hần :

– Em ơi !

– Dạ.

– Em chưa ngủ hả ?

– Chưa.

– Đừng đi bán nghe em. Anh đủ sức nuôi em.

Quít suýt bật cười. Nàng cố nén và cảm động vô cùng vì nàng chợt hiểu rằng Tâm ghen.

Sung sướng y như hồi còn con gái mới được con trai tán tỉnh lần đầu. Quít mừng quýnh lên rồi tuột lệ xuống, nằng chạy chon không vào trong.

– Anh !

Tâm hết hồn vội nằm xít vào phía trong để tránh Quít, nhưng Quít lại ngỡ anh nhường chỗ cho nằng, nên nằng ngồi xuống, thở hồn hển và nói :

– Anh không muốn để em đi bán thật sao ?

Hồi còn là gái thơ, Quít cũng đã tinh nghịch quở quái một cây, và chính nằng muốn bắt sống Tâm thuở đó. Từ ấy những nay nằng lẫn lóc trong tay không biết bao nhiêu là đòn ông, cho đến đôi lòng dạ chai cứng không còn tình cảm nữa. Thế mà đêm nay nằng lại nhát như trinh nữ, và chỉ hỏi bậy được một câu ấy rồi thôi.

Tâm cũng sợ đến ngộp thở nên không kịp đáp được. Anh không biết anh sợ cái gì. Nếu Quít tự nhiên mà nạp mạng thì anh vô trách nhiệm. Thế mà anh cứ sợ.

Đây là lần đầu tiên trong đời anh mà anh gằn gủi quá sức với một người con gái muốn bắt xác anh nên anh cuống lên.

– Anh ơi !

– Gì đó em ?

– Em xin thề với anh là em bỏ luôn chuyện đi bán.

Tâm giựt nảy mình vì tình hình anh bị Quít nắm lấy bàn tay. Anh lắng nghe cảm giác mê mẩn của sự đụng chạm đầu tiên ấy nó huyền diệu lạ kỳ, nhưng rồi anh phản ứng theo bản năng, giựt tay lại. Nhưng không được nữa. Quít đã nắm chặt quá.

Anh nhần nại chịu số phận, nằm đó mà lắng nghe thêm sự ròn rợn rất dễ ưa ấy.

Nhưng Quít chỉ liêu lĩnh tới mức ấy rồi thôi. Nàng chợt thấy rằng vô lý quá nếu nàng tiến thêm một bước nữa. Nàng không phải là kẻ thiếu thốn, còn muốn lấy chồng thì phải lấy chồng sạch sẽ, và mối tình giữa hai người phải đẹp, phải không có taint trắng hoa.

– Thôi, anh ngủ ngon anh nhé.

Nàng thở dài, buông tay bạn ra, bước xuống đất.

– Ủ, em cũng ngủ ngon.

Tâm tuy sợ mà vẫn thích. Anh đã chuẩn bị tinh thần để liều mà chịu đựng chuyện đã lỡ rồi, không ngờ Quít lại bất động, khiến anh thất vọng hết sức.

Quít đi rồi, anh tiếc vô cùng, sức muốn chạy theo níu nàng lại, nhưng anh tự kềm chế được, nên đêm nay, cả hai đều bảo toàn được danh dự.

Chương 21

Anh Tâm đi rồi hả cô Quý ?

Ấy, Tâm đã giấu tên thật của bạn anh, bỏ mất chữ T sau chót nên Sơn mới gọi như vậy.

– Dạ, anh đi hồi sáng sớm.

– Chừng nào anh về ?

– Dạ, trưa mốt.

Sơn biết rõ thời dụng biểu của Tâm, nhưng cứ đứng đó mà nói con cà con kê :

– Buồn quá !

– Dạ, buồn quá !

– Cô Quý ơi !

– Dạ,

– Cô bà con làm sao với anh Tâm ?

– Dạ, anh em bạn dì.

– Vậy thì gần lắm.

– Dạ gần lắm.

– Má cô với má anh Tâm là chị em ruột ?

Quít cố cầm giữ không thôi đã phải bật cười. Rõ hai người bạn trai Tâm, Sơn xứng đôi lắm ở chỗ cả hai đều ngớ ngẩn. Chị em bạn dì với nhau thì mẹ Tâm và mẹ nàng không là chị em ruột thì là gì ?

Nàng trông thấu được ruột gan của người bạn của Tâm. Ruột gan này trong suốt như bằng pha-lê, có cái gì trong đó là người ta thấy hết cả. Hấn muốn tán tỉnh nàng, nhưng không tìm được đầu đề câu chuyện chớ không có gì lạ hết.

Quít nhìn lại anh con trai này. Kề ra tướng mạo của hấn cũng dễ coi. Hấn lại dễ ưa và hấn thật thà như Tâm.

Đứng làm thỉnh lâu đâm ngượng. Sơn nói :

– Ý chết. Trễ giờ rồi.

Nói xong hấn thót lên xe đạp mà đạp nhanh, quên cả từ giã cô gái mới quen.

Quít vừa toan khép cửa lại để đi dạo xóm thì thấy ba người lạ mặt từ ngoài đầu ngõ đi vào, một nữ đi giữa hai nam kèm hai bên.

Nàng chú ý đến ba người này ngay vì tác phong đặc biệt của họ, hai người con trai rất có vó bộ hạ của thằng Ngân còn cô gái đúng là hình ảnh của nàng đạo trước.

Thoạt tiên Quít toan thụt vào nhà để tránh bọn này, nhưng tò mò nàng lại cứ đứng đó để nhìn kỹ lại coi cô nàng có phải là người quen chăng.

Lũ này vừa đi tới ngang nhà nàng thì từ một ngõ hẻm đâm thẳng góc với ngõ này, ở đằng kia xông ra một người đàn ông vạm vỡ trạc 30 tuổi, gương mặt đậm heo thuốc chó thấy mà bất ngán.

Hắn đi nhanh lại trước mặt bọn này. Cô gái chột thấy hắn giựt nảy mình và tái mặt đi. Gã đòn ông thộp lấy ngực cô ta rồi chụp đầu cô ta, nắm mấy lọn tóc của cô ta mà quay mạnh.

Cô gái vừa vùng vẫy để thoát, vừa kêu cứu với hai người bạn trai của cô. Nhưng hai thằng này lại giả đồ hoảng sợ, co giò tẩu thoát.

Gã côn đồ cười một cái cười gằn vô cùng ác hiểm và nói :

– Cho con phản này biết tay nghe chưa !

Ành... Ành... Ành... Ành... !

– Chết tôi rồi, trời ơi !

Cô gái bị lên gối, kêu lên thê và nghe đầu gối của tên du đảng ẩy vào ngực của cô ta kêu ành ành lên thê, cả xóm đều nghe như chính họ bị lên gối, đau chịu không thấu.

Tên côn đồ lại rì tóc cô gái xuống, đè cô ta nằm sấp lên gạch đá xà bần lót ngõ rồi đập lên lưng cô kêu ạch... ạch...

– Bà con cô bác ơi, cứu giùm tôi, bỏ mả tà !

Thằng du côn mang giày đinh sắt của nhà binh nó ăn cắp ở đâu đó không rõ. Nó lại đập lên đầu của thiếu nữ mỗi lần nàng ngóc đầu lên. Đầu nàng thật là ở giữa đe và búa vì bị đập xuống, nó lại chạm phải đá xà bần, đau đến nỗi nàng không còn la được nữa.

Những người hiếu kỳ ban đầu bất động, vì bọn này sắp đặt cho câu chuyện xảy ra y như là một trận ghen. Lòng chuộng công lý của người bình dân khiến họ quan niệm rằng kẻ đánh ghen, nam hay là nữ gì cũng thế, luôn luôn chánh đáng, người ngoài không được phép can thiệp.

Nhưng nóng ruột quá nên họ áp nhau mà la trời nhưng không ai dám can thiệp, chỉ có bà Hai Nâu là dám van nài :

– Tôi lạy cậu, cậu ơi ! Cậu nói tay giùm cho nó một chút.

Thiên hạ chỉ ngỡ hấn đánh ghen, nhưng Quít không lầm : Hai tên cao-bồi giả đồ hoảng sợ vụng quá, có lẽ chúng hành động cố ý vụng về cho nàng hiểu rõ rằng chúng là bồ của anh chồng giả hiệu và lũ này sắp đặt thế này để cho người của chúng rủ nàng vào ngõ để tên ma-cạo trừng trị nàng, trừng trị cái tội tách riêng của nàng.

Đây là một lời cảnh cáo kín đáo để tặng riêng Quít; thằng Ngân nó tể nhị và nham hiểm vô cùng. Chắc chắn là nó đã nhờ một tên ma-cạo mất bồ, giàn cảnh ra thế này ngay trước nhà nàng.

Có lẽ có người đã lên chạy kêu cảnh sát nhưng cảnh sát thường thì quá chậm, thủ phạm đi xa rồi họ mới đến.

Cô gái bị lỗ đầu, máu ra đầm đề ướt cả tóc cả mặt cô. Tên khốn kiếp này đánh ghen mà không tức giận không thèm nói gì thêm, ngoài câu mở đầu khi nãy. Nó lạnh lùng mà đá đập, thản nhiên như là hút thuốc hay như là ăn một cái bánh.

Định chừng cảnh sát có thể sắp đến nơi, vì ngoài bên xe thường có nhân viên công lực, tên đồ tể đã thêm vào hông cô gái mấy cái nữa rồi bỏ mà đi.

Người ta nghe nạn nhân kêu lên một tiếng ự rồi trợn trắng hai mắt.

Sau mấy mươi giây chấn động tâm thần vì trận đòn khủng khiếp diễn ra dưới mắt nàng, Quít xót tình kẻ một hội một thuyền, rung rung nước mắt rồi bùm mặt lại chạy vào nhà, bịt tai lại để không nghe gì nữa.

Lâu lắm, liệu chừng trận đòn đã dứt, nàng mới giải tỏa hai tai và mới bước ra trước. Đứng trên thềm, nàng thấy chú Tư đầu sói đang ngậm nước lạnh phun lên mặt kẻ bất tỉnh và một cảnh sát viên đang lấy tên họ địa chỉ của vài nhơn chứng.

Giây lâu, cô gái tỉnh lại và được đòn ông trong xóm khiêng ra đường, theo lời yêu cầu của ông cảnh sát để ông ra gọi xe đưa nàng vào nhà thương.

Quít không sợ bọn thằng Ngân chút nào. Nàng đã thề quyết liều sanh tử với chúng nó. Đi đâu, nàng cũng thủ một con dao nhỏ trong túi, sẵn sàng nghinh chiến bất kỳ lúc nào.

Tuy nhiên nàng vẫn bị lung lay quá mạnh trước trận đòn này. Đây là một trận đòn chó không phải một trận đánh nhau nữa, vì sức lực đôi bên quá chênh lệch.

Nàng lại chán nản quá khi nghĩ đến sự trừng phạt tội ác này của công lý nếu chẳng may tụi côn đồ mà có bị bắt.

Có chứng kiến tận mắt trận đòn này mới thấy rõ là những ngày tù ít oi dành cho cái tội đả thương thật là buồn cười.

Ừ, nếu bị bắt, hắn sẽ chỉ mắc tội đả thương thôi, chứ không thể buộc hắn tội nào khác được, vì chắc chắn là nạn nhân sẽ không tố cáo hắn làm ma-cô để giấu chính cái nghề buôn hương bán phấn của nàng.

Trong xã hội nào, ở bất kỳ quốc gia nào, người ta cũng sợ du côn chính vì pháp luật trừng trị chúng nó một cách nung tay quá. Rủi ro lắm, kẻ bị đòn mới chết, còn thường thì họ cho bị đau đòn thôi, nhưng luôn luôn họ sợ chết, và cố nhiên sợ những kẻ giết chết họ được. Còn những kẻ ấy thì biết mình không bao giờ bị phạt nặng nên mặc sức mà hành hung thiên hạ.

Quít bơ phờ, hốc hác như vừa qua một cơn bệnh liệt giường. Từ đó cho tới tối, nàng chỉ nằm dài trong buồng của Tâm, tay gác lên trán, thở ra thở vào không buồn nấu bữa cơm chiều.

Mốt lại thì Tâm về. Anh đem lại niềm vui cho nàng. Người đàn ông luôn luôn tượng trưng cho sự che chở, cho an ninh của đàn bà, cho dẫn người đàn ông ấy là một kẻ yếu đuối, khù khờ họ che chở thân thể cho đàn bà mà cũng che chở tinh thần cho đàn bà nữa. Thành thử ở chuyến về này của Tâm, nỗi mừng của Quít còn lớn lao hơn nỗi mừng ở hai chuyến trước thập bội, và vì thế mà Quít bộc lộ sự mừng rỡ của nàng ra một cách ồn ào và trẻ con, khiến Tâm mắc cỡ và khó chịu lắm.

Quít mừng nhưng hơi lo. Nàng nhận thấy có cái gì nơi Tâm, hơi khác lạ hơn ngày thường. Tâm dạn dĩ hơn, không phải dạn dĩ vì đã tiến bộ trong kinh nghiệm gần gái, nhưng dạn và bình thản được, gần như là lạnh nhạt.

Nàng thấy rõ là sự dạn dĩ ấy hàm vẻ kẻ cả lăm, vẻ che chở và mến thương một đứa em gái nhỏ của người anh.

Bề ngoài, không có gì thay đổi. Tâm vẫn trù mến nhìn nàng, vẫn có quà cho nàng, nhưng hẳn không còn là một gã si tình nữa, chắc chắn như vậy, trực giác của đàn bà không bao giờ lầm ở điểm này.

Không thể nào mà Quít đoán được biến chuyển lớn trong nội tâm của Tâm, lúc anh ấy đi làm phiên trong chuyến vừa qua.

Trên xe, anh đã nhớ thương Quít và quyết bận về sẽ thành vợ chồng với Quít. Nhưng đến ga Nha Trang, một sự kiện bất ngờ đã làm dao động lòng anh mạnh quá, làm sòn cả nhưng lưỡi lửa dục tình bén ngót nơi anh.

Xuống khỏi đầu máy, đi ra sau chuỗi goong dài nhằng có việc, Tâm thấy người ta đang đỡ hàng xuống từ một toa hàng kia.

Món hàng đang được đỡ xuống lúc đó là một chiếc tủ lớn mặt gương mà một thiếu nữ đã mua và chở từ Sài-gòn về đây.

Thiếu nữ hao hao giống Quít, và ăn mặc cũng gần gần lối trang phục của nàng.

Đứng dưới bờ, thiếu nữ xuýt xoa, sợ phu làm rớt chiếc tủ nặng ấy thì đi đòi mặt gương.

Tử đã hạ xong xuống bờ, để đứng ngay ngắn, trước mặt thiếu nữ.

Bây giờ thấy hình bóng mình trong gương, Tâm mới chợt thấy là anh đã đứng sau lưng thiếu nữ từ nãy đến giờ để xem phu hạ chiếc tử rất đẹp ấy.

Bỗng anh rụng rời. Anh hiện ra với một gương mặt đen thui những bụi than. Y phục anh nhàu nát, còn đôi giày bố thì hã họng ra toác hoác. Nhưng tất cả những thứ ấy không đáng kể vì thay đổi được, chính tướng mạo thô kệch và đáng điệu quê mùa của anh mới là đối chọi rõ rệt với phong cách trang nhã của người con gái hao hao giống Quít.

Tâm đứng chết sững sau lưng cô gái, nhìn sự so le giữa hai người, sự so le này nhắc ngay đến sự chênh lệch giữa Quít và anh mà từ thuở giờ anh vẫn ý thức nhưng một cách lơ mờ thôi.

Cô gái chủ nonh chiếc tử, mặc dầu không thể bị ai hiểu lầm rằng cô ta có một người bạn trai bản thủ và xấu xí như anh, vẫn tránh sang một bên, thấy rõ là cô không muốn thấy hai hình bóng đối chọi nhau như thế trong một khung gương.

Tâm nghe tim anh đau nhức như là chính Quít đã đối xử với anh như thế. Hoạt cảnh nhỏ nhỏ này làm xúc động tâm trí anh quá mạnh khiến lý trí anh ngoi lên để thắng tình cảm của anh, và anh tỉnh ngộ thật sự. Không, anh không thể làm chồng của Quít được.

Người con trai này, tuy còn trẻ nhưng khá già dặn về tinh thần. Anh ta đã quyết định và quyết định của anh ta vững như núi đá, không gì lung lay được cả.

Một cuộc thanh trừng đẫm máu đã mở ra bên trong anh và lý trí săn đuổi ráo riết, lòng xét khắp các xó kẹt để đẩy lui tất cả mớ tình cảm, mớ dục tình mà hình bóng của Quít gọi ra nơi đó.

Xe về tới Mường Mán là lòng anh bình thản trở lại y như là trong những tháng năm mà cổ nhân chưa đến để làm huyền ảo đời anh và lòng anh.

Thường thì Tâm tắm rửa ở đề-bô, thay y phục sạch ở đó để về xóm, coi cho có vẻ phần nào. Nhưng hôm nay anh để y mặt mũi lơ lem và áo quần nhàu nát mà về nhà cốt cho Quít nhìn cái thân tàn ma dại của anh mà suy nghĩ lại.

Nhưng anh không biết rằng, có bao giờ mà Quít lại mê con người xấu trai của anh đâu. Anh mà có xấu hơn hôm trước anh cũng chẳng thay đổi được gì.

Quít có yêu anh đâu, nàng chỉ yêu nàng, yêu cái kho tàng trữ thời con gái thơm tho của nàng, cái kho ấy là tấm lòng kỳ lạ của anh nó cứ dai dẳng áp yêu mãi mỗi tình đầu câm lặng của anh, và thỉnh thoảng gọi nhớ xưa cho nàng nghe sung sướng.

Chàng chỉ mến thương người con gái ấy thôi, nhưng trải qua trung gian của lòng anh, anh là người độc nhất trên đời có chiếc đũa phép nhiệm màu làm sống dậy cái thời trong sạch và yêu đời của nàng.

Không cần con người của Tâm. Quít cũng bỏ nấu nướng để cho bạn có chỗ mà tắm, vì nhà này không có buồng tắm, chị bếp phải rút lên nhà trên vậy.

Đã trình diện rồi ông ngáo ộp Tâm tắm vậy vì bụi than làm anh ngứa ngáy khó chịu lắm. Tắm xong, anh để yên cho Quít nấu nướng chớ không cà rà dưới bếp để hỏi thăm này nọ như mấy chuyện về trước đó.

Quít chiêm xào hồi hả như để ăn rồi đi chạy giặc. Nàng không mê Hai Tâm nhưng trở trối một mình buồn quá, nàng thèm có người để trò chuyện lắm.

Con người thật thà này không biết nói nhiều, cũng chẳng biết nói gì cho hay, nhưng chính cái thật thà của anh lại an ủi vô cùng.

Trong nửa phần đầu của bữa ăn, đôi bạn chỉ nói với nhau những điều không công phạt, nói về chuyện đi xe, chuyện băng rừng của Tâm thôi. Nhưng tới chén thứ ba, Tâm đột ngột hỏi :

– Hôm nay thằng Sơn có lại tìm anh hay không ?

Quít bật cười rồi đáp :

– Có, ngày nào anh ấy cũng đến tìm anh tới hai lần mặc dầu em đã nói rõ là bữa nay anh mới về.

– Nó ở chơi có lâu không ?

– Không, anh ấy chỉ đứng ngoài cửa hỏi thăm tin tức rồi đi liền.

Quít gằn ở cái tiếng liền ấy, vì nàng ngỡ Tâm ghen nên hỏi đơn hỏi ren để biết sự thật. Nàng thấy cần phải nói láo một chút xiu, chớ thật ra, hôm nào Sơn cũng cà rà ở đây thật lâu.

– Em coi bộ nó làm sao ?

Câu này Tâm đã hỏi rồi và đã bắt ép nàng nhận rằng Sơn đẹp trai.

Thấy bạn lẩn thẩn, Quít càng nghi là Tâm ghen nên để chọc tức bạn chơi, để kích thích hấn cho hấn hoảng mà tính cho xong cái chuyện của hai người, Quít tinh nghịch đáp :

– Anh ấy đẹp trai và dễ thương lắm.

Đáp xong, nàng liếc nhìn bạn và hóm hỉnh cười, rình phản ứng của bạn xem nó ra sao.

Nàng kinh ngạc mà thấy sự vui mừng hiện rõ lên mặt của anh con trai này, trong khi nàng chờ đợi cơn ghen của hấn nổ bùng lên hoặc được che giấu vụng về.

Ngoài sự thất vọng về kế hoạch của nàng, Quít bị chạm tự ái ghê lắm. Thế nào, anh con trai khù khờ mà nàng ngỡ si mê nàng lắm lại đứng dưng với nàng à ?

Mà hấn bỏ rơi nàng đột ngột vô cùng, mới hôm nào còn cùng xây dựng tương lai, không cho nàng đi buôn bán, sợ người ta ngấm dung nhan của nàng, hứa nuôi nàng hoài hoài, thế mà mới xa nhau có một chuyến đi ngắn, về là tình cảm đã khác rồi.

Hấn hấn đã gặp người gây tiếng sét nơi hấn và nhan sắc của nàng không đáng kể, sánh với nhan sắc của kẻ đó ?

– Thấy không, Tâm nói, hôm nọ em chưa biết rõ nó nên em xét đoán vội vàng và sai lầm. Anh đã nói nó bảnh lắm và dễ thương lắm.

Quít tức giận lặp lại câu đáp của nàng, thêm vài tiếng trêu tức nữa và gần từng lời :

– Ủ, anh ấy đẹp trai và dễ thương lắm. Nói chuyện có duyên hết sức.

– Dữ hôn ! Nay em mới chịu nhìn nhận sự thật.

Nếu giọng Tâm là giọng mỉa mai, cay đắng, hấn học thì Quít không ngạc nhiên, nhưng nàng nghe rõ ràng là anh ta thành thật và gương mặt anh lại hân hoan chớ không lộ vẻ gì ghen tức cả, khiến nàng lấy làm kỳ hết sức không còn đoán hiểu được cái gì được nữa cả.

– Em nè...

– Gì đó anh ?

– Em là gái lớn rồi, em phải có đôi bạn.

Quít bật cười trước lời lẽ ông cụ non của người con trai dưới ba mươi này.

– Ủ, rồi sao ?

– Phàm hể con trai lớn lên phải cưới vợ, con gái lớn lên phải lấy chồng...

– Rồi sao nữa, thưa bác Hai ?

Tâm vẫn cứ nghiêm nghị tiếp tục nói, sau lời giảng luân lý khai mào đó :

– Anh thấy thằng Sơn phải chổ, nên anh muốn gầy dựng cho em.

“À, thì ra thế. Nhưng thật hay giỡn đây không rõ ? ”

Quít cười.

Quít cười lớn lên. Nàng cười đến sặc, phải day mặt ra khỏi mâm cơm.

– Sao em lại cười ?

Quít vẫn tiếp tục sắc súa lâu lắm mới nói được :

– Anh nên gầy dựng anh trước cái đã. Phàm con trai lớn lên phải cưới vợ, anh nói rất đúng, xin anh làm đúng đi để treo gương cho em.

– Bậy nà, con gái cần phải lấy chồng ngay còn con trai thì trễ cũng được. Thánh nhơn có nói :

Nam bất hôn như liệt mã vô cương
Nữ bất giá như viêm vu phạm thủ.

Quít vừa dứt con sắc lại phá lên cười để phải sắc nữa.

– Nếu em nhắm mắt lại thì em tưởng anh là bác Sáu thợ mộc ở xóm Bến Cỏ ngày trước, bác ấy ưa nói chữ nho lắm : Anh học câu đó ở đâu vậy ?

– Của bác Sáu thợ mộc.

– Nhớ dai dử. Câu ấy nghĩa gì ?

– Ai biết đâu. Nhưng nó khuyên con trai con gái phải có vợ có chồng.

– Nó có khuyên con gái phải lấy “Thầy ba Sơn hay không ?

Trong xóm họ kêu Sơn bằng thầy ba Sơn một cách cung kính, và Quít đã phạm thượng mà đồ lại tiếng “Thầy” ấy để mà đùa.

Nàng buồn cười lắm trước sự thật thà của bạn. Nàng không cần chồng một chút nào hết, mà có cần thì nàng cần một người khác hơn anh con trai mà bạn nàng cho là bảnh lắm.

Chơn trời của Tâm thu hẹp lại ở đề-bô xe lửa và ngõ hẻm Cây Gòn này thì hẳn là Sơn phải bảnh lắm rồi. Nhưng nàng đã thấy, đã biết, đã gần hàng vạn người bảnh hơn, thì có lấy chồng nàng sẽ chọn trong đám bảnh ấy và cả nàng cũng không cần bảnh mà cần tiền và sự che chở của một người có bản lĩnh nhiều, hay không cần gì cả mà chỉ cần tấm lòng của Hai Tâm thôi.

– Cái đó chính anh khuyên. Tâm đáp một cách nghiêm trang mặc dầu biết bạn trêu cợt anh.

– Anh cứ khuyên đi, em không nghe đâu.

– Em phải nghe anh chứ.

– Sao lại “phải nghe”, anh có là cha mẹ của em đâu mà muốn gả bán em chỗ này chỗ nọ.

Tâm cụt hứng, ráng ăn cho hết chén cơm thứ ba mà cả hai đều không nghe mùi vị nữa.

Quít không buồn lắm. Không hiểu được những ý nghĩ của Tâm, nàng ngờ Tâm làm bộ để dò ý nàng coi nó có thật dạ thương anh ta hay không.

Nàng chỉ hơi lo, lo rằng nàng đoán sai thôi. Để thử lại Tâm, nàng tuyên bố :

– Tôi nay cấm anh đánh cờ ghen không.

– Sao lại cấm anh đánh cờ ?

– Anh mới về, mà cứ sống với khách, bỏ em sao ? Bảy giờ rưỡi, em sẽ đóng cửa tắt đèn, không cho ai tới nữa hết.

– Ý ! Bậy nà ! Anh đi xa mới về ai cũng hay, làm vậy họ nghi, rồi dị nghị thì không được.

– Sao lại không được ?

– Không được và họ nghi thì thằng Sơn cũng nghi.

– Thằng Sơn nghi mặc kệ nó chứ.

– Tâm bậy.

– Nhút định em sẽ làm vậy.

– Nhút định cấm em làm như vậy.

– Anh nói thật hay nói giỡn, vụ gả bán em cho thằng Sơn.

– Đừng kêu nó bằng thằng, nó nghe được thì không tốt.

– Thầy cũng được, mà ông cũng chẳng can hệ. Vậy anh nói thật hay nói giỡn ?

– Chuyện vợ chồng là chuyện hệ trọng, sao anh lại giỡn về việc lớn được.

Hai đĩa ăn vừa xong, Quít hốt tất cả dòn lại kêu lỏn cởn, đổ trút tức giận của nàng lên chén đĩa rồi đứng lên, bung mớ chén đĩa dơ mà thả vào chậu rửa chén, dưới sàn nước như để thử sức coi chén và chậu món nào vỡ hơn.

– Em nè, anh đã nói với thằng Sơn là em tên Quí !

– Em biết nhưng không cần.

– Em đã nói khác với nó rồi hay sao ? Tâm lo lắng hỏi.

– Không.

– Hú vía.

– Anh sẽ cho em một chiếc xuyên năm phân.

– Cám ơn, nhưng khỏi.

Ngồi rửa chén, Quít hơi nao nao buồn. Nàng đã tập thương nhớ căn nhà này, vì nàng ngờ nàng sẽ ở đây lâu. Tình thương ấy chưa nảy nở ra bao nhiêu nhưng vẫn có. Giờ tính chuyện ra đi ngày mai, nàng hơi buồn buồn, cái nỗi buồn lưu luyến một nơi khá quen thuộc mà mình sẽ vĩnh viễn rời xa.

Nhứt là buồn cho công trình của nàng, công trình tổ chức nhà này, nhứt là nhà bếp !

Để có được một nhúm tiện nghi tối thiểu, Quít đã mua sắm đủ thứ, như là nắp khạp nước, cũ, đồ ăn, nồi xoong và đã tìm cho mỗi vật một nơi rất hợp lý rất phải chỗ, rất vừa vặn.

Nàng dọn nhà, lại dọn lòng để ở đời trong nhà này, bỏ những món cần dùng vật chất không tiếc bằng bỏ mớ tình cảm thú vị của nàng.

Tình cảm coi thế mà quý báu lắm, vì người ta vuốt ve, sắm soi nó nhiều hơn là đồ vật nên người ta bị ràng buộc chặt chẽ hơn với nó. Với lại người ta biết rằng đập bể một chiếc lọ quý còn có thể tìm lại cái khác được chứ mất tình cảm là mất luôn.

Tâm có dự định ích kỷ của anh nên anh khỏi buồn nhiều. Anh định sẽ ăn cơm tháng với cặp vợ chồng Sơn Quít thì anh không phải xa Quít, hay chỉ xa ít thôi, vì không là vợ anh, Quít vẫn là cô em gái dễ thương mà anh thấy mặt mỗi ngày, những lần anh không đi xe.

“Thôi nhé, Quít nghĩ, đây là buổi vĩnh biệt khổ dịch nấu cơm kho cá. Mặc kệ, mất cái này, được cái kia, mất cái díp làm gái lành, thì được an nhàn tắm thân. Ủ, mình sẽ an nhàn tắm thân, mà cái đó mới là mục đích thật của mình, chứ làm gái lành chỉ là hứng nhứt thời, dễ thì làm chơi, khó khăn lắm thì thôi. Không ai tội gì tranh đấu quyết liệt để làm một cô vợ nghèo bao giờ ! Cái vai cô vợ nghèo ấy quả có nên thơ phần nào nên mình mới

muốn làm, nhưng mà không ai muốn cho mình thủ vai đó hết thì thôi vậy”.

Nghĩ tới đây, Quít lại nhớ những hành động của Ngân. Thật là đũa du đũa, dụ dỗ bằng tiền, mượn tay công lực để hăm dọa, rồi lại khủng bố tinh thần nàng bằng trận đánh trước nhà nàng.

Nó sẽ còn dở trò gì ra nữa đây không biết.

Một đám thì xua nàng đi bằng sự thờ ơ, một đám thì kéo ràng về bằng cả mưu mô khôn khéo hoặc thâm độc, nàng chỉ phải phân vân vì chút tình cảm với Tâm thôi, nhưng không còn chút tình cảm ấy mà bám níu nơi này mãi, chống lại với cả một tổ chức lưu manh là nguy hiểm thì thật là vô lý và dại dột.

Quít thử tưởng tượng bước về của nàng. Nàng sẽ ăn nói làm sao với vợ chồng thằng Ngân ? Nhưng chắc khỏi phải nói gì cả. Trong giới người ta ngầm hiểu với nhau là đủ rồi. Cặp Ngân – Thu Hà sẽ ngỡ nàng ngán chúng nó mà hồi tâm, chỉ có thể thôi.

Chúng không thể hiểu được tâm trạng rắc rối của nàng lụy vì một anh chum lửa phụ đầu máy hỏa xa, và chắc không thêm tìm biết.

Có thể nàng sẽ bị đối công tác vì một là cái buồng trên buyn-đin Mạc Cửu đã lâu quá rồi, bị hôi ỉ rồi, hai là hẳn có thể lập được ổ nào sang hơn lúc nàng vắng mặt.

Ấy, chúng nó thay đổi người và nơi chốn mãi vì lý do an ninh mà cũng vì sành tâm lý của khách. Một chỗ mới mà họ tìm được, làm cho họ hãnh diện hơn và thích hơn.

Mãi đến hôm nay Quít mới thấy là bỏ nghề rất khó khăn. Có bao nhiêu là trở ngại ngăn nằng và bạn hữu của nằng trở lại đường ngay.

Những khó khăn này không phải là không vượt được, nhưng lý do vượt lại không đủ mạnh đối với những kẻ yếu đuối tinh thần, có khuynh hướng buông trôi.

Dọn rửa xong, Quít để Tâm ngủ rồi len lén về xóm Cây Điệp.

Bà Sáu Rác đã khá giả rồi, thật lạ quá, nhưng chỉ do may mắn thôi.

Bà có một đứa cháu trai ở làng lên xin đùm đậu. Nó dốt nát và không biết nghề gì hết. Bà dạy nó làm cái nghề của bà. Nó mạnh khỏe, thức sớm được vào mùa lạnh, giảm nửa mãi được, nên kiếm được nhiều hơn bà. Để đáp ơn bà cho tá túc, nó xin làm để nuôi bà như nuôi mẹ.

Ấy, bà chỉ khá giả là khỏi đi làm thôi.

Thấy Quít về, bà rất lo nó đòi nhà lại, nên nằng nói cho bà an lòng ngay :

– Bà Sáu không bị chủ phố làm khó dễ chớ ?

– Không cô ạ, vì tôi trả tiền sòng phẳng.

– Cỡ cháu thất nghiệp về xin ở đậu vài tháng bà cho hôn ?

– Trời, cô khéo hỏi ? Nhà của cô mà. Tôi chỉ sợ cô lấy lại thôi.

– Không khi nào ! Cháu có trở về đây, cũng chỉ ở tạm vài tuần, lấy lại làm gì.

– Như vậy xin mời cô.

Thế là nàng chỉ còn dụ Tâm lại lần chót nữa thôi và đêm nay nàng sẽ dứt khoát.

– Mai cháu về được không thưa bà ?

– Thì chừng nào tùy cô chớ.

– Thôi cháu đi. Nói vậy chớ bà đừng trông đợi vì có thể cháu ở nơi khác.

Quít dè dặt như vậy vì nàng còn mong Tâm đổi ý ! Cái anh chàng đó coi vậy mà khó hiểu. Biết đâu hẳn chỉ làm bộ mại hơi như vậy thôi, nàng xách gói ra đi, Tâm sẽ chạy theo mà năn nỉ cho coi.

Quít không về ngay, hay nói cho đúng, nàng vẫn đi trên con đường về nhưng không ghé ngõ Cây Gòn mà xuống thẳng xóm ngã ba Nguyễn Trãi.

Dưới ấy xe đồ đạc khít rít với nhau, thiên hạ làm ăn coi được quá ! Nàng đi bá vợ vậy coi có tìm được sáng kiến nào chẳng.

Đôi với nàng, về với Tâm tức là đi phiêu lưu một chuyến vậy. Chuyến ấy ngắn ngủi quá, Quít chưa thỏa chí, còn muốn trương buồm lướt dặm nữa chơi cho vui. Cái bến đực cũ của nàng, nàng muốn trở về lúc nào lại không được.

Tâm đánh một giấc thức dậy thì đã bốn giờ chiều. Nhà vắng teo.

Anh cho là Quít đi dạo xóm, nhưng vẫn hơi lo xem lại va-li của bạn, không thiếu món nào trong đó cả vì va-li đầy nhóc. Anh an lòng được rằng Quít không bỏ nhà ra đi.

Nó đã đột ngột đến trong đời anh, cho anh hưởng hạnh phúc từ hơn nửa tháng. Nếu nó vụt bỏ đi vì bất bình thì anh sẽ buồn không biết bao nhiêu !

Va-li của Quít đặt dưới chõng của anh, anh ngồi chồm hổm để xem xét va-li ấy xong, anh ngồi chèm bẹp luôn ở đó mà nghĩ vẩn vơ.

Anh đã quyết định lúc còn ở trên chuyến xe Nha Trang Sài-gòn, và giờ vẫn giữ vững lập trường nhưng không sao anh khỏi ngậm ngùi thương tiếc mối tình của anh.

Bốn năm mơ ước, nhớ thương, hai tuần lễ quen hơi bén tiếng, anh quen xem như Quít là của anh rồi. Nàng là của anh trong bóng hình, nàng là của anh thật sự từ hai tuần nay. Giờ mất nàng !

“Nhưng sao lại mất chớ ? Anh tự hỏi. Coi bộ nó không bằng lòng. Không bằng lòng thì thôi, nó sẽ ở đây như từ nửa tháng nay, không có gì thay đổi cả”.

Tâm đã quyết gả Quít, nhưng tiềm thức anh lại mong Quít không ưng lấy Sơn. Ngoài, anh thấy nó cứng đầu, nhưng thâm tâm anh toại nguyện lắm.

Anh không dám lấy Quít làm vợ, nhưng cũng không muốn mất nó.

Quít trở về, bắt gặp bạn đang ngồi khoanh tay rế như đang nắn nỉ ai nằm trên chõng.

Nàng cười giòn lên rồi hỏi :

– Kìa, sao ông mai lại ngồi đó ? Phải ngồi lên cho “Thầy” Sơn lạy chớ.

– Suyt, nói nhỏ nhỏ, kéo hàng xóm họ nghe.

Rồi Tâm cười hề hề, không nói gì nhưng vui mừng nơi lòng anh nhảy lên mất anh. Nãy giờ anh trông đứng trông ngồi Quít như em bé trông mẹ đi chợ về, và thấy rõ là không có Quít, anh sẽ thiếu nhiều lắm.

Quít nói cà rồn một câu rồi đi thẳng ra sau lo com nước. Nàng không phải là người nội trợ đảm lằm, cỡ cần, nàng dám bỏ cả ngày không nấu nướng, nhưng nàng làm thế vì thủ đoạn. Nàng cũng thấy là Tâm cần nàng nên quyết không thỏa mãn anh ta, để anh ta ghiền chơi. Biết đâu rằng ghiền quá, anh ta lại không đòi ý.

Ông trời như chiều ý người con gái sắp chết đuối này lần cuối cùng. Sau tám hôm nóng bức ghê hồn và chuyển nặng nề, cơn mưa đầu mùa đổ xuống như trút, hồi đúng bảy giờ rưỡi tối.

Quít đóng cửa lại như ý muốn mà không bị Tâm ngăn cản bởi mưa tạt vào nhà nên các gia đình khác cũng làm y như vậy, anh không sợ ai dị nghị nữa hết.

Những hột mưa thừa thoát tiên bắn xuống mái tôn kêu lanh canh, rồi nhạt dần đến chỉ còn nghe một tiếng động liên tục thôi.

Nước đổ xuống mái nhiều như thế, mà ở trong nhà càng nghe nóng nực hơn hồi chưa mưa vì cửa đóng kín mít, không khí thay đổi rất khó khăn.

Cả hai đều quạt sành sạch với hai chiếc quạt lá, một chiếc lá quạt trên này, một chiếc là quạt để quạt lửa mà Quít xách từ dưới bếp lên.

Quít nhìn cái gì, nghe cái gì, nghĩ cái gì cũng thấy cảnh biệt ly ở đó hiện lên. Ánh đèn vàng khè của cây đèn dầu hôi ung khói và lát nữa đây, bóng tối của căn nhà này, tiếng mưa rơi trên mái tôn, mùi đất xông lên từ ngoài kia, dưới đám mưa đầu mùa, tất cả nàng đều cố nhìn, đều lắng nghe, đều cần ngửi để một khi nào đó trong đời nàng thấy ánh đèn này ở đâu, nghe tiếng lanh canh của hột mưa ria liên thình lên thiếc lợp nhà, đánh hơi mùi đất dưới trận mưa mới, nàng sẽ sống lại đêm hôm nay, đêm cuối cùng của mấy mươi ngày giờ chứng của một cô gái buồn hương muốn làm gái nhà lành.

Cái đêm mà nàng cuốn gói để khuya lại theo anh thầy bói, sao mà cũng giống y như đêm nay, cũng là một đêm mưa đầu mùa, cũng dưới ánh đèn dầu hôi thế này, chỉ hơi khác là nhà cha mẹ nàng lợp lá, và nàng chỉ nghe tiếng mưa rơi trên rạch sau mà thôi.

Đêm nay cô gái lẩm lời chỉ làm thình để suy tưởng, để nghĩ ngợi. Trái lại người con trai ít nói lại có một điều cần phải thuyết phục Quít.

Nàng không thấy gì bí lỗi trong vụ này. Nàng sẽ về xóm cũ, hoặc tìm nơi khác mà ở không chẳng sao, rồi thì cô Kim Thúy, sau một thời gian vắng bóng lại trở ra sân khấu giang hồ.

Thằng Ngân sẽ hoan nghinh nàng mà khách cũ cũng hoan nghinh nàng, vì vắng một lúc, vừa oai, vừa chọc nhớ, chọc thèm họ. Nàng sẽ nói là đi Đà Lạt nghỉ mát trong mấy tháng nay, họ sẽ phục nếp sống sang trọng của nàng.

“Thôi giã từ rửa chén, nấu cơm, giã từ người con trai thật thà nhé ! Mình đến đây trong một phút chán nản vì trận đòn oan của tên du đảng. Rồi xúc động vì chiếc khăn mu-xoa Kỉ Nịm mình đã ngồng mà muốn làm gái lành, thì cầm bằng như đi Đà Lạt thật sự, còn mất lợi thì cầm bằng như là thua cờ bạc vào tay chị Thu Hà chứ chẳng có gì bi thảm cho lắm !

Tuy nghĩ thế chứ Quít cũng nao nao buồn lắm, ngậm ngùi mà nghĩ đến bước ra đi của nàng.

Đến ở với Tâm, là Quít muốn trở về xóm cũ, thời cũ. Nhưng rồi phải trở lại với cuộc đời gió sớm mưa chiều mà nàng không thích nữa.

Cuộc ra đi ngày mai như là rời làng một lần thứ nhì. Đứa con hoang, muốn trở về quê cha đất tổ nhưng không còn mảnh đất dung thân nào ở đó nữa cả, hàng thần lơ lảo” thì nàng lại ra đi lần nữa vậy.

Lần này nàng sẽ đi luôn, không hẹn ngày về vì tất cả không dung nạp nàng chứ nàng không có bội bạc quê hương cho lắm.

Tâm thoáng nghe tiếng gầm gừ, trong không khí báo trước một trận mưa giông lớn, ngay trong nhà này. Chưa biết ý định ra đi của Quít ngày mai này, anh đoán được là Quít sẽ làm gì ghê hồn lắm, khó chịu lắm chứ chẳng không.

Nhưng khó nói quá, những ý nghĩ xẹt qua trong trí anh. Nó lơ mờ như hình trong tranh phụ bản báo mà Quít mua để dán vách nhà này, dưới ánh đèn dầu loe loét. Anh thấy những ý đó không rõ rệt, làm thế nào để nói ra cho bạn nghe, nhứt là cho bạn nhận là anh nói đúng ?

– Em ơi.

– Dạ.

– Em làm gì đó ?

– Không có làm gì hết. Ồ, mà không, em đang quạt như anh thấy.

Tâm muốn hỏi dò coi Quít định làm gì, nhưng cái đó còn khó nói hơn là những gì anh toan nói.

Quít cười thầm trong bụng cho cái tánh kỳ dị của anh chàng này. Anh ta hỏi thế, đáng lý vì cậy mượn cái gì, nhưng rồi lại làm thinh.

Bây giờ mưa lại càng nặng hột hơn, cỡ ngoài đường súng bắn, ở đây cũng không hay có lẽ nghe như mình núp được trong trận tiếng động kinh hồn ấy, nghe như mưa bảo vệ mình, không bị ai dòm ngó chê cười gì cả, Tâm gọi :

– Quít ơi !

– Dạ.

– Lại đây với anh.

Quít kinh ngạc đến cực độ. Nàng không biết vì sao mà đêm nay Tâm lại vụt can đảm đến như thế một cách thình lình. Đối với một người không biết quyết định của Tâm trên xe lửa, không biết tâm trạng núp bóng trời mưa thì lời kêu gọi này quả thật táo tợn.

Tâm núp bóng trời mưa ? Vâng, giữa ban ngày anh này chắc không hề dám ngồi gần Quít. Đêm là kẻ từng đảng đặc lực. Nhưng trời mưa giông to càng là kẻ từng đảng đặc lực hơn.

Trong tiếng mưa đổ ào ào, Tâm nghe như là trời đất đang sụp đổ, cảnh tận thế đang diễn ra. Đó là ảo tưởng không đủ mạnh để xui chàng làm quấy, nhưng khá che chở cho một cuộc bạo gan.

Quít kinh ngạc và vui mừng không siết kềm, tuột xuống khỏi ghế bố kêu một cái rột, chạy thúi thúi vào trong và hỏi :

– Anh cần cái gì ?

– Em ngồi lại đây, anh nói cái này.

Quít ngỡ nàng nằm chiêm bao, đưa mắt nhìn quanh coi có thật đây là nhà của Tâm hay chẳng và cúi xuống bóp thử thành chõng.

Thanh tre cứng ghê, Tâm đã dùng chiếc chõng này nhiều năm rồi nên nó lên nước vàng khè và Quít nghe được sự bóng láng của nó mon trón tay nàng.

Nàng rón rén ngồi xuống nghiêm trang như một học trò vì nàng chưa dám tin hẳn rằng đây là sự thật, lại sợ rằng nếu cảnh này mà thật thì nàng mà lẳng lơ, Tâm sẽ đuổi nàng đi thì uổng, lắm.

– Em nè !

– Dạ !

– Anh yêu em lắm.

Quít cố hết sức để thờ vì nàng nghe ngộp quá.

– Anh yêu em lắm nhưng quyết định không lấy em làm vợ đâu.

Lại rắc rối nữa ! Cái gì mà yêu, lại không lấy nhau. Quít chưa được cơn mừng thì bắt đầu lo sợ.

– Anh... à... ơ... như mà có ông nào đó cho anh một chiếc áo bành tô nỉ tốt quá, chắc anh không dám mặc. Anh nghèo hèn, áo tốt sẽ làm cho anh nghèo hèn hơn, nhưng ai cứ bận đi cho cũ bớt thì anh dám. Em quý báu lắm, như là chiếc áo tốt mà anh nói đó. Yêu em hết sức, anh thú thật anh không dám kết bạn trăm năm với em... bây giờ. Nhứt định là không dám, ai chặt tay anh bắt anh dám, anh cũng không.

Anh sẽ dám về sau, khi em có con đàn cháu đống xấu bết đi, và có thể bị người chồng em phụ rẫy em. Anh không ước xui cho em, hể em lấy chồng, anh muốn em an chỗ tới già. Nhưng ai biết sự rủi ro của chuyện đời, lường trước sao cho được.

Và nói thí dụ, chừng nào em bị bỏ rơi một lần nữa cả, thì anh mới xứng với em.

Như vậy em thấy hay không, là em phải lấy chồng. Em có yêu anh hay không ?

Quít đáp bằng một giọng chán chê buồn nản :

– Anh lại còn phải hỏi.

– Và yêu anh, em có muốn làm vợ của anh hay không ?

– Lại hỏi kỳ cục nữa !

– Như vậy, chỉ có một cách là em nên lấy chồng ngay bây giờ. Em bị chồng trước của em phụ rẫy, đó là em kể như vậy nhưng không thấy rõ, anh cứ xem em như cô gái trong xóm Bến Cỏ, bảnh quá đối với anh, chỉ khi nào em bị ruồng bỏ trước mắt anh thấy mới có gan nâng đỡ em lúc đó.

– Bằng như mà...

– Bằng như mà chồng em thương em mãi mãi thì càng quý chớ có sao đâu.

– Thôi đi, anh xí gạt em để bắt em lấy chồng. Đó là một lối tống lòi tống khừ em ra khỏi nhà anh. Có chắc gì em sẽ bị phụ rẫy.

– Nếu vậy thì càng hay chứ sao.

– Và em bị phụ rẫy, anh sẽ chối những gì anh nói đêm nay.

– Anh không có lý do gì để tống cổ em đi hết. Em ăn không tốn cơm bao nhiêu mà chính em đã phụ tiền vào đó, như anh đã thử tính, anh biết. Anh lại nhờ cậy em coi trong coi ngoài, nhờ cậy em cho ăn những bữa ăn ngon. Anh cần em lắm chứ.

Còn chối thì... Anh nói ra điều này xấu lắm và anh rất mắc cỡ mà phải thú nhận. Nhưng không nói ra, em không tin. Trong thâm tâm anh thậm mong năm bảy năm sau, em bị phụ rẫy đó. Anh ước ngoài miệng cho em an nơi an chỗ, trong lòng cũng ước như vậy phần nào nhưng lắng nghe sâu hơn, thì quả có sự van vái thầm cho chiếc áo nỉ tốt, cũ bớt và bị loại.

Những kẻ thật thà hiền hậu như Tâm, không phải kém thông minh và kém khiếu quan sát đâu. Tâm biết Sơn là người tốt, nhưng đồng thời cũng biết hẳn có thói trăng hoa. Người như vậy, có thể thương vợ tới trọn đời mà cũng có thể phụ vợ lúc nào không biết chừng.

Nhưng anh không làm sao mà kiếm cho Quít được một thằng chồng có bảo đảm một trăm phần trăm. Sự rủi may trong việc lập gia đình, cô gái nào cũng phải chịu cả, và bậc phụ huynh nào cũng không đủ sáng suốt để tránh cho con em mình. Thôi thì tạm được là quý rồi vậy.

Nghi Sơn không chung thủy, Tâm không có bằng cứ để phải sợ hãi mà tránh và nghi ngờ này, lại cho anh hy vọng hảo huyền Quít sẽ trở về với anh sau này.

– Nếu em lộn nài tháo ống sau vài tháng ăn ở với chồng em thì sao ?

Tâm thấy nụ cười hóm hỉnh của Quít, anh cũng cười mà rằng:

– Anh theo dõi vợ chồng em chứ, coi em có quả bị bạc đãi hay tự em kiếm chuyện để thôi chồng em hay để đẩy chồng em vào nước bí đến phải thôi em.

– Em bị bạc đãi bên trong, anh làm sao là biết được.

– Em sẽ kể anh nghe.

– Em kể láo thì sao ? Hay em thật thế nào anh cũng nói em giả dối thì sao ?

– Em nói láo không được với anh đâu. Còn vu cáo em nói láo thì anh không có lợi gì hết mà vu cáo.

– Bàn chơi với anh vậy chứ không phải là em nhận lời lấy chồng đâu nhé. Em đã định sáng nay từ biệt để...

– Thật như vậy hả ? Tâm rụng rời khi nghe điều mà anh lo sợ được Quít xác nhận.

– Dạ, vì ở lại bất tiện quá. Em đã không làm vừa lòng anh, không khí sẽ khó thở.

Tâm thừa người ra một lúc rất lâu rồi đột ngột hỏi :

– Em nè, em có muốn về sau ta gặp lại nhau không ? Cái gì cũng tùy lòng em tất cả. Nếu em đi thì là đi luôn anh tin rằng em sẽ không bao giờ trở lại và có thể em trở lại đây thì anh dọn nhà đi mất rồi. Nếu em muốn về sau ta gặp nhau thì em nên nhận lời anh.

Quít không biết lòng nàng về sau sẽ ra sao. Về sau năm bảy tháng có lẽ nàng muốn yêu Tâm, nhưng năm bảy năm ai biết được. Vả đời này mà đợi năm bảy năm thì lâu quá !

– Em đừng có lo thằng Sơn mà anh có định gả em thiếu điều kiện, lương tháng của nó hai ngàn thật đó, nhưng nó chạy áp phe riêng mỗi tháng kiếm thêm cũng hơn ngàn. Nó lại mới trúng số tháng rồi được năm chục ngàn, bỏ quỹ tiết kiệm hết chỗ không xài mất đồng nào.

Quít không nao núng mấy may trước hình ảnh khá giả đó. Một anh chồng bốn năm mươi ngàn, không cho phép nàng sống bằng một góc nếp sống của nàng trước đây.

Tâm càng nói, nàng càng khó chịu thêm. Nàng không sợ đời cũ lắm, nhưng cũng chẳng ham, không sợ lấy chồng nghèo lắm, nhưng nếu chồng là Sơn thì nàng không nao nức lấy chút nào. Nàng khó chịu vì cái cảnh linh đình nửa nước nửa dầu này, không còn biết mình muốn cái gì, làm cái gì nữa.

Nếu bây giờ, một sự kiện nào xảy ra, làm nặng đòn cân về một bên là nàng sẽ ngã theo bên đó liền, chẳng hạn như thằng Ngân đem tới dung năm chục ngàn, chẳng hạn như nó thuê du côn đến bắt cóc nàng và chẳng hạn như Sơn tới mà thiết tha cầu khẩn nàng.

Nhưng cân vẫn thăng bằng một cách chán ngắt ! Ai lại đi lấy một anh nghèo xơ nghèo xác mà mình không thương, cũng không cần được hắn nuôi dưỡng. Và ai lại trở vào cái nhà có quý mà mình muốn tránh xa.

– Em muốn ở gần anh hay không, nếu ta không thành vợ chồng với nhau được.

– Không.

– Sao lại không ?

– Là tại không muốn, khỏi phải cắt nghĩa gì hết. Nhưng nếu anh cần cắt nghĩa thì như vậy : em cần xa anh để quên.

– Nhưng em cũng cần gần anh để nhớ... nhớ xóm Bến Cỏ của ta.

Tâm không hề biết rõ tâm trạng kỳ lạ của Quít là muốn lấy anh, nàng có mục đích rõ rệt là tìm lại con người tốt của nàng năm xưa, tìm lại quãng đời hạnh phúc, nên nàng đã xúc động trước mỗi tình chơn thật của Tâm, chớ không yêu Tâm cho lắm.

Vô tình Tâm đã nhắc đúng mục đích mà nàng gần quên đi trong giây phút này.

Ừ, không lấy được Tâm mà vẫn còn gần hẵn, hẵn sẽ là thuở thiếu thời của nàng, thú vị biết bao nhiêu. Hẳn có những lời nói, những cử chỉ không đâu nhưng mang cả dĩ vãng sung sướng của nàng trong ấy.

Cầm bằng như cuộc lên cơn tùy hứng của nàng hôm nay chưa dứt, và tiến thêm vài bước phiêu lưu nữa mà chơi cho vui, Quít bỗng thấy rằng có thể nhận lời của Tâm được. Phiêu lưu trong kiếp bán thân mà nàng còn dám, hướng hồ gì phiêu lưu trong một cuộc hôn nhân rất dễ chối bỏ về sau.

Thế nên nàng hỏi :

– Anh nói với Sơn thế nào về em.

– Anh đâu có dám nói gì, đợi em bằng lòng anh mới dám mở lời với nó chớ.

– Rủi nó không chịu, thì xấu hổ anh em ta lắm.

– Sao lại không. Anh nhìn con mắt nó mỗi khi anh nói tới em, thì anh biết ngay là nó không dừng dừng với em đâu. Nếu em bằng lòng nghe anh thì mai cứ nấu cái bữa ăn đó đi. Lát nữa tạnh mưa, anh đi mời nó. Ăn xong, em dạo xóm, để anh nói chuyện với nó.

Vào khoảng tám giờ rưỡi, trời tạnh hẳn. Ngoài ngõ, nước mưa chảy như suối. Những người có việc cần, phải đi ngay, và những người về nhà, đụt mưa ngoài kia từ đầu hôm đến giờ, lội nước lồm bồm, tay xách giày xách guốc, tay kéo ống quần.

Tâm mở cửa nhìn suối nước chảy và đợi ngót mười lăm phút nước mới cạn bớt để có thể khỏi phải vén ống quần.

Quít tắt đèn vì ghế bố nàng đặt chắn ngang nơi cửa, mà nàng không muốn khép cửa, để vậy cho mát, để đèn bên trong, người ta đi ngang, thấy nàng nằm dài giữa nhà, xem không được.

Quít nằm đó, không nghĩ ngợi nữa. Đã cầm bằng phiếu lưu thêm một chuyến thì không còn băn khoăn nào quấy rầy nàng được nữa.

Đây là một con người quen sống buông trôi, vì thế mà nàng đã trôi dạt một cách dễ dàng. Những kẻ như thế, phải được những chiếc lưới câu to như lưới câu sấu móc lại, chớ tự họ, họ ít khi quơ bám vào bờ bến nào để khỏi bị dòng nước cuốn đi.

Có bến bờ nào xinh đẹp, họ ghé lại chơi, vui ở buồn đi, kẻ nào thử tính ghé bến là đã khá lắm rồi, khó lòng mong họ cố bơi để vào bờ cho được mới nghe như đáng lý họ phải làm.

Quít nằm đó mà cười thầm, thấy tình thế hay hay.

Nàng không hề quyết định chuyện lớn của đời nàng, cứ để vậy cho nó đi tới. Mà nó đi tới trong những bước thật bất ngờ.

Vậy nàng sẽ làm vợ một lần thứ nhì nữa, lần này tệ hơn lần trước, vì lần trước, đầu sao cũng chính nàng muốn làm. Trò chơi thật ngộ nghĩnh, mà điều khiến trò này lại kẻ thật thà nhất đám, cái mới mĩa mai.

Tự nhiên Quít nghĩ đến người bạn chung trò với nàng. Hấn cũng khá trai, không khờ khạo và có thể trở trời về sau, nhưng hiện hấn còn thật thà. Có thể làm anh chồng tốt đấy.

Nhưng hấn không có cái gì để khuyến khích, để bắt ép nàng làm một người vợ tốt cả; hấn không tiền, không bóng sắc cho nàng phải mê, cũng không gợi nhớ đoạn đời thơ mộng nào của nàng như Tâm cho nàng phải ghiền.

Nhưng cũng hay và nàng sẽ có dịp tìm xem hấn có cái gì khác hơn nữa hay không. Biết đâu ? Và biết đâu ban đầu tính chơi, sau thành thiệt và nàng sẽ làm luôn cô vợ tốt của hấn mà Tâm rất mong.

Quít đã bắt đầu trông đợi Tâm. Cứ theo lời Tâm thì đảng Sơn không có bàn cờ. Vậy mà anh ấy ở đảng đó lâu quá thì không thể anh ta không bắt đầu nói sơ về ý định của anh ta. Anh ta bảo mai anh mới nói, có lẽ một là để cho nàng được tự nhiên trong bữa ăn, hay là đề phòng cuộc mai mối thất bại đêm nay cho khỏi bẽ mặt với nàng lát nữa đây.

Quả Quít đoán không sai; Tâm đến thăm bạn, nói chuyện mưa chuyện nắng một hồi rồi chụp được dịp may, anh ta tấn công liền. Sơn than :

– Hôm nay ăn cơm một mình, tôi buồn quá. Mọi khi một tuần còn ăn chung với anh hai ngày rượu, nghĩa là năm bữa ăn tất cả, giờ suốt mười bốn bữa ăn tôi hoàn toàn đánh đơn thật chán ngắt.

– Cái buồn thì không có gì đáng ngại lắm, khổ cái là ăn ở ngoài không ngon, không sạch bằng ăn ở nhà.

– Ủ, anh sung sướng quá.

– Anh cũng sung sướng vậy chứ, nếu anh muốn !

– Ai lại không muốn sung sướng !

– Muốn thật hả ? Sao không cưới vợ ?

Tâm không đợi bạn trả lời, nói tiếp :

– Nè, chỗ anh em mình với nhau tôi nói thật đấy nha. Không tốn hao gì đâu. Con Quí, con em của tôi đó, nếu anh không chê, tôi cho nó theo không anh, cho nó nhờ tám thân. Nó cũng mồ côi như tôi, tôi chỉ cần có chỗ tử tế để nó theo, chứ không đòi hỏi gì lời thôi đâu.

Son làm thỉnh rất lâu. Hấn biết Tâm muốn gả em cho hấn. Hấn vốn để ý đến cô gái xinh đẹp đó. Nhưng quả hấn chưa nghĩ một cách nghiêm trang đến chuyện vợ con. Thành thử đề nghị trực tiếp này bất chợt hấn thành linh, hấn chưa biết thế nào mà đáp.

Đợi lâu quá là không nghe bạn nói gì. Tâm hỏi :

– Anh nghĩ thế nào ?

– Tôi cảm ơn anh lắm, nhưng cứ lo rằng không nuôi nổi vợ con.

– Anh nói cho quá chớ người ta nghèo hơn anh nhiều mà vẫn lập gia đình được như thường đó sao.

– Để tôi tính lại coi !

– Ủ, phải tính lại chớ. Vội gì. Vả, cũng phải dò ý nó coi có hợp ý anh hay không chớ. À này, mai lại đặng tôi ăn cơm trưa nghen. Một tôi đi một chuyến lâu bằng hai chuyến thường thì ta nên gặp nhau cho dài một chút. Với lại để hai người làm quen nhiều thêm với nhau, chớ hôm nọ tôi giới thiệu sơ sơ, hai người còn xa với nhau quá, khó lòng mà dò ý nhau được.

– Ăn thì ăn.

– Anh sẽ thấy là nó nấu nướng giỏi lắm.

Tâm lại bắt đầu quảng cáo nữa. Anh không hiểu rằng nhan sắc của Quít là điểm chính yếu, khỏi khoe tài nào của nó nữa cả. Sở dĩ Sơn còn bần đùn chỉ vì hấn được dung của thành linh quá nên bối rối vậy thôi.

Quít nằm đợi một hồi thì có gió hiu hiu, nàng bắt buồn ngủ, nằm lim dim đôi mắt, sắp thiếp đi thì Tâm về.

Nàng giựt mình, ngồi dậy, đợi Tâm đóng cửa để kéo ghé bỏ vào sát cửa mà ngủ luôn. Nhưng Tâm nói, thành thử nàng phải cố tỉnh hấn. Và nàng cũng muốn nghe “lập-bo” của vị sứ giả này như thế nào.

– Một anh đi lâu về lắm.

– Bao lâu mà lâu ?

– Tới năm ngày.

– Ngờ anh đi cả tháng. Sao lại lâu hơn thường ?

– Vì lệ thỉnh thoảng có một chuyến phải đi xa hơn.

Thật ra, anh sẽ đi thế bạn, về tới Sài-gòn thì lại lên xe đi nữa. Anh muốn cho Sơn tự do lui tới giao thiệp với Quít nên tìm ra mẹo ấy chứ không có chuyến nào mà anh phải đi xa hơn cả.

Tâm nói như vậy rồi vào trong, chừng như để ngủ. Không biết được điều nàng muốn biết, nàng phải nuôi câu chuyện cho nó sống dài thêm :

– Vậy mai có đãi khách không anh ?

– Có chứ. Nó làm sao từ chối được, khi mà chính em nấu ăn.

Tâm nói pha trò lần đầu tiên từ khi Quít về đây. Anh ta vui lòng mà thấy kế hoạch của anh ta gần thành tựu.

– Chắc anh có xì cái gì ra rồi, Quít bắt mero Tâm. Anh báo hại, mai em ngưng chết.

– Ráng mà tỉnh, đừng có quỳnh, vương ống quần, té rồi mang xấu !

– Anh nói làm em càng sợ thêm.

– Không có gì đâu, nó thương thì sao cũng được. Em con khi lắm thì nhớ mà bỏ tánh rắn mắ trước mặt nó ghen. Phải ăn nói đầm thắm, ngồi đứng chỉnh tề, đừng chọc ghẹo nó, nó sợ nó không dám đa nghe.

Tâm đã chịu nhiều kinh nghiệm bản thân về Quít nên anh rào đón đúng lối. Và anh đã dám nói tạch hoạch ra những thứ ấy vì anh nghe anh ta người ngoại cuộc rồi nên hết e thẹn, sợ hãi gì nữa.

Chương 22

Trua hôm sau, Sơn đi làm về bằng xe gắn máy chớ không bằng xe đạp nữa, một chiếc xe gắn máy sơn màu, hình dáng coi oai vệ gần như xì-cút-tơ.

Tâm và Quít đoán rằng anh ta muốn le với Quít nhưng thật ra không phải thế.

Chương trình hành động của Tâm cũng khác hẳn như anh đã cho Quít hay trước, là anh sẽ ra đi sau bữa ăn để hai đứa tiện quen nhau.

Theo một ước lệ thỏa thuận với Sơn, Tâm đợi cho người bạn trai của anh khen tài nấu bếp của Quít đúng ba lần. Anh biết rằng hẳn đã bằng lòng nên anh cật ngay, sợ rồi hẳn đổi ý đi.

Tâm ăn nói đạo đức như ông cụ. Ấy, những người không bảnh theo cái tuổi của họ, con trai mà rất nhát gái thì lại bảnh khi thử làm người lớn. Cũng đồng chạn với nhau mà Tâm rất có vẻ bố vợ của Sơn lắm. Anh nói :

– Anh Sơn nè, phàm con trai lớn lên phải có vợ, con gái lớn lên phải có chồng...

Quít cố nén cơn cười đang tức muốn bể ngực, vì thấy Tâm đã quay lại cái đĩa hát giảng luân lý mà anh đã cho nàng nghe rồi một lần.

-... Cái tuổi của anh mà chưa vợ thì...Nam bắt hôn như liệt mã vô cương.

Quen biết với anh nhiều năm rồi, tôi thương anh lắm, ước ao tình thân giữa ta được lâu dài. Tôi có đưa em họ đây, nó cũng mồ côi như tôi, và nếu anh không chê thì tôi cho nó theo về với anh. Anh liệu thế nào ?

Đã được Tâm dạy cách trả lời rồi, Sơn vẫn bối rối. Anh ta không nhát gái như Tâm, nhưng động nói chuyện nghiêm trang, đứng đắn thì anh ta quýnh lên.

Giây lâu, anh ta mới ấp úng :

- Anh thương tôi thì tôi cảm ơn anh lắm.

- Còn con Quý nghĩ thế nào ?

Quý buông đũa, đứng lên đi ra sau thật lẹ vì nàng không còn nín cười được nữa. Nhưng may quá, Sơn thấy đó là sự thẹn thùng đáng yêu của con gái.

- Quý !

Tâm gọi cô em gái giả của anh ta lại bằng giọng hách dịch và bằng tên giả của cô. Quý đã hết muốn cười nên quay trở lại.

- Dạ.

- Lại đây tôi biểu.

– Dạ, anh dạy chi ?

– Phàm hễ con gái mà làm thính là ưng thuận rồi đó, cô không còn chối cãi gì được, nhưng cô phải ngồi lại đây.

Quít riu riu ngồi xuống như một đứa em ngoan. Tâm tăng háng rồi nói :

– Tôi kể như là đã có lễ hỏi rồi. Để tôi coi ngày lành tháng tốt, tôi nấu một mâm cơm canh cúng ra mắt ông bà rồi hai người ăn ở với nhau. Nhưng ngay bây giờ hai người có thể coi nhau như vợ chồng, và lát nữa tôi sẽ báo cho xóm giềng biết.

Tâm cố đặt tất cả mọi người trước một sự việc đã rồi và giao hẹn với Sơn, hễ anh nói thế thì Sơn mời Quít đi dạo phố với hân ngay chiều hôm nay, rồi hai đứa ăn cơm ở ngoài. Anh bảo rằng làm sự này theo “kim thời” cho hai người quen với nhau nhiều, nhưng thật ra, anh quyết không cho Quít lui nữa mà Sơn cũng đã bị trói mất rồi.

Vì thế mà Sơn đã sắm xe gắn máy thay cho xe đạp. Anh nghĩ chở vợ đi bằng xe đạp, chắc sớm ho lao, chưa kể bị cảnh sát phạt tiền và đuổi vợ xuống xe.

Sơn nhìn Quít mà yêu cầu :

– Xin em nói một tiếng cho anh chắc ý rằng em bằng lòng.

– Thì phận làm con em, phụ huynh đặt đâu em ngồi đó chớ biết sao.

Câu này, Tâm cũng đã dạy Quít, nàng học thuộc lòng lâu lắm mới trả bài được trơn tru như vậy.

– Chiều nay anh xin nghỉ một buổi để đưa em đi sắm áo quần với lại ít nữ trang. Vậy ba giờ rưỡi, đi với anh nhé. Sơn đề nghị.

– Tùy anh.

Khi Sơn ra về, Quít lo dọn rửa, còn Tâm thì lo dạo xóm để khéo léo loan truyền cái tin anh ta gả em cho Sơn và chỉ còn đợi “ngày sạch” là hai đứa ăn ở với nhau.

Và ngày mai, Tâm lên đường. Chuyến này, anh buồn như phải ly hương. Ngày hôm qua, thành công trong kế hoạch của anh mà không bị chút xíu trục trặc nào, anh vui cho tới tối. Đến giờ cơm tối phải ra quán xã hội ăn một mình như ngày trước, anh đã bắt đầu buồn buồn rồi. Ăn xong, về nhà nằm chèo queo một mình, anh nhớ những buổi đầu hôm nằm nói chuyện thời niên thiếu, nói chuyện xóm cũ với Quít rồi anh rơi lệ tủi thân.

Chắc hai đứa nó ăn cơm ở ngoài rồi đi coi hát cải lương luôn nên đợi cửa đến mười giờ, không thấy bóng dáng tụi nó, anh Tâm buồn ý tắt đèn gài cửa lại.

Anh trải ghế bố của Quít ra, treo mừng hân hoi, không phải cung em mà săn sóc cho nó, nhưng để ngồi đẳng xa mà nhìn và tưởng như Quít đang nằm mê ngủ trong đó.

Mỗi lần có tiếng động cơ nhỏ làm ồn ngoài kia thì anh giật mình, lắng tai nghe ngóng, và lần nào anh cũng thất vọng cả.

Tâm hút thuốc hết điếu này qua điếu khác, mỗi điếu cũ qua điếu mới, đèn không tắt nhưng được vắn thật thấp ngọn để đợi chờ.

Thành phố chết dần rồi, chỉ còn thoi thóp với những tiếng hiểm hoi và lẻ loi thì xe gắn máy của Sơn mới vào ngõ. Lần này Tâm khỏi mừng hụt nữa vì xe ấy ngừng ngay trước nhà anh.

Anh cho đèn cháy lớn rồi đi mở cửa ngay cho kịp Sơn. Anh muốn tỏ ra anh vui mừng trước hạnh phúc của bạn.

Nhưng Sơn hơi sợ anh vợ nên để Quít xuống xong, hấn vội chạy ngay về nhà hấn.

– Bộ coi hát hả em ?

Tâm cố dụ giọng hỏi và cố bình thản như không, nhưng Quít đã nhận được tất cả chua xót của anh ta qua cái câu ngắn ngủi ấy.

Nàng ngạc nhiên hết sức mà chợt nhận ra rằng Tâm quả còn yêu nàng lắm nên mới buồn đến như thế. Mãi cho đến giờ phút này, nàng vẫn cứ đinh ninh rằng chỉ vì anh ta biết sự thật nên ghê tởm nàng, không thể quên được đó thôi.

Đêm nay, Quít vui vẻ thật sự. Đã bốn năm rồi nàng mới đi ra ngoài với một người bạn trai, gần một người con trai bảnh hơn anh thầy bói dạo năm xưa nhiều lắm, trẻ đẹp hơn, có học khá hơn, nhứt là yêu nàng nhiều hơn, thèm muốn nàng nhiều hơn.

Nhưng thấy Tâm thì Quít vội che giấu ngay niềm vui của nàng có lẽ còn ẩn hiện trên mặt nàng. Nàng đóng một màn kịch buồn nho nhỏ mà than :

– Anh ấy muốn coi cải lương lắm, mua vé lỗ rồi em phải ráng mà ngồi với anh cho qua canh chớ em không ưa cải lương chút nào.

– Có mua sắm gì hôn ?

– Dạ mua một đôi bông cảm thạch với lại ba chiếc áo dài mới còn may ở tiệm.

– Tốt lắm. Thăng Sơn nó có vốn... nó lo cho em đầy đủ được đa.

Tâm buồn, nhưng cũng mừng cho Quít. Thế là nàng an nơi an chỗ rồi đó, anh phải tiếc chớ khỏi lo lắng thương xót nàng nữa. Không tự anh hưởng sung sướng của anh được anh tạm an ủi mình với sự sung sướng gián tiếp đã tạo hạnh phúc cho một cô gái mà anh thương yêu, sung sướng này tuy nho nhỏ, mờ mờ nhưng cũng thú vị lắm.

Quít tắt đèn đi nằm, tuy không ngủ nhưng vẫn không dám hé môi. Nàng không biết nói cái gì ra sẽ an ủi được Tâm hay sẽ làm cho anh ta buồn thêm.

Nàng sợ hớ hênh để lộ niềm vui của nàng ra thì anh sẽ tủi thân.

Tâm tiếp tục hút thêm vài mươi điếu thuốc nữa, khô cả cổ, bắt ho khan mới ngủ quên được mà không buồn mừng.

Buồn ơi là buồn !

Sáng ra, trên chuyến đi miền Trung, khi xe qua công trường Dân Chủ để tiến vào xóm đề-bô Chí Hòa, Tâm nhìn lại thành phố rộn rịp sự sống và anh có cảm tưởng rằng đây là lần cuối cùng anh vĩnh biệt đô thành.

Chương 23

Son đã từ chối không chịu ăn cơm tháng ở nhà Tâm thì nay lại yêu cầu Quít mời hẳn ăn. Họ không rời nhau nữa. Nói cho đúng ra, hẳn không rời Quít nữa.

Đi làm về, hẳn ghé luôn nơi đó ăn cơm chứ không về nhà. Ăn cơm trưa xong, hẳn bỏ giấc ngủ, để cà rà ở đó nói chuyện. Chiều cũng thế, và ăn cơm tối rồi là hai người lại ra đi.

Quít không yêu anh con trai này, nhưng thấy rằng chắc rồi nàng sẽ yêu hẳn được, ít lắm cũng yêu sơ sơ.

Nàng đã làm ái tình một cách máy móc và thú vật suốt bốn năm, nên rất thèm ái tình mà Tâm đã gọi cho nàng tiền hương, tiền vị.

Tối tối ra ngoài với người bạn trai, ngồi trên băng đá của các công viên còn mở cửa, chẳng hạn công viên bờ sông, cho nàng ảo tưởng rằng đó là ái tình, nàng biết không phải thế, nhưng tưởng ra thế cho sung sướng và quả được sung sướng phần nào.

Chỉ tiếc một điều là Son không ăn nói hay như nhiều người đàn ông mà nàng biết, cũng không ăn nói thật thà một cách cảm động bất ngờ như Tâm để nàng mê mà yêu hẳn mau lẹ một chút hầu hưởng tình yêu thật mà nàng muốn hưởng.

Tuy nhiên cũng khá vui nên chi nàng quên được nỗi bức mình phải nhận một sự tình mà nàng không thích và quên được nỗi ngậm ngùi không thành việc với Tâm.

Tối tối, sau buổi dạo mát, về nhà, Quít nằm một mình buồn nhớ đến anh con trai thật thà trong giầy lát rồi ngủ yên cái giấc ngủ không tư lự của con người mà đời sống bên trong không giàu lắm.

Năm hôm thần tiên của Sơn là năm hôm tập yêu của Quít. Nàng vẫn chưa yêu được vị hôn phu của nàng, nhưng đã có cảm tình với hấn phần nào.

Cho đến trưa hôm thứ sáu, sau năm ngày vắng mặt thì Tâm mới lại trở về.

Sơn không dám tới ăn nữa, và trong bữa ăn cơm trưa, Tâm nói với cô em gái :

– Anh coi lịch thì thấy ngày 16 tháng năm này tốt lắm. Anh về chuyển sau là tới ngày đó, cho em về bến luôn được. Anh sẽ qua bên ấy ăn cơm tháng với hai em.

– Anh khéo bày đặt ! Thì anh em với nhau, anh cứ qua ăn chớ ăn cơm tháng cơm thiếc gì.

– Thằng Sơn chuẩn bị xong chưa ?

– Xong hết rồi. Ảnh sắm giường lớn, sắm đồ đạc nhà bếp, lu hủ, nồi xoong đủ hết.

– Như vậy cũng vừa. Anh về chuyển sau nhằm bữa rằm. Sáng mười sáu em đi chợ kha khá để nấu một mâm cơm canh mà cúng. Đó là bữa ăn cuối cùng ở nhà này...

Tâm không nói được hết câu và Quít cũng nghe nghèn nghẹn nơi cổ họng. Nàng tự hỏi phải chăng nàng yêu Tâm, yêu thật tình, chứ không phải muốn lấy hắn vì ích kỷ, mong tìm lại nơi hắn người con gái năm xưa đã mất, mà hắn có tài gọi hồn về.

– Anh sẽ cho hai đứa hai ngàn để phụ giúp với hai em trong bước đầu khó khăn.

Quít rơm rớm nước mắt. Tâm chỉ dành dụm được có sáu ngàn. Hắn cho hai ngàn tức một phần ba của cải của hắn rồi.

– Nếu năm tới em có con anh sẽ giúp thêm.

– Nhưng anh cần tiết kiệm để còn lo cho anh nữa chứ.

– Chuyện đó còn lâu.

Chương 24

Sáng hôm sau, Sơn ghé tiệm cà phê bình dân của người Tây lai di cư, cao lớn đĩnh đạc như ông khổng lồ, ở đầu một ngõ hẻm đường Nguyễn Trãi để ăn điểm tâm.

Anh đang ngồi trên một chiếc ghế trước quầy thì một người đàn ông sang trọng bước lại ngồi trên chiếc ghế cao khác cạnh anh và kêu một tách sô-cô-la.

Hiệu cà phê này tuy bình dân nhưng rất danh tiếng và đông khách sang, nên Sơn không lạ về sự có mặt bên cạnh một anh chàng hào hoa phong nhã như vậy.

Hắn nhìn đĩa thịt nguội ăn được nửa chừng của Sơn rồi nói, gần như thì thầm :

– Có áp phe hay, đỡ lắm, làm không ?

Sơn vẫn thường làm những áp phe nho nhỏ nên không lấy làm lạ. Có lẽ anh chàng này cũng là một tay cuộc-chê. Nhưng hắn cũng nghi gã kia là lính kín nên dè dặt, hắn lắc đầu.

Gã kia mỉm cười mà rằng :

– Gần lập gia đình rồi phải kiếm thêm mới đủ xài chứ.

Sơn rụng rời trước sự tấn công vô cùng đột ngột này. Làm thế nào mà con người lạ hoắc này lại biết rõ đời tư trong xóm của anh như vậy ?

Nếu hấn là dân lao động của xóm anh, hay của các xóm kế cận đó thì không có gì lạ cả. Nhưng hấn lại thuộc thành phần xã hội ở nhà gạch, nhà lầu, ở các xóm mà nhà nhà đóng cửa kín mít, không ai biết ai làm gì cả, thì...

Gã lạ mặt không ngớt tấn công :

– Nhút là vợ anh vốn là một tay ăn xài lớn như bà hoàng...

Nổi giận, Sơn sùng sộ nạt :

– Đừng có nói tầm ruồng, tôi với anh không hề quen biết nhau.

Gã kia cười ha hả mà rằng :

– Không quen, nhưng vẫn biết. Tôi là bóng ma, không chuyện gì ở xó kệt nào mà qua mắt tôi được.

Chắc bụng thanh niên sang trọng là một tay mật thám, nhưng Sơn không sợ, vì tự thấy mình không làm gì phạm pháp, anh mắng :

– Thôi, ai lo phận nấy, đừng xía vào chuyện người ta.

– Nè bồ ơi đừng có nóng. Tôi thương bồ lắm nên mới khô công tìm bồ. Bồ nở nào ! Bằng như không tin, tôi cho bồ bằng cứ.

– Bằng có gì ?

– Bằng có cô ấy ăn xài như bà hoàng, bỏ không chịu nổi đâu.

Gã thanh niên đẹp trai là thằng Ngân chứ không ai đâu lạ.

Thật ra thì nó không hề muốn đưa bằng có là Quít ăn xài như bà hoàng. Bằng có ấy sẽ chứng tỏ việc khác, nhưng nó phải nói láo thể chứ nói thật trắng trợn ra, Sơn sẽ không tin, không thèm đòi xem gì cả và có thể phản ứng tai hại cho nó, trước khi nó kịp trình bày tài liệu tố cáo của nó ra.

Ngân thò tay vào túi quần sau rút bóp, rồi lấy từ trong bóp ra một bức ảnh, chìa ảnh trước mặt Sơn.

Ban đầu Sơn mắc cỡ không muốn nhìn kỹ cảnh tượng trong bức ảnh chụp một sen cụp lặn. Nhưng mà anh phải xem cho biết nhơn vật trong đó là ai.

Thình lình một tiếng sét nổ bên tai anh khiến anh xây xẩm mặt mày, mắt hoa lên, tai nghe ù ù.

Anh ngồi chết sững trước tấm hình mà anh không thấy gì trong đó nữa cả, mồ hôi lạnh toát ra đầm dề.

– Anh thấy hay không, Ngân nói, căn buồng này, sang trọng quá. Đó là nhà của cô ấy lóng trước.

Sự thật thì đó là nhà của Ngân. Ngân đã gọi Quít từ buyn-đin về để tiếp một thằng em lạ mặt của nó mà nó bảo là khách sang, khách ruột, không muốn vào buyn-đin sợ bị người quen thấy mặt vì ông ấy danh tiếng và danh giá lắm.

Nhà nó có đặt ổ chụp hình kín, người bị chụp ảnh không hề hay biết. Cô nào rơi vào tay nó cũng bị chụp hình như thế một lần, hình ấy nó dùng làm phương tiện hăm dọa và phá đám về sau, khi nào nó cần. Nó lại còn được nắm trong tay một khí giới nguy hiểm đối với những ông khách thật, danh giá thật mà nó định tổng tiền.

Ngân nói thế chớ có muốn cho Sơn thấy sự sang trọng của căn buồng, tức là đức tánh tiêu xài của Quít đâu. Mà cỡ hấn có muốn như vậy, Sơn cũng không để tâm đến chuyện vật ấy. Anh chỉ thấy người trong ảnh, chỉ có thể thôi, đó là Quít, Quít trong bộ y phục tự nhiên của lúc nàng mới lọt lòng mẹ, Quít mà anh ngỡ là một cô gái cùng giới với anh, con nhà bần cùng, sống lam lũ, tấm lòng trong veo.

– Tặng bồ tám ảnh này luôn.

Tay run bầy bầy, Sơn rước lấy bức ảnh, trong khi Ngân trả tiền tách Sô-cô-la không uống và tuột xuống ghế đi mất, Sơn chưa tỉnh trí kịp để hỏi hấn ảnh này ở đâu mà hấn có và vì sao hấn lại biết anh sắp lấy Quít làm vợ để mà giúp anh tài liệu làm sáng con mắt của anh ra.

Sơn ngồi vậy trót nửa tiếng đồng hồ, bỏ bữa bữa ăn điểm tâm của anh, đoạn anh mới nhớ lại thực tại, trả tiền rồi uể oải đứng lên đi ra đường.

Bây giờ đã trễ giờ làm hơn nửa tiếng đồng hồ rồi, nhưng anh bất kể. Anh vẫn cho chiếc xe gắn máy của anh ngược hướng Sài-gòn, nhưng không biết đi đâu.

Tối ngã tư Nguyễn Trãi – Cộng Hòa, niềm đau của anh đã dịu bớt phần nào và anh bắt đầu cảm giận.

Vì thế mà anh quẹo trái, ngược đại lộ Cộng Hòa và càng chạy con tít của anh càng bùng lên. Tối công trường, anh đổ vào Hùng Vương để về xóm.

Lúc bấy giờ Quít đã đi chợ về rồi, đang soạn các món ăn từ giỏ ra, trước khuôn bếp. Tâm thì nằm trên chõng, ca bài vọng cổ ở một quyển sách hai đồng mà anh mua ngoài bến xe chiều hôm qua, nhan là “Lỡ bước phong trần”.

“Ủy trời đất ơi ! Cái phận mỏng cánh chuồn... em trôi giạt về bến...”

Tiếng động cơ của xe Sơn cũng không làm anh chú ý mà ngưng trò tiêu khiển của anh vì anh định ninh rằng vào giờ này, Sơn đang làm việc ngoài kia.

Mãi cho đến lúc xe ngừng ngay trước nhà, máy rồ dữ trước khi tắt, anh mới ngẩng lên. Anh buông cuốn bài ca, ngóc đầu dậy, dòm ra ngoài thì chưng hửng mà thấy người em rể hờ của anh.

Anh lại rất ngạc nhiên trước vẻ mặt giận hằm hằm của nó. Nó xuống xe, xăm xăm bước vào nhà, trong khi Tâm ngồi hằm dậy. Anh chưa kịp mở miệng hỏi gì thì nó đã điểm mặt anh mà hét :

– Thằng kia, mày là thằng điếm !

Tâm kinh ngạc đến cực độ. Sơn mới hồi hôm này còn tỉnh khô, đánh cờ với anh và đi những nước xuất sắc thấy nó tiến rõ rệt, không có dấu hiệu nào cuồng tâm cuồng trí cả, sao sáng nay lại thành linh hóa điên như vậy.

Anh nhìn kỹ lại mặt nó coi nó có uống rượu hay không. Nó không phải là tay nhậu nhẹt, nhưng chính vì tử lượng của nó yếu nên nó có thể bị một ly la-ve nhỏ chìm nó vào một cơn điên tạm thời.

Nhưng không, mặt nó quá đỏ, nhưng đó là sắc giận chứ không phải màu máu bị rượu bơm lên.

– Này, tao nói cho mày biết nghe chưa...

Quít đang lui cui dưới bếp, cũng nghe tiếng động cơ nổ trước nhà. Nàng ngỡ đó là khách nào của Tâm nên tiếng giày trước nhà cũng không khiến nàng chú ý. Chừng nghe Sơn hét câu đầu nàng cũng kinh ngạc bỏ tất cả, chạy ra trước coi xảy ra cái gì.

Vừa thấy mặt Quít, Sơn lại điem luôn gương mặt rất dễ thương đối với anh :

– À, còn con kia nữa, mày là con đĩ nghe chưa.

Đến phiên Quít rụng rời. Nàng không nghĩ tới một cơn điên thành linh của Sơn như Tâm đã nghe mà hiểu ngay rằng đã bị lộ chân tướng, mà kẻ tố cáo nàng không ai khác hơn là bọn thằng Ngân.

Nhưng đã quen tráo trở, nàng cố trấn tĩnh để cứu vãn tình thế, bởi vì thằng Sơn bắt quá nghe chúng nó tiết lộ bí mật của nàng thôi chớ có bằng có gì đâu. Nàng sẽ bắt bí cái anh con trai không dè dặt này để bắt hấn tạ tội mới được.

Nàng toan mở miệng mắng lại hấn thì hấn đã lại hét :

– Cả hai đứa quân bây là một bọn lưu manh biết chưa, một bọn mèo đảng chó điếm, biết chưa...

Cứ cách vài tiếng chửi một là Sơn điểm thêm hai tiếng” biết chưa” để gần từng lời nói của anh, để có thì giờ tìm tiếng chửi cho đáng, cho độc, hoặc để nghỉ mà thở vì anh giận quá sức, giận run cả tay chơn nên mệt lắm.

– Đồ quân khôn nạn, quân bây toa rập với nhau để làm tiền tao, đồ bắt lương, đồ ăn cướp cạn...

Cả xóm đều bu lại trước nhà này còn đông hơn hôm nọ bọn thằng Ngân tròng trệ cô gái lạ mặt nữa bởi họ mới nghe đây, lời quảng cáo rùm beng của Tâm là hấn gả em gái họ của hấn cho Sơn và mấy bữa trước, họ thấy cặp Sơn Quít đi dạo coi bộ hạnh phúc với nhau lắm.

Một cuộc tình duyên còn nóng hôi hôi như thế chưa chi lại nổi phong ba rồi thì họ tò mò là phải.

Nên chi, mặc dầu Sơn hét to, Quít cũng có hét to hơn, kéo xấu hổ với xóm giềng.

Nhưng Sơn đã day ra ngoài, để phân bua với thiên hạ :

– Bà con xóm giềng, lớn nhỏ gái trai, tôi xin cho bà con biết con này là con đĩ, con đĩ chó con đĩ thúì còn thằng này là thằng điếm chấy, chúng nó toa rập với nhau làm bộ anh em để gả con đĩ chó đó cho tôi.

Quít chưa sợ lắm, vì trong giới lao động danh từ đĩ chó chỉ là một tiếng chưởi không nặng chớ không có nghĩa là gái buôn hương. Chắc Sơn không thạo tiếng Việt lắm, nên mới nói sai như vậy và thiên hạ bên ngoài vẫn chưa hiểu cái gì.

– Trời ơi, bà con có dè hay không ? Chính tôi tới lui hằng bữa với quân nó mà cũng không biết không ngờ rằng nó là con đĩ. Ủ, con đĩ thật tình chớ không nói giỡn chơi đâu, con đĩ đi lo lậu mà tôi có bằng cứ chắc chắn trong tay.

Đoạn day vào trong Sơn chưởi :

– Trời, coi cái tù mặt của thằng điếm và con đĩ kia. Làm bộ thật thà mà quả là cha ăn cướp.

Bây giờ, Quít mới vừa bước tới vừa nói được mà không sợ tiếng nằng bị át đi nữa, bởi Sơn la nãy giờ đã khan cả cổ rồi :

– Ê thằng kia. Mày nói xấu ai hử ? Tao đánh chổi chà lên đầu mày rồi tao lôi đầu mày xuống bót cho mày coi, để mày biết tay tao.

Cô gái thô tục ở xóm Cây Diệp ngày nào đã hiện nguyên hình sau mấy tháng làm gái nhà lành.

Son cười ha hả mà rằng :

– Tao đã biết tẩy mày rồi mà, khỏi cần trở tài. Mày là con đưa người cửa trước, rước người cửa sau, có gì khác hơn đâu mà khoe.

Quít nhảy tới thộp ngực Son rồi thành linh tát vào mặt hấn hai tát nháng lửa :

– Mày đồ thô tục, mày đồ du côn !

Quít chửi như vậy, nhưng du côn, thật ra là nàng. Nàng quyết gây ầu đả để có dịp níu kéo, la mả tà cho xí xóa tiết lộ vừa rồi của Son. Nàng sợ hấn chui thêm nhiều bí mật mà hấn biết thì phải bỏ trốn đi ngay chứ không chịu nổi xấu hổ.

Quả thật thế, bị đánh đau quá, Son nổi trận lôi đình tống cho Quít một đạp té lăn cù dưới đất.

Quít la bài hãi rồi trườn mình tới hai tay níu hai lai quần của Son rồi la thêm :

– Trời đất ơi ! Nó giết tôi đây nè ! Quó mã tà ơi ! Nó lường tiền anh em tôi được rồi trở trái làm mặt muốn giết tôi đây nè bà con xóm giềng ơi.

Rõ là trở trái làm mặt, nhưng thủ phạm không phải là Sơn mà là cô Quít dịu hiền hôm nay mà cả xóm đều thương mến.

Sơn giựt được một chơn ra rồi đập lên lưng của Quít một cái ành. Tâm nóng ruột cho đứa em gái mà anh quý như vàng như ngọc, nên chạy ra mà xô Sơn một cái thật mạnh khiến hấn xiềng niềng.

Gượng lại được sau đó, hấn cười gằn mà rằng :

– À, thằng điếm này muốn ăn thua hả ? Tao cho mày biết tay tao nha !

– Xin đừng có nóng, có gì cũng tính êm thấm với nhau được. Em tôi có lỗi nào, tôi cũng đủ quyền xử hết.

– Ai bà con với mày mà mày kêu bằng đừng. Đây muốn biết em mày hử, em cột chèo, cột lại với nhau rồi chèo, thì hãy coi đây.

Nói rồi hấn thò tay vào túi lấy bức ảnh tổ cáo ra vớt trước mặt Tâm.

Bức ảnh bay là đà rồi từ từ rơi xuống đất và Tâm cúi xuống theo, toan lượm lên xem.

Quít còn giữ một chơn của Sơn toan níu chơn kia đã vuột khỏi tay nàng khi nãy, thấy bức ảnh thì hoảng quá tuy chưa biết đó là ảnh gì.

Nàng vội buông chơn Sơn ra rồi lông-rong tới thật lẹ chụp lấy bằng có thể tai hại kia. Bức ảnh rơi lật úp. Quít lật lên mà liếc sơ vào đó rồi tái mặt. Nàng vò ảnh lại, nắm chặt trong tay rồi lồm cồm ngồi dậy, đoạn đứng lên và cũng nhìn thiên hạ ngoài kia rồi phân bua bằng những lời khá tục tĩu :

– Bà con nghĩ đó mà coi ! Anh tôi gả tôi cho nó mà có hề bảo đảm rằng tôi là con gái còn nguyên đâu. Ừ, tôi có một đời chồng rồi. Rồi sao hả chớ ? Tôi chụp ảnh với đời chồng trước của tôi, ừ rồi sao hả chớ ?

Sơn cười sặc sụa rồi cũng lấy kẻ hiệu kỳ làm nhơn chứng :

– Hừ chồng trước ! Bà con có biết nó chụp ảnh gì không ? Nó chụp ảnh lõa thể.

Đoạn vừa bước ra ngoài, vừa day vào trong, hấn nói với Tâm :

– Ê thằng kia, nếu mày không phải là ma-cạo mà chỉ là thằng ngốc thôi, thì giựt tấm hình đó mà xem thì biết.

Nói xong hấn ngoe nguẩy bỏ đi ra ngoài cho nổ máy xe rồi quát :

– Bà con tránh cho tôi đi, kéo trễ giờ làm việc lâu quá rồi.

Thiên hạ bên ngoài còn bán tín bán nghi, nên giải tán khỏi nơi đó để tụ năm tụ ba nơi trước cửa nhà khác mà bàn tán.

Tâm thì ngồi chết sững vì anh cũng bán tín bán nghi. Cái vụ Quít bị ráp mấy tháng trước anh đã tìm đủ lý lẽ để mà tin rằng nàng vô tội, thì nay lại một vụ tố cáo đặt trở lại vấn đề cũ. Nhưng nếu nó được đặt tạch hoạch ra thì anh khỏi phải khó chịu, cái này rốt cuộc cũng chỉ là nghi vấn thôi.

Anh tin phần nào, mà cũng không muốn tin phần nào và anh khổ sở vô cùng.

Quít bỏ bữa làm bếp, mặc áo bà ba vào rồi nói với Tâm :

– Thằng khốn nạn đó làm anh em ta xấu hổ quá, ta phải bỏ nơi đây mà đi mới được. Anh ở nhà, em đi kiếm chỗ một lát em về là ta dọn đi liền.

Mặc dù ngày nay không còn nạn khan nhà đến nghiệt ngã như mấy năm trước, cũng không dễ gì mà tìm chỗ ở một cách tốc hành như Quít vừa nói. Nếu tìm cho một mình nàng thì đành đã dễ rồi vì nàng có thể ở trọ được, chớ còn tìm cho cả hai đứa (cứ bằng vào lối trình bày của nàng) thì Tâm thật không tưởng tượng nổi làm sao nàng tìm được.

Nhưng anh không rảnh trí để băn khoăn lâu về điểm đó. Quít vừa nói đến sự xấu hổ, khiến anh mới chợt nhớ ra rằng quả xấu hổ với bà con lân cận quá !

Từ thuở giờ ở xóm này, anh không hề to tiếng với ai và không hề ai dám to tiếng với anh. Hơn thế anh được tiếng thật thà chất phác, làm ăn lương thiện, tóm lại anh là cây trụ đạo đức ở đây. Thế mà đùng một cái có chuyện động trời xảy ra trong nhà anh, từm lùm đến một đứa trẻ năm tuổi cũng hay biết thì còn mặt mũi nào mà ngó ai nữa !

Tâm vội trở vào chõng, kéo màn rồi nằm xuống gát tay lên trán mà rầu, không biết tính thế nào để thoát khỏi nơi này, không biết tính thế nào để làm cho tình cảm của anh đối với Quít rõ rệt ra, một là thương, hai là ghét, thương ghét gì cũng phải phân minh chớ tình cảm mà có tì có vết như thế này thì khó chịu quá.

Chương 25

Hôm nọ Quít đã buồn, thả ra xóm ngoài kia cũng ở đường này, để dùm nó cuộc làm ăn của thiên hạ.

Tình cờ, nàng được biết một nghề rất kỳ lạ và biết một nơi hành nghề đang muốn sang lại nữa, nì thế mà hôm nay nàng mới dám quả quyết rằng lát nữa thì dọn nhà.

Đi tới chỗ xe Vĩnh Long đậu, nàng quẹo vào một ngõ hẻm hẹp và tối tăm hơn ngõ hẻm Cây Gòn nhiều, được cái là hai bên ngõ không có nhà ai. Đó là vách của hai nhà trở cửa ra đường lớn và là một ngõ cụt vì căn nhà nàng vào ngõ ngay ra ngõ không còn đi đâu được khác hơn là đi vào nhà đó.

Nhà trống lổn như nhà hoang, nhưng cửa mở và dưới bếp có khói.

– Bà Tám ơi. Quít gọi lớn.

– Ai đó ?

– Cháu đây bà.

Nghe lụp cụp, lặc cạc dưới ấy lâu lắm mới thấy một bà lão lụm cụp đi lên.

Bà ấy lấy tay che mắt hỏi nữa :

– Ai đó ?

Quít bước hẳn vào trong mà nói :

– Cháu đây, cháu là người hỏi sang nhà bà hôm nọ.

– Vậy he ?

Quả Quít có hỏi sang nhà này, nhưng chỉ hỏi cho biết và hỏi cho có cớ để mà vào nhà vậy thôi.

– Giờ bà tính sao ? Nàng đặt ngay vấn đề.

– Tôi không tính sao hết. Tính là cô tính ấy chứ.

– Nhưng bà có còn muốn nhượng công việc làm ăn hôn ?

– Chớ sao. Tôi đã nói thằng nhỏ của tôi lúc này nó làm ăn khá lắm, nó không chịu để tôi cực khổ nữa.

– Nhưng xin bà nói lại giá cả.

– Thì mười cái ghé bỏ, với lại mười cái mừng, mười cái gồi, tính một ngàn rưỡi. Còn đồ đạc dưới bếp thì cho không. Nhà mỗi tháng sáu trăm, tôi nói với chủ phố thì họ sang tên cho cô liền, khỏi tiền nước tiền nôi gì hết ráo trọi, cũng khỏi phải đóng trước mấy tháng tiền nhà nữa.

– Ngàn hai được không bà ?

– Không có bao nhiêu mà cô. Nội công việc làm ăn của tôi, đáng mười ngàn đồng rồi, còn gì nữa.

– Nhưng tội tôi rửa tiền bây giờ rồi vô ở liền được chứ ?

– Sao lại không. Nhưng phải mai tôi mới đi được. Tôi đã lỡ mua ăn trọn ngày nay, bỏ thì uổng. Ăn cơm tôi rồi đi bất tiện lắm.

– Thì bà cứ ở lại với tội tôi. Và tôi cũng muốn nhờ bà chỉ đường đi nước bước, ít lắm trong đêm đầu. Bà sẵn lòng chứ ?

– Sao lại không ? Có tốn hao gì cho tôi đâu.

– Nhưng rửa tiền bây giờ, bà đưa tôi lại chủ phố được hôn ?

– Được mà, cô đợi tôi bắt trách cá kho lên cái đĩa.

– Bà cứ làm cho xong công việc bà đi, cháu đợi.

Trong khi chủ nhà xuống bếp, thì Quít soát lại căn nhà. Nhà bằng y và giống y nhà của Tâm, nhưng có gác.

Quít leo chiếc thang gác đứng ở trong cùng, dòm sơ trên ấy. Gác tuy không ai ở, nhưng được quét dọn lau chùi sạch sẽ, cỡ nằm lên sàn cũng không nóng bao nhiêu.

Nàng lại leo xuống và xem lại thì thấy mười chiếc ghế bố đã quá cũ được xếp lại và dựng sát vách, cái này trên cái kia.

Gôi và mừng mà bà ấy đã nói đến, chắc bà ta để sau bếp.

Quít bước lần ra sau thì quả thấy gói mùng ở đây, trên một chiếc bàn cũ, có lẽ chủ nhà cần để nhà trên cho thật trống trải, nên kê bàn dưới này.

Lúc ra đi, nàng đã bỏ luôn bức ảnh vò nát trong túi, giờ mới rút ảnh ra xem lại.

Nước men trên mặt giấy lảng, đã gãy hết, nhưng hình người, hình vật của ảnh còn xem được : Bây giờ tỉnh táo lại. Quít mới hay đó là ảnh nàng, bị chụp trộm tại nhà Ngân vào cái lần mà nàng đến đó tiếp khách theo lời của vợ Ngân.

Đó là một bức ảnh mà nếu lọt vào tay Tâm, chắc anh ta dám tự tử lắm. Ảnh của chính nàng với một người khách, cả hai đều như nhộng, vì họ đang diễn trò con heo.

Quít ngẩn ngơ tự hỏi, lũ nó đã chụp trộm lúc nào, bằng cách nào, núp ở đâu mà chụp rõ đến thế. Đó là buồng của vợ chồng thằng Ngân, vợ nó đã yêu cầu nàng đến đó để tiếp một người khách ruột của lũ nó. Không biết lũ nó còn bức ảnh nào nữa không nhưng bức này hể nó còn phim, thì rửa thêm bản khác dễ dàng. Như thế này thì chỉ còn nước bỏ xứ mà đi trốn cho biệt tăm biệt tích, nếu muốn làm lại cuộc đời.

Hiện giờ, ràng không có cái ý định đó một cách quyết liệt, không tha thiết làm gái lành cho lắm, nhưng vẫn phải bỏ luôn xóm Cây Gòn nếu người trong xóm không thấy ảnh chắc họ cũng đã nghe Sơn tả cho họ rõ. Sơn nó đã dám làm rùm beng lên khi sáng thì tức là nó không sợ ai chê cười nó bị gạt, và kẻ

có cá tánh mạnh như vậy, sẽ không ngần ngại mà khai tạch hoạch cả ra.

Quít rùng mình kinh sợ sức mạnh ghê hồn của bọn ma-cô, sức mạnh mà không quyền lực nào bảo vệ nàng và những cô gái như nàng chống lại được. Chỉ có tội ma-cô cho thật nặng, ba mươi năm khổ sai chẳng, thì mới hết ma-cô, chớ để chúng nó yên hoặc phạt chúng năm bảy tháng tù chẳng ăn thua gì cả, và đừng có mong tẩy trừ được nạn mãi mãi, đừng có bỏ các tú bà lấm lấm, chánh phạm là ma-cô chớ không phải tú bà đâu.

Quít không sao nghĩ tới mấy con bạn có thiện chí muốn trở về nhưng không bao giờ được.

Thật là tu chín kiếp, chỉ còn một kiếp nữa thôi mà không thành chánh quả được, phải đến bây giờ, nàng mới thấy rằng đồng nghiệp của nàng nói đúng. Khó lòng mà trở về với đường ngay lắm chớ không phải muốn về là về, và chỉ tại mình không muốn đâu.

Quít chỉ buồn thoáng qua thôi cho cái số kiếp của người khác. Nỗi buồn này được niềm vui thoát nạn bù lại cho.

Ừ, thế là nàng thoát khỏi một cuộc hôn nhơn mà nàng không thiết chỉ nhận vì yếu đuối tinh thần, nhận để làm vừa lòng Tâm thôi.

Tâm ! Cái kho tàng trữ tuổi hoa niên và tuổi dậy thì thơ mộng của nàng, từ đây nàng phải xa nó hay chẳng ? Và phải vĩnh biệt cái máy gọi nhớ ngày xưa chẳng ?

Nàng sẽ phải chui trở vào cái vỏ Kim Thúy hay trở về xóm Cây Diệp, vì rất có thể phải vĩnh biệt người con trai dễ mến là Tâm vậy.

Đây là một cuộc phiêu lưu không phải là của nhà thám hiểm vào rừng sâu, mà là một cuộc phiêu lưu ngược chiều của một con thú rừng sâu ra viếng xã hội loài người. Nhưng xã hội loài người không dung nạp nó thì nó trở về rừng sâu vậy.

Bà lão coi lại trách cá, nhận tiền của Quít, rồi đưa Quít đi liền, qua cửa sau trở qua một xóm đông đúc vô cùng. Xóm này có ngõ ra đường, ở nơi khác.

Công việc sang tên được thực hiện nhanh chóng và Quít về xóm Cây Gòn ngay.

Nàng cúi gầm mặt xuống mà vào ngõ, nhớ đến bức ảnh mà nàng đã vút vào lò lửa của bà Tám khi nãy, nàng xấu hổ như khắp thế gian đều biết rõ bí mật của nàng.

Nàng bắt gặp Tâm đang lim dim đôi mắt trên chõng, tay gác lên trán, mặt sầu thảm vô cùng.

– Anh à !

Nghe gọi, Tâm mở mắt ra nhìn Quít mà không nói gì hết ráo.

– Ta phải đi mới được.

Tâm vẫn cứ làm thinh.

– Em oan hay ung gì, ta cũng phải đi hết. Không ai có thể minh oan em thì anh xấu hổ lắm. Còn như mà anh không tin rằng em oan đi nữa thì anh cũng nên tạm theo vài hôm để rồi tìm nơi khác.

Tâm thở dài mà rằng :

– Em nói rất phải, nhưng biết đi đâu bây giờ ?

– Em đã tìm được nhà rồi. Ta cũng không có gì để chờ đợi cho họ dòm ngó và theo dõi để biết chỗ ở mới của ta. Anh bỏ chõng, bỏ bàn ghế rồi em sắm lại cho. Giờ anh tom góp quần áo của anh lại rồi thồn chung với quần áo của em trong va-ly, còn em thì gom một mớ đồ nhà bếp cầm tay cũng được, còn bao nhiêu bỏ hết.

Tâm lại thở dài và lồm cồm ngồi dậy. Quít thu xếp mọi việc lại gọn ghẽ và tốc hành như một viên tướng tài ngoài mặt trận, còn anh thì vẫn còn rối trí chưa biết phải làm gì. Vì thế mà anh vâng lệnh nàng như là một cái máy.

Tâm nhiều tình, mà kẻ nhiều tình nào cũng nhu nhược cả, không thể quyết định cái gì cấp tốc được trong lúc nguy, không thể có sáng kiến khi mà thời cuộc bước tới mau lẹ quá.

Vâng lệnh bạn như cái máy, Tâm vẫn uể oải làm việc vì anh thương mến căn nhà lụp xụp mà anh sống trong đó gần bốn năm rồi, và nhứt là nơi đó là nơi anh bắt đầu yêu lại mối tình ban đầu của anh.

Thấy bộ tịch chậm rãi của bạn, Quít phải giục đến mấy lần. Nàng cứ lo bọn thằng Ngân kịp đặt người theo dõi.

Chắc chắc là nó không thể ngờ nàng tìm được nhà mau lẹ như vậy, nhưng nàng biết nó là đứa nhiều kinh nghiệm, ắt phải đề phòng mọi việc bất trắc và nội ngày nay thế nào cũng đặt người ở đây để rình coi nàng động tịnh thế nào.

Có lẽ nó đã hay tin cái trận phong ba khi sáng rồi và đang nghiên cứu kế hoạch mới.

Khi cả xóm thấy cặp Tâm Quít xách gói ra đi, họ biết rằng bọn họ bỏ xóm nên túa ra dòm. Tâm Quít gằm mặt mà bước, Quít chỉ mỉm cười lặng lẽ đáp lại những lời hỏi thăm.

– Đi đâu đó cô ?

– Dọn đi luôn hả cô ?

– Trời, buồn quá

Có người nói giọng mỉa mai, có người thương xót thật nhưng được cái là họ không đi theo bởi họ ngỡ là Quít và Tâm còn trở lại chờ giường, chờ bàn, chờ khạp.

Ra tới đường, đôi bạn lên xe xích lô máy rồi đi ngược đường, đánh một cái vòng lớn để làm lạc hướng thiên hạ. Thay vì đi ra Nguyễn Trãi, họ bảo xe chạy ngã Thành Thái, Huỳnh Mẫn Đạt rồi mới đảo trở lại Nguyễn Trãi. Tới ngã tư Nguyễn Trãi – Pétrus Ký, họ xuống xe đi bộ lên một đồi ngắn là đến nơi.

Tâm sống như một đứa bé hành động theo một người chị cả thay cho cha mẹ đã qua đời. Anh không biết gì là gì, đâu là đâu cả, thấy cần phải trốn và được có người dìu dắt thì theo người ấy thôi.

Tới đây rồi, anh mới nghe dễ chịu vì thấy nhà này giống nhà anh.

Nhưng anh lạc hướng ngay khi theo Quít lên gác. Anh hỏi :

– Sao không ở dưới ấy ?

– Chỗ đó phải để trống trải mới được.

– Chi vậy ?

– Rồi anh sẽ biết.

Quít giăng tấm màn mang theo, chia gác ra làm hai buồng và nàng giành phía trước, kín đáo hơn. Buồng trong ở đầu thang gác bị người ở buồng phía trước dùng làm đường đi qua không tiện cho đàn bà ở.

Xong, nàng giải thích :

– Lát nữa em mua chiếu, ta ngủ ngay trên sàn gác này, khỏi mất công sắm chăn sắm giường gì hết. Vả nếu nằm trên giường thì ngồi dậy là đụng đầu với mái ngói, bất tiện lắm.

Rồi nàng lại trở xuống dưới nhà và Tâm lót tốt tuốt xuống theo bạn.

Quít trải ra hai chiếc ghế bố chỉ cho Tâm ngồi lên một chiếc còn nàng nàng thì ngồi ở chiếc thứ nhì rồi mới kể lể :

– Giờ anh không cần đi làm, ta cũng sống được. Bà Tám chủ nhà này, bả nhượng cho em công việc làm ăn ở đây mà chỉ lấy vốn lại các ghế bố này thôi, chớ không đòi hỏi gì thêm hết. Em vừa trúng một mối lớn đó. Nói cho anh mừng.

– Nhưng làm ăn về gì ?

– Em sẽ nối nghiệp bà Tám mà làm một thứ phòng ngủ ở đây, mà khách là hành khách lục tỉnh lỡ đường.

Có những chuyến xe lên tới đây hồi hai giờ khuya chẳng hạn. Một số hành khách quê mùa không thạo đường đi nước bước, một số lại hà tiện, chỉ còn có ba tiếng đồng hồ nữa là sáng rồi không lẽ lại đi tìm mướn phòng ngủ thật cho tốn hao. Em sẽ mời họ nghỉ lưng trên ghế bố này, nghỉ lưng mà chỉ lấy hai chục thôi.

Trái lại có những chuyến xe khởi hành hồi một giờ khuya, hành khách, những người chỉ lên thủ đô một ngày rồi về ngay, cũng không mướn phòng ngủ thật và thích nằm đợi xe ở đây hơn, để gần bến, mà khuya lại còn được mời ra xe đúng giờ khỏi lo xe lỡ chuyến.

Mỗi đêm, mạt lăm cũng kiếm được năm bảy người khách ở trọ vài giờ.

– Nhưng làm sao mà họ biết đề vào đây ? Cái nghề ngộ nghĩnh thật. Nhưng anh cứ sợ họ không ngủ trọ.

– Không, đây là nghề cũ của bà Tám, chớ có phải là em mới nghĩ ra đâu mà anh lo ể khách. Bà Tám đã sống bằng nghề này.

– Còn bà Tám ?

– Mai này bà sẽ đi. Nhưng kể từ bây giờ, nhà này là nhà của ta.

Quít vừa mới nói tới đó thì hai người bán hàng rong đi vào ngõ. Một người đàn ông gánh một gánh chiếu, và một chị đàn bà gánh một gánh gối.

Nàng gọi họ vào mua hai chiếc chiếu hẹp vừa một người nằm và hai chiếc gối. Mừng thì Tâm đã xếp thồn vào va-ly mà mang đến đây.

Bà Tám lui cui dưới bếp nãy giờ, bây giờ mới lên mà rằng :

– Cô cậu như người lỡ đường, thôi thì cô cậu ăn cơm với tôi rồi mai hãy nấu nướng.

– Cám ơn bà lăm. Nhưng tụi tôi ăn chay.

– Vậy à ? Nay ngày thường mà ? Tôi cũng ăn chay mà tôi có ăn đâu !

– Dạ, tội tôi ăn chay trường.

Bà Tám trở xuống nhà sau ăn cơm, cái bữa cơm mà bà tiếc phần chiều, không muốn bỏ mà đi về với con bà ngay bây giờ. Quít nói nhỏ nhỏ với Tâm :

– Anh ở đây, em mua ăn nhé.

Quít đi mua bánh mì thịt quay thật, nhưng cũng để trở về xóm Cây Gòn để trả nhà cho chủ phố thay cho Tâm. Nàng sợ Tâm thật thà bị họ gài bẫy rồi lậu cái chỗ ở mới này thì phiền.

Lần này, nàng còn phải đánh một vòng lớn hơn vòng khi sáng, lúc rời xóm cũ, và phải đổi xe đến mấy lần, cho đến khi nào chắc ý không bị ai theo dõi ngoài sau, nàng mới dám đi thẳng vào xóm mới.

Từ đó cho đến chiều, nàng ở nhà, ngồi trên gác với Tâm, để an ủi hẳn bằng sự có mặt của nàng.

Tâm thuộc vào hạng người không chịu nổi sự xáo trộn trong thói quen của anh. Việc dọn nhà tốc hành như chạy giặc này làm cho tâm trí anh loạn xạ ngầu trong đó. Tâm trí này vốn đã rã rời tan nát hết trong cuộc sống gió khi sáng, bây giờ bị xáo trộn nữa, nên anh như hóa điên.

Tâm hết nằm lại ngò, hết lắ đầu lại thở ra thở vào, mặt thần thờ như vừa ra khỏi một cơn ốm nặng, nghe đời sống quanh anh thật thật hư hư, không còn biết là anh đang tỉnh hay đang mơ.

Quít thấy rằng cần đặt lại vấn đề để làm sáng tỏ mọi việc cho nó khỏi lờ mờ trong lòng anh, giúp anh dễ chịu lại phần nào.

Nàng hỏi :

– Chắc anh tiếc thương chỗ ở cũ lắm ?

– Ừ.

– Em nghĩ xóm Bến Cỏ gần như là nơi chôn nhau cắt rún của ta kia, mà rồi rốt cuộc ta còn phải xa hương chỉ là cái xóm tạm bợ là xóm Cây Gòn.

– Nhưng ở đó bốn năm cũng thương mến nó lắm.

– Rồi anh sẽ thương mến ở đây lắm. Cứ kể như bị đuổi nhà vậy là xong. Còn cái vụ thằng Sơn mắc dịch đó nữa ! Em không phiền trách anh gì hết nhưng phải nói là cũng tại anh bày đặt chuyện. Nếu cứ để yên như thường thì có phải vui vẻ mãi hay không. Tuy nhiên em cũng phải nhìn nhận rằng anh làm như vậy cũng do lòng tốt của anh muốn gây dựng cho em.

Còn thằng đó thì thôi, cũng đừng phiền trách gì nó, bởi nó định ninh em còn con gái mà anh quên cho biết rằng em đã có một đời chồng rồi.

– À, cái hình gì mà...

– Thì cái hình em chụp với chồng cũ của em chứ hình gì.

– Đâu cho anh coi thử.

– Em bỏ đâu mất rồi không biết.

– Nhưng làm sao mà nó có được cái hình ấy ?

– Có lẽ thằng chết dầm kia đưa. Thằng chết dầm đó làm nghề thầy bói đạo, xóm nào lại không chui vô. Chắc nó quen với thằng Sơn rồi trong lúc hứng, nó lấy hình trong bóp ra khoe là nó có mè� đẹp lắm, thằng Sơn giựt hoặc xin bức ảnh đó chứ gì.

Hóa ra trong vụ này không ai là có lỗi, chỉ tại rủi ro cho ta thôi. Nhưng cái rủi này, không phải là một tai hại lớn anh à. Anh chỉ mất một cái chõng, một cái bàn và một cái khạp thôi, nhưng trái lại, anh còn em.

Tâm thấy rằng Quít nói đúng. Anh còn Quít. Cuộc đổ vỡ về sau của hôn nhơn Sơn Quít mà anh thoáng nghĩ tới, không dám van vái cho nó xảy ra nhưng cỡ nó xảy ra thì anh có lợi, cuộc đổ vỡ ấy lại xảy ra trước khi hôn nhơn thành sự.

Anh còn Quít. Nhưng không còn nguyên, Quít đã bị người ta chém cho sứt mẻ, Quít đã bị người ta bệt chàm lên mặt cho mặt nó bị hoen ố. Lối giải thích của Quít về bức ảnh rất ổn rất trơn tru, nhưng anh vẫn còn hồ nghi cái gì.

Chính anh đã mong cho chiếc áo nỉ Quít cũ bớt đi, để anh dám mặc. Nhưng áo cũ cách khác kìa, nó già bớt, xấu đi thì được, nhưng nó hoen ố bằng cách thằng Sơn nói thì không.

Chương 26

Tám giờ tối, bà Tám trải ghế bố ra thành hai dãy ngang, mỗi bên năm chiếc, chừa một lối đi hẹp ở giữa.

Nhà có cầu đèn điện, nhưng bóng đèn rất thấp như nến. Bà giải thích :

– Cô không nên thấp sáng quá, chói mắt họ ngủ không được. Một bóng mười lăm ở trong cùng, cho có lệ vậy thôi.

Đoạn bà chỉ cho Quít treo mùng và đặt gối. Khách sẽ day đầu vào vách, đầu chơn với nhau đàn bà nằm một dãy, đàn ông nằm một dãy, bà nào có con nhỏ thì cho nằm chung chớ con lớn hơn mười hai tuổi thì phải mướn ghế bố riêng. Phải thật gắt gao về điểm này, không thôi khách họ ăn gian ngủ chung hai người một ghế bố, bố mau rách, ghế mau gãy chun v.v...

Bà Tám lại căn dặn thân tiền trước khi họ mướn ghế, bởi nhiều kẻ ngược ngạo lắm, để sáng sẽ sanh nhiều chuyện rắc rối lôi thôi.

Xong xuôi đâu đấy cả rồi, bà Tám nói :

– Đó, bây giờ cô đi ngủ đi, rồi một giờ khuya tôi đánh thức cô dậy.

– Còn bà ?

– Tôi thì tôi đã tới tuổi không ngủ được nữa, tôi thức sáng đêm, cô còn ở trong tuổi ăn ngủ thì mai cô phải sắm một cái đồng hồ reo vì ngủ quên mấy nhà khác họ giật mất khách hết.

Quít lên gác nhưng không sao nhắm mắt được. Đây là đêm tập sự của nàng trong một nghề hoàn toàn mới lạ đối với nàng mà có lẽ đối với cả người Việt Nam, cả hoàn cầu thế giới nữa, vì chắc không ở đâu mà có một nghề kỳ dị như vậy.

Nếu nàng ngủ được, thì chỉ được nửa đêm thôi vì từ một giờ khuya tới ba giờ sáng xe tới lui không ngớt, phải canh để đánh thức hành khách đi và để rước hành khách mới tới.

Ngay lúc đầu hôm này, cũng phải đón ngoài bến để mời những khách sẽ đi xe khuya nay, công việc mà bà Tám tốt bụng này giành làm giùm cho nàng đêm đầu, để nàng được nghỉ.

Nghề tuy nghe ngỡ khỏe ru, nhưng thực ra lao lực vô cùng và có lẽ chỉ có mấy bà lão không còn ngủ được nữa mới dám làm nghề này mà thôi. Tuổi trẻ chỉ theo nghề vài năm là ho lao ngay. Nghề còn nhọc hơn nghề đi hát bội phân, vì đi hát phân nửa đêm sau vẫn được ngủ, còn ở đây giấc ngủ lại nằm trong nửa đêm đầu, mà nửa đêm đầu của cái thành phố ồn ào này thì kể như là vứt đi rồi, thành thử một đêm người làm nghề này sẽ không hưởng được giờ phút nghỉ ngơi nào cả.

Hai Tâm không có ý thức về nghề nên bình thản nói đến chuyện khác :

– Em à, mai này anh đi.

– Ủ, rồi chuyển về nhớ ghé ở đây nhé, chớ đừng quen chơn mà về luôn đàng ấy.

– Em nhắc anh mới nghĩ đến điều đó, chắc anh phải ráng lắm, mới nhớ được phải làm như vậy. Đã quen chơn, quen đường, gần bốn năm rồi. Hồi còn nhỏ ở dưới làng, cạnh nhà anh có một tàu ngựa kéo xe. Một hôm chủ tàu bán bớt một con ngựa cho một chủ mới sắm xe ở cách đó ba cây số ngàn. Ngày nào chiếc xe mới từ chợ về xóm chạy ngang qua đó, con ngựa cũng nhứt định dừng lại đánh chưởi la hét thế nào, nó cũng không bước tới thêm một bước nào. Có người mách là cứ cho nó vào sân cũ vài phút nó mới chịu ra để tiếp tục đi. Và quả như vậy.

Hèn gì họ nói “ngựa quen đường cũ”.

Quít giựt mình, len lén nhìn Tâm coi có phải là hấn nói cạnh nói khoe nàng hay chăng.

Nhưng không, mặt hấn vẫn hiền từ ngay thẳng như bao giờ. Nếu hấn còn nghĩ gì chắc hấn cũng không đủ để là mĩa mai như vậy.

Quít mừng thầm mà không nghe Tâm nói đến việc đổi chỗ ở; trái lại còn nhận sẽ về đây. Thế nghĩa là nàng chưa mất Tâm.

Họ đang nói chuyện tới đây thì nghe dưới nhà có tiếng chào rào chộn rộn rồi nghe tiếng trẻ con khóc, tiếng đàn bà nói chuyện.

Quít lắng tai phân biệt được ba giọng nói khác nhau, không kể giọng bà Tám.

– Gì đó vậy ? Tâm hỏi bạn.

– Mấy người hành khách ngủ nhờ để đi xe khuya. Được ba người rồi, tức sáu chục bạc, đủ ăn ngày mai.

Có tiếng một chị hỏi thăm cầu tiêu.

Quít nhớ ra nhà này tuy chỉ là một căn nhà tồi tàn nhưng cầu tiêu khá sạch và tốt, bởi khách họ cần cái đó lắm.

– Nhưng anh không hiểu mấy bữa rày họ ở đâu. Tâm băn khoăn.

– Không, đây là những người chỉ lên đô thành một ngày thôi để xin giấy tờ gì hoặc mua sắm gì, hay gấp rút đi thăm bà con gì đó. Có lẽ họ lên đây khuya hôm qua, cũng đã nghỉ ở đây và ngày nay xong công việc khuya này họ về.

Trẻ con lại khóc mà có đến ba đứa trẻ lặn. Nếu được một chục đứa, có lẽ chúng sẽ làm rùm xóm suốt đêm.

Xuống tới nơi, Quít thấy có đến bốn người khách vừa dậy chớ không phải ba. Có lẽ người thứ tư vào lạng lẽ quá, hay vào lúc nạng ngủ quên. Đó là một người đàn ông nông dân, còn ba người kia là đàn bà có vẻ là người của các làng xa.

Khách ngủ trọ rửa mặt, chải đầu rồi xách gói ra đi. Bà Tám và nàng đi theo, không phải để tiễn họ mà để giành khách mới lên.

Ra tới bến xe, Quít thấy còn nhiều người khách nữa do nhiều bà già nữa tiễn ra đây. Chắc là những nhà trọ khác.

Khách của bà Tám đi xe Ba Xuyên nên bà phải đưa họ đi một đổi, chớ còn chiếc xe đậu ngay nhà này là xe Vĩnh Long.

Bọn lơ xe dò, thấy một cô gái xinh đẹp lẻo đẻo đi sau bà lão, huyết sáo om trời để gọi nhau rồi réo bà lão mà hỏi :

– Bà ngoại ơi, phải cháu nội của bà hôn bà ngoại ?

– Bà ngoại ơi, bà ngoại có cần gánh nước mai kêu con gánh cho bà ngoại.

– Bà ngoại ơi, già cả lụm cùm ra đây chi cho một bà ngoại, để con đón khách cho bà ngoại, bà ngoại chắc chắn sẽ giựt hết khách xe dò không ai giựt nổi với con hết.

– Mồ tổ cha bây, tao mà có cháu ngoại, tao gả cho chó còn có ơn hơn là gả cho quân bây.

Bà Tám trông hiền từ thế mà ăn nói ra vẻ bọn dao búa lắm. Quít nghĩ rằng nếu không lấy được tác phong như vậy, không thể yên thân được với lũ quỷ dịch này.

Nhưng ác lắm là nàng lại có vẻ ngây thơ như con nhà lành, phong độ của nàng rất có lợi nơi khác, nhưng ở đây nàng sẽ bị chúng nó ăn hiếp dễ dàng.

Một anh lơ, đang đứng trên mui xe, dang tay ra như chim xòe cánh, nhảy bay một cái xuống tới đất khá nhẹ nhàng, chắc anh ta có nghề võ.

Anh ta rơi ngay trước lật bà Tám; nhìn Quít mà cười và hỏi :

– Ở đây ai cũng thương bà ngoại, sao cháu bà ngoại còn theo ủng hộ làm gì ?

Bà Tám nói :

– Mày coi chừng cái đầu của mày đó ghen.

– Ủy trời đất ơi, gì mà dữ vậy bà ngoại ?

– Cô này sang nhà của tao để từ đây làm tiếp...

– Trời, vậy thì tôi hết lòng ăm hộ cô.

– Nhưng nói trước tụi bay biết. Cổ là dâu thứ hai của Tư Bù Lon đó.

Anh lơ hết hồn, le lưỡi rồi nói :

– Xin lỗi nghe chị hai, ai biết đâu.

Tư Bù Lon vốn là thợ máy ở Sài Gòn, về sau về miền Đông đứng bên cho hãng xe chạy Long Hải và nổi danh hồ tướng một thời với thứ khí giới độc đáo của hắn là chiếc bù lon, tuy nay hắn đã nghỉ dưỡng già rồi mà em út vẫn còn đây và hắn còn đứng sau làm quân sư cho chúng.

Quít cảm ơn bà lão nói láo này không biết bao nhiêu. Bà ta chắc phải nhiều kinh nghiệm lắm mới nói bướng như vậy được và câu chuyện bịa của bà ta là lá bùa hộ mạng cho nàng.

Anh lơ này sẽ đồn đãi ra và nội đêm nay cả bên xe đều biết chuyện ấy và từ đây nàng sẽ được kiêng nể chắc chắn như vậy.

Khách đã lên xe rồi mà xe dưới tỉnh chưa lên nên hai bà cháu còn ở đó mà đợi.

Bà Tám trải ra một chiếc ghế ngồi mặt bố, mà bà xếp lại xách theo tay, nhưng Quít không chú ý đến. Bà ngồi lên đó và nói :

– Tôi cũng cho cô luôn chiếc ghế này, nếu không bữa nào xe nó lên trễ giờ, cô phải đứng rụng giò.

Trên vỉa hè, đó đây cũng đang ngồi như vậy những bà lão chủ nhà trọ khác.

Vỉa hè của con đường, không được ai xử dụng cả, chỉ có người trong xóm là đi trên đó thôi, nên họ ngồi ở đây thong thả như ở sân nhà họ, phía ngoài đường đã có xe đồ che kín, cỡ nấu com ăn ở đây cũng khỏi ngại gì.

Quít đếm thử thì có hơn mười bà lão đang ngồi bó gối chờ khách trên một quãng vỉa hè dài mấy trăm thước.

Họ lặng lẽ không nói gì với ai hết, mà ngồi yên như ngủ gục. Nhưng kia, xe tới, và bao nhiêu người trầm lặng ấy bỗng đứng dậy một lượt và hoạt động hăng hái vô cùng.

Ban ngày xe tới bên thì phu xích lô máy bám theo xe mà chạy đua với nó suốt mấy mươi thước để giành khách.

Nhưng ban đêm thì họ nhường công việc lại cho mấy bà lão này vì họ làm một ngày đã vừa sức lao động, cần nghỉ ngơi về đêm và nhứt là vì họ biết giữa đêm khuya, không ai buồn đi đâu trừ vài người hiếm hoi.

– Ai ngủ ghé bố hôn ?

Các bà lão hè nhau chạy a lại chiếc xe vừa mới đậu và đồng thanh hỏi lên câu đó.

– Thiểm Ba, ghé nhà tôi nghỉ nghen !

– A con Bảy, mới lên hả, ghé nhà đi nghen.

– Chú, kia, nhà tôi rộng rãi mà gần đây, đừng đi đâu xa cho mệt công.

Rồi các bà cũng giựt hành lý của khách y như lơ xe bắt mối, rồi hành khách cũng phản đối lại, nhưng có khác lơ xe bắt mối, là các bà giành giựt tương đối hiền lành hơn và ai mở miệng phản đối là các bà chịu thua ngay.

Quít đã thấy rõ tất cả khó khăn của nghề. Nàng còn trẻ, khó lòng mà tranh giành với các bà tuổi đáng bà ngoại của nàng. Vả, không thể nào mà nàng mở miệng mời mọc như vậy được.

Có nhiều thứ e thẹn tùy theo cá tính từng người. Những kẻ mời mọc kia, những chị đứng đường mời khách mua một lọ nước hoa lô-canh chắc chắn không thể làm được những gì nàng đã làm trong bóng tối. Còn nàng, nàng không làm sao mà dám nói chẳng hạn một câu như thế này : “Khăn lông mua một tặng một đây, mười đồng ba cái, tặng thêm một cái khăn mu-xoa đáng giá mười đồng nè bà con, mại vô kéo hết nè !

Bà Tám chỉ rước được có một bà già và một cô gái thôi.

Quít lấy làm mừng mà không có khách đòn ông con trai đêm nay. Không phải người nam phái nào từ tỉnh lên cũng hoàn toàn nông dân cả đâu. Có những thanh niên khá bảnh trai có lẽ là thợ hớt tóc, là công tử vườn dưới ấy cũng nên. Đêm đầu này mà rước những kẻ ấy vào nhà, Tâm không khỏi khó chịu vì ghen, rồi hẳn sẽ tìm có lẽ ngăn trở nàng làm nghề để sống. Cô gái cũng trạc tuổi Quít và bà kia có lẽ mẹ của cô.

Cô gái này tuy đen đúa, lam lũ quê mùa, nhưng xinh đẹp lắm. Ở trong rạp, học ăn mặc nói năng chừng vài tháng là nàng thành một tiêu thơ khuê các ngay.

Quít bỗng rợn người mà nghĩ đến những thảm kịch mà hồi còn ở trong nghề, nàng thấy rất thường : một cô gái quê lên Sài Gòn tìm việc làm ngơ ngác trước cảnh lạ của phố phường, một bà già bước tới đề nghị, diu dắt cô ta rồi thì sau đó, đạo binh buồn hương thêm được một tay kiện tướng.

Quít phải hỏi thăm bà Tám cho cận kề mới được, để biết coi trong nghề có những kẻ như thế không. Nếu có, nàng phải xa lánh nơi đây tức khắc. Nàng có thể bán mình của chính nàng, nhưng không thể bán mình của người khác, công việc mà nàng nghe nhòem tởm vô cùng.

Những ý nghĩ trên đây khiến nàng thương xót cô gái đi với mẹ nàng, mặc dầu cô ta được bà mẹ ấy bảo vệ.

Nàng bước tới nắm tay cô và cười hỏi :

- Chùng nào về ?
- Tối mai chị à.
- Đi đâu trên này ?
- Nuôi ba tôi bị phạt trong khám.
- Như vậy thỉnh thoảng lên một lần chứ ?
- Dạ, độ hai tháng má em với em lên một lần.
- Lần sau ghé tôi nhé !

– Thì luôn luôn mẹ con tôi ghé nhà bà Tám đây. Chị là con hay cháu của Tám ?

– Cháu kêu bằng bà ngoại.

Bà Tám chắc chắn ngăn những câu chuyện gia đạo mà khách họ kể dài dòng nên chỉ chỗ cho họ xong là bà đi tuốt ra sau để ngủ.

Nhưng Quít vẫn ngồi đó với người đàn bà mà nàng thấy là hình ảnh của mẹ nàng. Nàng ngồi trên ghế bố bên cạnh đã được vén mùng lên, nhìn bà ấy soát lại các giỏ, các xách của bà, đựng những bánh ít, bánh tét, chuối khô, lu bù thứ quà nhà quê đậm đà lòng thương chồng của bà trong đó.

– Chắc dì quen với bà ngoại con lâu rồi hả dì ?

– Cũng mới quen từ hai chuyến nay thôi cô. Té ra cô là cháu ngoại ?

– Dạ, chắc chiều mai dì về xe chiều ?

– Không cô à, trưa mai là tôi rồi hết, nhưng phải đợi tới khuya mới có chuyến xe.

– Vậy xong rồi, dì với em về đây ăn cơm với cháu.

– Cám ơn cô. Nhưng chắc chỉ ăn cơm chiều, vì sáng tôi còn phải đi mua sắm vài món, mà phải đi bộ, về đây trễ lắm, cô đợi không được đâu.

– Sao lại đi bộ dì ?

– Cho đỡ tiền xe ấy mà.

Quít định bụng đêm mai nàng sẽ không lấy tiền trợ của hai mẹ con người này, mặc dầu cũng chỉ lấy thêm được có bốn chục bạc nữa thôi. Đêm nay bà Tám đã trót nhận lỡ rồi thì thôi vậy.

Bà mẹ để các giỏ ngay dưới chơn ghế bố của bà. Bà sợ ai ăn cắp bánh chẳng ? Xong, bà mới hỏi thăm cầu tiêu, rồi giầy lát sau trở lên, bà bắt đầu kể lể.

Quít ban đầu nghe chuyện xóm làng hay hay nhưng bà ta kể nhiều chi tiết tỉ mỉ và vô ích quá, khiến nàng ngáp dài bà nói :

– Thôi dì nghỉ cho khỏe, đêm mai hãy nói tiếp.

Rồi nàng đi đóng cửa và tắt đèn.

Quít mò mà leo thang, lên đến nơi, nàng rón rén đi qua chỗ Tâm nằm.

Thình lình anh chụm lửa phụ hỏi :

– Có đông lắm không em ?

– Anh chưa ngủ sao ?

– Không làm sao ngủ được hết với những lần họ ra vô chộn rộn như vậy. Sự ồn ào ngoài kia cũng vang dội tới đây.

Quả thật thế, ngoài kia hiện giờ cũng có một chuyến xe vừa lên. Bà Tám chỉ làm giùm thôi, nên không tội gì mà bà canh mãi, nên chỉ rước có hai người là bà bỏ cuộc nhưng những tiếng mời mọc vẫn nghe vang dậy ngoài kia :

– Ai ngủ ghé bố hôn ?

Rồi thì cũng động cơ xích lô máy nổ, rồi thì tài xế xích lô máy và lơ chười thề, rồi thì hành lý chạm vào thùng xe, phải quen năm ba tháng chắc mới nhắm mắt được trong sự ồn ào thường xuyên này.

– Anh nên ráng mà ngủ để mai đi sớm. Nhưng tiếng xe chạy tuy ồn nhưng còn đỡ hơn là xe lắc lia.

– Quen với xe lửa rồi, còn bến xe thì lạ.

– Thì ra cảnh nào quen thì chịu được.

Quít nói như vậy rồi vén màn bước vào buồng nàg.

Cảnh nào quen thì chịu được. Đặt lưng lên chiếu, Quít nghiền ngẫm lại chính câu nói của nàg.

Tâm đã hai lần quen với bất mĩ về dĩ vãng của nàg. Hắn đã đau khổ và quên được nhờ còn một chút hồ nghi rằng nàg bị vu oan.

Lần thứ ba cũng thế nhưng sẽ ít đau hơn vì đã quen đi rồi. Nhưng phải cố gắng thế nào cho không có lần thứ ba xảy ra.

Nàng sẽ cố tránh ló mặt ra ban ngày cho khỏi bị người quen cũ biết chỗ ở. Chúng nó biết thì sẽ tới tai thằng Ngân thì khó lòng mà yên thân được.

Hiện giờ có lẽ nó ngỡ Tâm thật là anh của nàng nên không làm gì hết về mặt Tâm, nhưng khi nó biết được rằng Tâm cũng chỉ là một gã si tình thôi thì một là nó sẽ tìm cách khai quan điểm nhân Tâm, hai là mần thịt Tâm thì càng khổ hơn.

Sáng ra, chính bà Tám phải đánh thức cặp “vợ chồng con nít” ở trên gác. Ấy, bà ngỡ họ là vợ chồng với nhau, vì cả hai đều ngủ quên.

Nhờ thế mà Tâm không trễ giờ đi làm. Đôi bạn từ già nhau bịn rịn với nhau dữ lắm rồi Tâm lại già biệt bà lão mà anh biết không bao giờ còn gặp mặt bà nữa, đoạn mới đi làm và sẽ vắng nhà luôn cho đến hai ba hôm.

Bà Tám dặn Quít :

– Ở nhà một mình, cháu lại còn trẻ, thì phải coi chừng bọn bắt lương. Nếu khách không phải ở trên xe xuống thì bao nhiêu tiền cũng không ham, nghe chưa ?

– Dạ, cháu cảm ơn những lời dạy của bà lắm.

– Còn tôi có mấy khách quen này : một con mẹ đi bỏ mỗi mằm Châu Đốc cứ một tuần lễ thì lên một chuyến.

– Dạ.

– Con mẹ có nút ruồi ở cằm bên trái rất lớn.

– Dạ.

– Với lại con mẹ bán dầu thơm hiệu “Giấc Mơ Vàng” con mẹ này ở đây, nhưng ở mãi trong Bình Đông nên nó cũng ra đây ngủ đợi xe để đi bán “la” ở các chợ tỉnh miệt dưới.

– Dạ.

– Còn một con mẹ nữa, da trở đồi mồi, cũng đi nuôi chồng như hai mẹ con hồi hôm.

– Dạ.

– Đó, chỉ có mấy mối quen đó thôi, còn bao nhiêu người lạ thì phải giành giựt mới có. Thôi cháu ở lại mần ăn mạnh giỏi, phát đạt nghen.

– Dạ, bà cũng mạnh giỏi, khi nào có rảnh rang mời bà trở ra đây chơi.

Bà Tám đi rồi, Quít nghe trợ trọi một mình. Nếu không ra cửa sau, thì người ở trong nhà này sẽ phải sống biệt lập. Nhưng tuy phía sau có xóm và nàng có thể lui tới với họ, Quít cũng định lánh mặt một lúc hãy hay.

Lạ quá, ở giữa xóm, cho dầu đóng cửa nằm nhà cũng nghe như là mình được sống với người chung quanh. Còn ở một căn nhà biệt lập như thế này sao như là nghe như mình sống giữa rừng sâu.

Quít ngồi buồn một hơi rồi xách giỏ đi chợ, chiếc nón lá đội trên đầu, vành trước được nàng kéo thấp xuống để che khuất mặt.

Nàng lại mặc một chiếc áo bà ba cũ tháo li cho hết eo. Chiếc bà ba rộng thùng thình này sẽ giúp cho nàng hết quyền rũ đối với bọn quý dịch ở bến xe, họ sẽ ngỡ nàng là gái năm ba con rồi.

Tuy vậy, trước khi ra cửa, Quít cũng do dự một hồi rồi đội thêm lên đầu một chiếc khăn rằn dưới nón lá. Khăn sẽ che khuất hai má, hai bên cổ của nàng, không còn ai thấy được sự trẻ trung ở nơi nào nữa cả.

Buổi sáng nàng lo cơm nước cho cả ngày đó, định buổi chiều phải dọn dẹp và sắp đặt lại nhà bếp mà bà cụ chủ cũ đã làm bung thùa vì bà mất lem nhem không thấy đường cho rõ lắm đề mà ở sạch được.

Nhờ thế mà nàng thấy trước rằng suốt ngày đầu ở đây nàng không thể buồn được.

Nhưng trưa, vừa ngủ chưa thức dậy là hai mẹ con hồi hôm đã về tới nơi.

Quít mừng lắm. Công việc dọn dẹp nhà bếp thế là phải dời lại đến ngày mai, và ngày mai nàng sẽ khỏi phải buồn. Mốt thì Tâm đã về rồi.

– Dượng mạnh không đi ? Quít hỏi thăm tới người thân yêu của bà khách trước hơn mọi việc khác.

– Ông mập cùi cùi đi cô ơi. Chỉ có mẹ con tôi ngoài này là ốm thôi.

– Chùng nào đi lên một chuyến nữa đi ?

– Có lẽ hai tháng nữa. Thường thì một tháng rưỡi thì tôi đi nuôi ông một kỳ. Nhưng tới ngày đó thì đụng đám cúng cơm ông nội sắp nhỏ, chắc phải dời chuyến đi nuôi tới hai tuần lễ sau.

Người nhà quê, họ tính chuyện gì cũng lâu dài hết. Riêng Quít, nàng thần thờ tự hỏi hai tháng sau, không biết nàng còn ở đây không, tự hỏi như vậy rồi ngậm ngùi trước cảnh bà mẹ này trở lên đây, nhìn ngôi nhà cũ mà người xưa thì đã đâu rồi.

Nhưng bà mẹ cứ lo cho việc sẽ tới. Bà hỏi :

– Không dám nào, cô làm ơn coi cỡ con nhỏ tôi đây nó sẽ làm ăn gì được ở đất này hay không cô ?

Quít nhìn lại cô thôn nữ thì thấy cô bé xinh đẹp vô cùng. Với dung nhan ấy, nó sẽ khỏi làm động tới móng tay mà vẫn an nhàn tắm thân nếu... nàng chưa nhận thức được tất cả đề tiện và tủi nhục của cái nghề mà chính nàng vừa thoát.

Nghe thương em bé quá, Quít kéo nó lại ngồi sát bên nàng rồi hỏi bà mẹ :

– Chớ ở dưới làng, em làm gì, thừa di ?

– Nhờ trời tôi cũng đủ ăn. Nhưng chỗ đó hẻo lánh quá, mà nó còn con gái, tôi muốn nó được yên thân. Nó biết nấu ăn theo quê mùa, và tới mùa thì cấy gặt.

– Em còn biết làm gì khác nữa không em ? Quít cầm tay cô bé rồi hỏi như vậy.

– Dạ không chị à. À, em biết chèo ghe.

– Ở đây không có ghe để em chèo. Như thế em chỉ có thể đi ở giữ con cho người ta mà thôi.

– Họ trả bao nhiêu một tháng cô ?

– Năm sáu trăm, có cơm ăn.

– Như vậy thì khá quá. Ở dưới làm gì nó kiếm được số tiền đó trong ba tháng làm lụng.

– Em tên gì ?

– Em tên Ương. Nhưng má kêu em là con Sáu.

– Sao lại tên Ương. Ương là gì ?

Bà mẹ giải thích :

– Đêm tôi sanh chị nó ra, nhằm mùa mưa, quanh nhà ảnh ương kêu rền trời, nên cha nó đặt tên chị nó là Ảnh. Đêm sanh nó cũng vậy, nên lại đặt tên nó là con Ương.

Quít bật cười rồi nói :

– Nhưng gọi em là em Sáu nghe hay hơn em nhé ?

– Dạ.

– Dì ơi, cháu xin dì đừng có ham. Nó là gái lại là gái đẹp mà thật thà. Bỏ nó một mình giữa một thành phố lớn như vậy dì không sợ hay sao ? Chung quanh nó có lu bù quỵên rũ mà không ai giữ gìn nó như ở dưới làng.

– Cô nói rất phải, tôi cũng có tuổi, lẽ nào tôi lại không biết điều đó. Nhưng nếu ở đây mà nó hư là tại nó muốn hư, nó sẽ khỏi phải ân hận gì, mà tôi cũng vậy. Nhưng thật ra tôi muốn gởi nó cho cô.

– Cháu thì không cần người. Còn như mà nó giúp việc cho người khác thì cháu đâu dám bảo lãnh. Tuy vậy, không hiểu sao mà cháu tự nhiên thương mến em Ương quá. Cháu sẵn lòng để em nó ở đây với cháu rồi thủng thỉnh cháu kiếm công việc cho

nó buôn bán chút đỉnh gì đó. Nhưng hiện cháu chưa yên nơi. Xin thú thật với dì là bà lão quen với dì đó không có bà con dòng họ gì với cháu hết. Cháu sang chỗ này để kiếm cơm, còn bà thì đã đi mất rồi. Cháu chưa biết công việc làm ăn của cháu như thế nào...

Sự thật thì Quít chỉ sợ phải chìm nổi trở lại rồi không bao bọc cô thôn nữ này được, chớ còn dẫu thất bại việc cho thuê ghé bố, nàng sẽ xoay thứ khác, có sao đâu.

-... Vậy, nàng tiếp, để chuyển sau dì với em lên rồi hẵng hay, chớ hiện giờ thật chưa tiện.

- Tôi cảm ơn lòng tốt của cô lắm và mặc dầu rất lo sợ cho con, tôi cũng phải ráng đợi chớ biết sao.

Quít vẫn còn cầm tay con Ương. Nó mới mười tám mà tay đã chai hết. Tuy nhiên tay ấy có thể non trở lại được. Nặng ăn da làm cho bàn tay nó đen như da chà và. Quít kéo tay áo của con Ương lên thì thấy cổ tay của nó trắng nõn, hai bàn tay đen giống như hai chiếc găng tay bằng da cũ, trông buồn cười hết sức.

- Em ở trong rạp như chị chừng hai tháng thì em sẽ trắng nõn nà, trắng hơn chị nhiều lắm.

- Em phải đang nắng nhiều quá.

- Ừ, nhưng rồi em sẽ trắng trở lại như trời đã sanh em ra.

Ương rờ rẫm chiếc áo của Quít mãi, đôi mắt nó thèm muốn vô cùng. Áo của Quít may bằng một thứ lụa nhơn tạo, chỉ bán có hăm lăm đồng một thước thôi trong khi áo bà ba của Ương thì bằng ni-lông giá tới chín chục đồng một thước.

Nhưng vải áo của Ương lảng bóng và màu đột chuỗi của áo rất quê mùa, còn áo Quít thì bông lập thể, trông rất đẹp với mỹ quan ngày nay, cỡ không sành ăn mặc, áo cũng đẹp, Quít lại sành mặc áo nữa. Ủ, phải sành mặc áo, cũng thời một chiếc áo đó mà người sành mặc, giúp cho áo đẹp lạ, còn người quê mùa lại làm cho áo xấu thêm.

Quít đã nghĩ rằng sau vài tháng thì da tay của Ương sẽ non trở lại, nước da nó sẽ trắng ra, nhưng phải tốn cả năm, nó mới sành ăn mặc đi đứng.

“Một năm nữa, nàng lắm bầm, em gái này giá đáng ngàn vàng đây... một ý nghĩ quấy vừa thoáng qua trong trí nàng. Ý nghĩ này tự nhiên mà đến nơi trí óc những người như Quít, họ đã là là nạn nhân của ai đó một khi kia, họ làm mà kẻ ấy hưởng, giờ họ tính chuyện gỡ gạc, họ định lên địa vị kẻ hưởng khi có đủ điều kiện làm.

Nhưng liền ngay đó, Quít lại thấy tất cả bỉ ổi ý nghĩ của nàng nó làm cho nàng bồng giựt mình mà thấy mình chưa được rửa sạch hẳn.

Nàng kinh sợ quá mà nhận thức được rằng nàng đã bị méo mó do nghề nghiệp, nghề nghiệp đã đánh dấu lên nàng quá đậm, cũng như đời sống thôn quê đã đánh dấu thật rõ lên người của cô thôn nữ bên cạnh nàng, và cả hai đều phải qua một thời gian, một kẻ tẩy trần, một kẻ tẩy não mới thành được cái gì.

Những ý nghĩ trên đây càng làm cho Quít thương Ương hơn, thấy nó là một đứa rất dễ làm mỗi cho sa đọa, như nàng ngày trước, như bao nhiêu cô gái bình dân khác, và cần được bảo vệ đặc lực.

Nhìn Ương mân mê vạt áo của mình, Quít nói thầm trong bụng : “Em nhỏ ơi, rồi em nhỏ thèm khát không biết bao nhiêu là thứ nữa và sẽ có những kẻ nhiều dã tâm đưa những thứ ấy ra để câu em nhỏ. Chị phải cứu em mới được, nếu ngày nào mà em trôi dạt lên đây ! ”

Quít siết chặt tay cô bạn trẻ và nói lớn lên :

– Tối nay em với má ngủ trên gác với chị như khách riêng mà chị mời về nhà. Anh đi vắng tới mấy ngày.

– Anh đi đâu chị ?

– Anh làm sở xe lửa và đi theo xe Nha Trang.

Nói láo điều đó Quít nghe sưng cái miệng hết sức, nghe như là Tâm và nàng đã là vợ chồng rồi :

Chiều hôm nay là một buổi chiều vui vẻ trong chuỗi ngày phẳng lặng của Quít. Nàng bắt gặp nơi Ương hình ảnh nàng cách đây bốn năm, tuy Ương nghiêm trang còn nàng thì thuở ấy hơi lảng, nhưng cũng cùng tâm trạng, cùng cảm nghĩ như Ương bây giờ, cũng cùng ngơ ngác trước cuộc đời, cũng những hoài bão trẻ con như Ương ngày nay : ham một chiếc áo đẹp một bộ mặt được hóa trang, thêm một buổi cà phê sáng.

Chương 27

Tám giờ tối. Bến xe náo nhiệt hơn bao giờ cả và tiếng động muôn âm của nó vang dội lên ở một góc trời.

Không phải bến xe ban đêm sinh hoạt mạnh hơn bến xe ban ngày đâu, nhưng vì ban ngày trong xóm người ta bận làm lụng không để ý đến nó thôi. Tối lại, khi xóm nghỉ ngơi, thì bến xe bỗng như choàng thức dậy.

Quít mời hai mẹ con Ương lên gác để ngủ ở buồng của Tâm rồi nói :

– Dì với em nằm đây, nếu buồn ngủ thì ngủ rồi khuya cháu đánh thức dậy để lên xe. Còn như khó ngủ thì đợi độ một tiếng đồng hồ nữa, cháu kiếm khách xong trở vô nói chuyện xóm làng chơi.

Đây là lần hành nghề thật sự đầu tay của cô chủ nhà trọ mới. Đêm rồi cô ta chỉ là kẻ tập sự, đi theo tò tò sau lưng bà chủ cũ mà không dám hó hé một lời.

Ra tới bến xe, Quít mới chợt thấy tất cả khó khăn của nghề nghiệp, không phải vì nàng ngại miệng mời họ cho lắm, ngại thì nàng quả còn ngại thật, nhưng rồi sẽ quen đi, nhưng vì không làm sao mà dung hòa công việc làm ăn với sự dè dặt mà bà chủ cũ đã căn dặn nàng.

Xe khuya lên, thấy hành khách từ trên xe bước xuống là biết họ thật là hành khách, nghĩa là ít ra cũng là người lương thiện trong cái đêm họ xa nhà ấy.

Nhưng đầu hôm, bắt khách chờ xe thì thật là khó phân biệt họ với khách nhàn du mà trong đó có bọn bất lương lẫn lộn. Nếu một gã đàn ông lưu manh, dọ biết tình thế thiếu phụ yếu đuối của nàng, tự xưng là khách đợi xe An Xuyên chẳng hạn thì nàng còn làm sao mà biết hẳn thiệt hay giả để mà đề phòng.

Bản năng tự vệ của phụ nữ cũng là thật. Như Quít đây chẳng hạn, vốn là gái buôn hương, nàng lại sợ đàn ông làm ầu.

– Ai ngủ ghé bố hôn ?

Đó là lời mời mọc của mấy bà già, họ tự nhiên mà hỏi to lên như vậy một cách máy móc và bình thản, nhìn bất cứ người qua đường nào mà đón rủ, bất luận già trẻ, trai gái.

– Ai ngủ ghé bố hôn ?

Quít cũng định mở miệng ra, nhìn đại một người nào đó mà mời như vậy. Nàng cố gắng ghé hôn, nhưng không làm sao nói ra được cái câu giản dị chỉ gồm có năm tiếng thông thường ấy.

Mấy bà già, bà nào cũng lượm được vài người khách rồi, chỉ có Quít là còn tay không.

Tuy nói thế cũng có dấu hiệu để an ủi ai là khách qua đường ai là kẻ chờ xe khuya.

Người ở tỉnh, giàu có, sang trọng bao nhiêu cũng mang một biệt sắc khó tả, chỉ rằng họ ở tỉnh mới lên, phương chi khách ngủ trọ chờ xe khuya toàn là những người quê mùa và nghèo. Họ ngơ ngác giữa cảnh nhộn nhịp nầy, có vẻ như tìm ai.

Thấy nếu cứ đứng đường làm thỉnh mãi thì thật là mất thì giờ một cách vô ích, Quít nắm hết can đảm bước tới trước mặt một bà già và hỏi nho nhỏ :

– Bà ơi, bà cần chỗ nghỉ lưng để đợi xe khuya hay không bà ?

Bà lão nhìn nàng, ngạc nhiên mà thấy một người chủ nhà trọ trẻ như vậy. Bà lão này có lẽ là khách lên xuống Sài Gòn và tỉnh một cách thường xuyên nên biết điểm lạ nầy.

Bà ta hỏi :

– Nghỉ tới khuya bao nhiêu cô ?

– Dạ có hai chục đồng hè.

– Nhưng tôi có mười đồng thì làm sao ?

– Cháu cũng không biết làm sao.

– Tội nghiệp tôi cô ơi, tôi già cả lụm cụm không con không cháu.

Quít suy nghĩ vài mươi giây rồi nói :

– Thôi cũng được. Vậy bà đứng đây cháu mời thêm vài người nữa rồi đưa bà vô nhà.

– Bớ má con Hòn, má thằng Lùn lại chỗ này ăn rẻ chỉ lấy có mười đồng thôi hè.

Quít hết hồn, nhưng không bụm miệng bà ta kịp. Nàng chỉ lấy rẻ đặc biệt cho bà ta thôi vì tin lời than thở của bà chớ có phải là hạ giá cho tất cả mọi người đâu.

Bà lão này coi bộ thật thà mà tinh quái lắm đây.

Từ đằng xa chạy đến hai người đàn bà, người nào cũng tay bông và tay dất và những bà mẹ một hai con ấy sẽ chiếm ghế bố cách nào đây không rõ.

Ất hẳn bà mẹ sẽ hy sinh ngồi một đêm, nhường ghế bố cho con mình và chắc chắn là nàng chịu cảnh tượng đó không được, sẽ biếu không bà mẹ một chiếc ghế bố thứ nhì.

Nàng vừa sắp sửa trở gót, đưa khách vào nhà tất cả bao nhiêu bà già nhà trọ khác đều bu lại vây quanh lấy nàng và hỏi :

– Đâu con nào phá giá đâu, cho xem cái bản mặt coi ?

Trời, lại những bà già tinh quái nữa. Các bà xia thuốc sống, đứng chống nạnh, sẵn sàng mần thịt cô gái đã vô tình phá giá một cách miến cưỡng.

– Thừa các bà, xin các bà biết cho. Con chỉ hạ giá cho bà đây thôi vì bà bà con chớ con có hạ giá cho tất cả mọi người đâu.

– À, té ra là vậy. Cái con nhỏ hỉ mũi chưa sạch các mẹ ơi mà nó lại muốn qua mặt tụi mình một cái vù.

– Xé xác nó ra.

– Oánh bỏ mẹ nó.

– Oánh mềm xương cái con đĩ thúi này đi !

Nhưng các bà chỉ làm hùm làm hổ để dần mặt Quít thôi chớ không bà nào dám nhào vô hết.

Buồn bã, Quít đưa khách vô nhà và nhẫn nại chịu số phận với ba mươi đồng đêm nay thôi.

Vào nhà sắp đặt chỗ ngủ cho họ rồi nàng mới thấy cái đồng hồ reo là tối cần nếu nàng đủ can đảm tiếp tục hành nghề.

Đêm nay, nàng sẽ phải cố thức để tổ chức đánh thức khách và để đón khách mới, nhưng rồi mai, rồi một không thể thức như vậy mãi được.

Được cái là đêm nay trên gác có hai mẹ con dì ấy, bạn mới của nàng, bà mẹ xem ra ham nói lắm thì nàng sẽ qua được tới một giờ đêm một cách dễ dàng.

Quả thật vậy, hai mẹ con chờ chủ nhà lên và vừa thấy mặt nàng bà mẹ đã than :

– Nhớ nhà quá cô ơi !

– Trời, đi lên đây mới có một ngày !

– Ủ, mà tôi đã bắt đầu nôn nao muốn về làng ngay rồi đó cô à ! Tôi trông đứng trông ngồi, thấy từ giờ tới khuya sao dài quá.

Bà mẹ ấy ngồi chớ không nằm, trước mặt bà bày ra một gói trầu cau mở banh ra và cạnh đó, một chiếc lon sữa bò mà Quít đã khai ra, trao cho bà nhổ cổ trầu.

Quít ngồi xề lại với hai mẹ con và nhìn Ương mà hỏi :

– Còn em Sáu đã nhớ nhà chưa ?

– Cũng nhớ.

– Nhưng ít hơn má ? Em thì còn ở Sài-gòn được chớ chắc má không thể nào bỏ làng.

– Đúng như vậy đa cô. Tôi nhớ cả tiếng ếch nhái sau nhà, tiếng chó sủa ma, nhớ cả mùi ao bùn, mùi phân chuồng. Không, tôi không thể bỏ làng được.

Quít búi ngủi nhớ tới cha mẹ nàng. Ông bà ấy đã bỏ làng, chắc họ đã đau khổ vô cùng, nhưng tội quá là hy sinh như vậy, ông bà cũng không cứu được đứa con gái của ông bà cho nó khỏi hồng cả cuộc đời của nó.

Ương nằm và Quít ngồi sát cạnh Ương. Tự nhiên nàng lại nghe thương xót đứa con gái quê mùa này một lần nữa, như hồi trưa, nên nàng ngã lưng xuống nằm cạnh bạn.

– Em ơi em lên ở trên này chắc nhớ nhà lắm ?

– Thì như vậy chớ sao cô, bà mẹ xen vô. Có ai mà muốn rời mồ ông mả cha làm chi, chẳng qua sự vạ bất đắc dĩ thôi.

– Nhưng em về dưới chuyến này, ở đất Sài-gòn lại có một người nhớ em, người đó là chị.

– Em cũng sẽ nhớ chị.

– Chị mà được đưa em gái như em thì chị sẽ được an ủi không biết bao nhiêu. Chị không mong em phải bỏ làng, nhưng nếu em tự nhiên đi đến cái nước bí đó, chị sẽ sung sướng lắm mà đón rước em.

Hồi trưa, chị đã nói với má là chưa tiện, nhưng chị nghĩ lại thì cũng cứ được, mặc dầu chưa tiện.

Đoạn day qua bà mẹ đang ngồi nhai trầu nàg nói :

– Vậ nghe dì, cứ được, hể dì liệu cần đem em lên thì cứ đem.

– Cô chắc như vậy sao ?

– Dạ chắc như vậy.

– Thì tôi đề con Ương lại ngay từ bây giờ tiện không biết bao nhiêu.

– Em bằng lòng chớ em Sáu ? Quít hỏi cô bé.

– Tùy chị thương em.

– Như vậy em cứ ở lại.

Bà mẹ nói :

– Tôi cũng không biết nói làm sao để tạ ơn cô.

– Dì khỏi phải nghĩ đến điều đó.

– Vậ thì Ương nè, nếu làm gì có được chút ít tiền con đi nuôi ba con, má khỏi phải lên thường như bây giờ.

– Dạ.

Rồi đó hai mẹ con bàn giao công việc với nhau. Con Ương cho mẹ biết rằng bà Hai Ngọ ở xóm trên còn thiếu mười tám đồng tiền bốn lít nếp mà bà nài để gói bánh tét cúng cơm, mà chưa trả.

Trên giàn bếp, nó có nhét một con bò cạp núi để xông khói, và nó chơi hụi tuần, mỗi tuần hai chục đồng do con Bảy Vĩ cầm cái, đóng được tám phần rồi mà nó phải nuôi để mà hốt chót.

Hôm kia, nó mang búa ra đóng lại cây đinh ngoài hàng rào, rồi bỏ quên luôn búa ngoài ấy, má nó cần tìm búa đem vô, kéo sương gió làm sét búa hết.

Giao việc xong, con Ương bỗng khóc rống lên khi nó bắt đầu nhắc tới hai đứa em còn nhỏ của nó, một đứa con trai lên mười hai và một đứa con gái lên tám, đứa chót này, nàng thương yêu nó lắm.

Má nó cũng rống lên mà khóc, hai mẹ con làm rùm cả căn gác, như là nhà có người thân yêu vừa tắt nghỉ.

Quít cũng mũi lòng rơi lệ, nhưt là lúc bà mẹ ôm con mà căn dặn :

– Con ơi, xứ lạ quê người, con ráng mà giữ mình. Đành rằng có chị đây bảo hộ con, nhưng dầu sao cũng do con phần lớn.

Lời gởi gắm cuối cùng của bà mẹ, thuộc về sức khỏe của cô con gái. Bà mẹ than với Quít rằng cô con gái mắc một chứng bệnh nan y, là chứng đau bụng bảo hăng thảng mỗi lần đau, đau thâu ông trời xanh và kéo dài đến hai ba ngày.

– Thừa di, ngõ gì chớ chứng đó thì rất dễ trị, để cháu làm cho em nó không bao giờ mắc nữa.

Đó là chứng kinh kỳ đau đớn, năm xưa nàng cũng mắc như vậy, rồi nhờ một người khách bác sĩ chỉ dạy cho thuốc men nên khỏi hẳn.

Không có gì dặn dò nhau nữa, không biết gởi gắm thêm với Quít thể nào cho tha thiết, bà mẹ lại ôm con mà khóc và cô con lại ôm mẹ mà khóc cho hết mớ thì giờ còn sót lại của phân nửa đêm nay.

Cho đến một khi kia, nghe động ngoài bến xe, Quít biết rằng đã tới lúc xe sắp chạy, báo cho hai mẹ con biết, rồi nàng xuống dưới nhà để đánh thức khách.

Ương, một lát sau đó cũng cùng ra ngoài bến để đưa mẹ đi.

Quít để hai mẹ con bịn rịn với nhau còn nàng thì lo đi bắt khách lên.

Nàng vẫn lấm la lấm lét như chó ăn vụng bột, nhút là sau lần ngộ nhận mà đồng nghiệp của nàng đã trình bày nàng thành một kẻ cạnh tranh bất chánh và khả ố dưới mắt họ.

Nàng đứng đó mà đợi cho mỗi bà già chủ trọ rước được hai ba người khách cho họ vững vốn rồi mới lạng lẽ đi mời vài người đàn bà đông con thích cạp ghế mà mấy bà kia chê.

Độ nửa tiếng đồng hồ sau, nàng trở lại nơi bà mẹ và cô con gái chia tay thì nghe xe đã rồ máy và thấy Ương nín cửa xe mà khóc mù trời.

Xe giựt chạy, Quít phải gỡ tay Ương ra. Nó kêu thét lên một tiếng như ai dẫn má nó lên máy chém.

Quít dìu người bạn trẻ tuổi vào nhà, theo sau nàng là một bà mẹ với bốn đứa con nhỏ và lu bù bọc gói.

Đêm nay, nàng chỉ kiếm được bốn chục bạc thôi, không bằng phân nửa buộc hoa của một ông khách tầm thường trong nghề cũ của nàng.

Vì số tiền ít ỏi quá nên nàng sợ mất nó, vừa đi vừa thò tay vào túi thăm lại bốn tờ giấy mười đồng, ướm lấy nhây, rồi bật cười lên tiếng.

Bốn mươi đồng là của cải của nhà nghèo, đành là thế. Nhưng cái cô nhà nghèo này có lần đã dám xé cả giấy hai trăm vì giận vợ chồng Ngân mà giờ cô ta lại sẫm soi bốn chục bạc thì có tức cười hay không chớ.

Bỗng nhớ lại rằng mình đang đi bên cạnh một em gái nhỏ lòng đang sầu chia ly, Quít giựt mình rồi làm bộ đùa để dỗ em :

– Em nhỏ của chị khát sữa chắc. Thôi má đi rồi, để chị cho em bú sữa bò đỡ ghen em !

Ương buồn cười quá nên cười lên và được Quít siết vai cô bé trong tay nàng, nó thò tay ra sau ôm lưng người chị mới, thâm lặng tỏ lòng thương mến và sự tín nhiệm của nó.

Vào tới nhà, Quít sắp đặt chỗ ngủ cho mấy mẹ con của bà khách, rồi hai chị em lên gác mà rù rì.

Họ nằm trong buồng của Quít, chung gối chung chăn. Quít ôm đầu em mà rằng :

– Từ đây chị ngủ với em, chị tẩy chay anh đi.

– Ý, đâu được, chị làm vậy, anh giận em, anh đuổi em đi thì khổ lắm.

– Anh không dám giận em đâu, quyền ở chị mà.

– Mà, cũng không được.

Quít nói láo với em, để cắt nghĩa trước vì sao mà có chồng, nàng lại ngủ riêng :

– Sao lại không ? Vợ chồng thương yêu nhau về lâu, chớ có phải một ngày một bữa gì hay sao.

– Thôi chị ơi, em không muốn làm kẻ phá hạnh phúc của anh chị.

Quít vả vào má em rồi kề miệng sát tai nó mà thì thầm :

– Em nhỏ ngu lắm, chị phải nói thật điều này, là anh chị nghèo quá chị muốn tránh có con mà không biết làm sao, nay có dịp tốt, chị sẽ đổ thừa tại thương em mới xa nhà, không nỡ để em ngủ một mình. Như vậy, anh không dám nài nỉ, đòi hỏi gì hết, cho anh chị đỡ khổ vài năm vậy mà !

Ương nghe chị cắt nghĩa khá ổn nên không nói gì nữa. Nó day qua nằm nghiêng với Quít mà thở thở :

– Chị ơi, chị thương em nha chị ?

– Khỏi nói. Không thương, chị có nhận em ở đây đâu.

– Anh khó hay dễ chị ?

– Dễ ợt, quyền ở cả trong tay chị. Nhưng anh là người tốt nhứt trên đời, đừng làm cái gì cho anh buồn hết.

– Em đâu dám.

– Thức khuya như vậy em buồn ngủ lắm hay không, ở dưới làng ngủ sớm lắm hả ?

– Ủ, ở dưới ấy người ta ngủ sớm như gà. Nhưng đôi khi người ta cũng phải thức làm lụng suốt đêm. Em đã có thức như họ nên em thức được. Vả lại đêm nay không thể nào mà nhắm mắt được đâu chị à, như đêm hôm qua vậy. Lạ nhà, lạ cảnh bị nhiều xúc động mạnh nên giờ em còn bần thần, bàng hoàng.

– Không ngủ được thì thức. Chị cũng không buồn ngủ. Em nè, đầu em kể mộng ước của em thử xem nó thế nào.

– Mộng ước gì chị ?

– Thì mộng ước về cuộc đời é mà ! Em mơ ước một tương lai làm sao ?

– Em mơ ước được sung sướng.

– Ai lại không mơ ước như vậy. Nhưng khác nhau ở chi tiết. Mà chị thích biết chi tiết, chẳng hạn như em ước lấy chồng gì ?

Trong bóng tối, Quít đoán thấy người em gái nhỏ then đỏ mắt mày. Ương làm thỉnh rất lâu và Quít không dám mạnh tay xô đẩy cái then thừa ấy. Nàng cũng lặng thỉnh lâu lắm rồi dần đường khéo :

– Em muốn lấy chồng làm ruộng, làm vườn hay lấy chồng lính ?

– Em muốn lấy chồng ở chợ chị à.

Danh từ “chợ” phải hiểu là “thành phố”.

– Cốt sao cho hạnh phúc phải không em ?

– Dạ.

– Mà người ở chợ, chưa hẳn sẽ lại hạnh phúc cho em.

– Đồi sống dưới làng cực khổ lắm chị ơi ! Đàn ông cực thì đàn bà cũng cực. Chị không thể biết được đâu.

– Chị biết.

Quít đã theo cha mẹ trôi nổi lên đây từ thuở nài còn thơ dại nhưng nài còn nhớ và nhận thức được điều mà Ương vừa nói.

– Nếu chị biết chị đã thấy là cực nhọc quá, tồi tằm quá, không làm sao mà hạnh phúc được.

Quít nhớ đã có nghe hai người khách trí thức của nài nói chuyện với nhau về mong mỏi của dân quê trên khắp thế giới, chứ không riêng gì dân quê ở Việt Nam, họ đua nhau đổ xô về các thành phố bỏ trống nông thôn mà nơi đó họ phải làm lụng nhiều hơn mà kiếm tiền lại ít hơn, và không hưởng được thú vui nào hết.

Cô gái nào cũng thích mặc áo đẹp, và chỉ có ở chợ, thoát khỏi công việc đồng áng, họ mới có dịp mặc áo đẹp mà không ai nói ra nói vào gì.

Và Ương mà chịu ở lại trên này với nài hẳn mà không phải đang lo âu cho thân gái giữa thời loạn như mẹ nó lo, mà chỉ vì mộng ước muôn đời của người thôn nữ thôi.

Nó sẽ được mặc áo đẹp mỗi ngày, sẽ lấy được một anh chồng không lem luốc, một anh thợ hớt tóc nghèo cũng được nhưng chơn không lấm bùn, áo không hôi mùi mồ hôi muối.

Đó là kể như mộng ước của nó được thực hiện một cách tốt lành. Nhưng rất có thể vì thêm một chiếc áo đẹp mà nó đến phải bán cái gì mà nó cần giữ, có thể anh thợ hớt tóc tuy tốt mã bên ngoài mà không hẳn đã tốt lòng và nó sẽ bị bỏ rơi với một cái thai trong bụng.

Quít buông đứa em gái nhỏ ra, nằm ngửa gác tay lên trán mà buồn cho số kiếp của con Ương. Nàng nhớ ra thì chín phần mười bạn đồng nghiệp cũ của nàng là những thôn nữ xinh đẹp như Ương, cũng đã tìm đến các thành phố vì sự lôi kéo của các đô thị không khác gì sự lôi kéo của những cái vôi của con bạch tuộc, rồi cũng vì thêm một vé cải lương thượng hạng, thêm một đôi bông tai cẩm thạch, mê một tiếng đàn kìm của một anh thợ bạc mà rồi phải chịu sóng dập gió vùi về sau.

Ngoài kia sau vài giờ đồng hồ im lặng, đêm khuya lại vang dậy tiếng động cơ, thành phố đã thức, cái phân thành phố hoạt động thức sớm hơn mọi người, đến ba tiếng đồng hồ, thức ngay từ lúc ba bốn giờ sáng.

Ngày mai Quít đã bắt đầu một ngày mới, với một người bạn gái chí thân, không trơ trọi như trong những chuyến đi khác của Tâm nữa. Đó là hạnh phúc của nàng, phải hưởng ngay, chớ không tội gì mà lo buồn gì những cảnh khổ chưa đến với Ương.

Ương đã ngủ khò rồi mà Quít còn bần khoản tính toán về tiền nong. Từ đây nhà Quít thêm một miệng ăn nữa mà huê lợi thật là không biết đâu mà lường, đêm có khách, đêm không.

Chương 28

Ngày mai hé màn. Ánh nắng đi thăm họ qua các song ly gỗ đóng mặt tiền gác lại thành một thứ cũi nhốt thú rừng.

Quít giựt mình thức dậy thì thấy đã trưa lắm rồi. Hai chị em gần tới sáng mới thiếp đi được nên ngủ quên, khách dưới nhà ra đi lúc nào họ không hay.

Được cái khỏi lo gì hết là ở dưới ấy không có cái gì đáng giá để mà mất, ngoài mấy chiếc xoong sau nhà bếp.

Quít đánh thức em dậy để rồi cả hai tuột xuống dưới nhà.

Ương còn con nít nên khi được gọi dậy chưa thể định thân ngay như người lớn, ngơ ngác dòm quanh, không biết đây là đâu và người chị gái trước mặt nó là ai. Giây lát sau, nhớ ra mọi việc, nó nhoẻn miệng cười một nụ cười dễ thương quá sức cho đến nỗi Quít muốn ôm mà cắn vào má nó một cái.

Quen vén khéo theo thói ở quê cũ, Ương xếp mền, cuộn mùng lại, chớ không để nó bừa bãi mà đi như Quít.

Thấy tác phong của đứa em nhà quê này, Quít giựt mình nhận ra là nàng đã bỏ quên nhiều đức tánh cũ, cần phải tập lại cho quen thói mới được, nếu không, Tâm nó chê thì đừng có trách.

Khi chải gỡ xong xuôi, Quít do dự không biết có nên sai em ra bên xe mua quà sáng hay không. Nó là đứa có nhan sắc lại không biết tự vệ mà ngoài ấy thì quỷ dịch rất nhiều.

Nhưng nghĩ, nàng thấy phải cho Ương ra tập cho nó dạn với thành phố cho nó học khôn lần lần, chớ giữ nó trong nhà, mai một khi nàng không thể bảo hộ nó được nữa, nó sẽ thành một miếng mồi ngon cho bọn lưu manh.

Nàng lại quyết định để Ương đi chợ mua ăn mỗi hôm, nên khi hai chị em lột da xong, mỗi đứa mỗi gói bắp nấu, Quít sửa soạn để dẫn đường cho Ương biết chợ chồm hổm Bàu Sen một lần.

Hôm nay có em, lại có công việc nhiều, nàng không còn thì giờ đâu để mà buồn hay lo nghĩ nữa.

Công việc của nàng hôm nay là dọn dẹp bếp mà hôm qua đã bỏ dở, và đi Chợ Lớn mua một chiếc đồng hồ reo, chớ không thể trường kỳ thức suốt sáng như mấy đêm đầu nữa mà chịu cho thâu được lâu dài.

Nơi chợ lộ thiên trong xóm bên kia đường, Quít đưa Ương qua các hàng cá, hàng thịt, hàng rau cải rồi hỏi vặn lại để biết chắc rằng Ương biết đường về nhà, Quít đi bộ ra Trần Hưng Đạo để đón xe đi sắm đồng hồ báo thức.

Mười giờ trưa nàng về tới nhà thì thấy Ương đã làm xong cả mọi công việc mà nàng định là dọn quét và tổ chức lại nhà bếp.

Quít sung sướng quá như mình được một em dâu mới, từ đây mặc sức mà đỡ đàn tay chơn.

Trong bữa ăn, nàng báo tin :

– Mai này anh về !

– Vậy sao hả chị ? Bao lâu anh mới đi một chuyến chị ?

– Bốn mươi tám tiếng. Mỗi chuyến đi hai ngày rưỡi.

– Anh ra làm sao chị ?

– Anh hiền hiền ở cái mặt, mà lòng dạ cũng hiền từ lắm.

– Em sợ anh quá.

– Ảnh ăn thịt ăn cá gì em mà em sợ ?

– Em sợ anh không cho chị nuôi em.

– Đã nói quyền hành ở cả trong tay chị kia mà.

Mặc dầu được chị đỡ như vậy, Ương cũng không hết hồi hộp. Nó làm như người anh rể nuôi của nó sắp về tới nơi. Quít hỏi :

– Nói chuyện em. Em có biết may vá gì hay không ?

– Dạ cũng biết, nhưng em không biết cắt cũng chẳng biết ráp áo dài.

– Để chị chỉ biểu cho. Và chị sẽ mua len dạy em đan áo lạnh, đan nón vớ trẻ con vân vân. Nếu em khéo tay thì vài tháng sau, em sẽ đan cho thật nhiều rồi mang đi bán ở các nhà hộ sinh trong thành phố.

– Họ mua sao chị ?

– Mua chớ, nếu ta bán rẻ được. Đó là những người nghèo khổ, không sắm nổi đồ sang trọng cho con mà cũng không nghĩ đến chuyện sắm các thứ xa xỉ phẩm ấy.

Nhưng nếu ta mang đến tận tay họ, họ thấy đẹp lại rẻ tiền, họ ham mà mua ngay. Tuy nói thế chớ cũng không chắc thành công. Đó chỉ là một cuộc dọ dẫm sinh kế của em thôi.

Đêm rồi, Quít đã nghĩ nát óc mới tìm ra được một nghề cho Ương. Đó là nghề mà một người đã mách cho nàng lúc trước, khi nàng làm bộ than rằng muốn hoàn lương mà không biết lấy gì sống, cốt xin một sự trợ giúp của ông ấy, nhưng ông ấy không cho tiền mà chỉ mách nghề thôi.

Cứ theo ông ta thì nghề đó “sống” lắm, ông quả quyết đã thấy nhiều cô gái sống được rồi. Nhưng Quít lúc đó chỉ muốn làm giàu thôi, không đủ can đảm ngồi cúp lưng cúp cổ từ sáng đến mười giờ tối để chỉ sản xuất được leo heo vài chiếc mũ và vài đôi vớ trẻ con.

– Học có lâu lắm không chị ?

– Học một ngày là biết ngay, nhưng phải làm nhiều ngày mới khéo tay được, và nhứt là mới ăn gian được.

– Ăn gian cách nào chị ?

– Ăn gian là ăn gian chỉ. Đan thếp nào cho thừa cho đỡ hao chỉ, mà xem cứ như là nhặt mũi lăm vậy.

Bí quyết là ở chỗ đó. Chỉ có cách ấy mới hạ giá vốn món đồ được để bán cho rẻ mặt, bình dân mới mua nổi.

– Nhưng sợ trẻ con không ắm ?

– Ắm chết đi chứ, vì ra khỏi nhà hộ sinh là họ cấp tốc mua than đốt lên dưới giường của họ để nướng cả hai mẹ con họ thì còn lạnh làm sao cho được.

Ương cười ngất, nhớ lại những lần má nó sanh em, ba nó cũng đốt lửa lên mà nướng má nó với em nó.

Nói tới vụ nhúm lửa, Quít lại nhớ tới Tâm, anh thợ chụm lửa đầu máy hỏa xa.

Nàng ngó ra ngoài như theo dõi anh con trai hiền lành ấy trên dặm đường xa của anh.

Không biết trong cuộc đời mới sau này anh ta sẽ đối xử ra sao với nàng. Trước kia tuy nàng không toại nguyện chớ đời nàng cũng đã tốt đẹp lắm trong mối tình câm lặng và đầy mặc cảm của anh ta. Nhưng sau trận sóng gió vừa qua...

Chương 29

Ai ngủ ghé bố hôn ?

Đây là điệp khúc cổ điển do các nữ nghệ sĩ già trên sáu mươi hát mỗi đầu hôm và mỗi khuya mà Quít được nghe đêm nay là đêm thứ ba trong đời nàng.

Nàng ra đây có một mình, không em gái đi theo vì bọn xe lơ quả có ngán nàng chớ chắc không ngán con Ương, nó chưa được ông già chồng giả nào bảo vệ cho hết.

– Ai ngủ ghé bố hôn.

Quít vẫn lăm la, lăm lét như mấy đêm trước, không còn sợ đồng nghiệp hớp hồn nữa, mà sợ khách.

Đêm nay sao mà phụ nữ ít xê dịch quá, chỉ leo teo có mấy người mà đã bị mấy bà già mau tay mau miệng rước hết rồi.

Quít đã biết phân biệt đờn ông nào tìm chỗ trọ, đờn ông nào là khách qua đường nhưng chưa đủ can đảm bước tới thì thầm một lời mời mọc chớ đừng nói chuyện đứng xa mà kêu gọi như mấy bà lão kia.

Đã sống nghề đứng đường, nàng không có tác phong của những kẻ đứng đường.

Quít đứng đó lâu lắm, nhìn họ mời mà thèm thuồng như một con mèo con, thấy chuột thì muốn vồ nhưng lại còn sợ hãi.

Mỗi người không phải là mỗi người trước mắt nàng, mà là một tờ giấy hai chục bạc. Mà bao nhiêu người đi qua, bao nhiêu người rơi vào tay mấy bà lão đồng nghiệp của nàng là bao nhiêu tờ giấy hai chục bạc mất thôi, là... đổi.

Viễn ảnh tưng thiếu xô nàng tới, nhưng sĩ diện lại trì nàng lại, bịt miệng không cho nàng thốt nên lời.

– Có ai ngủ ghé bố hôn ?

– Mướn ghé bố hôn cậu ?

Nào có nặng nhọc khó khăn gì đâu, việc nói ra một câu ngắn như vậy, lại có thể nói thắm, không cho ai nghe cả, thế mà Quít vẫn chưa dám nói.

Toàn thể cá đều mắc lưới, những chiếc lưới khác chỉ còn một con, một ông lão đầu râu bạc phơ.

Quít nắm cả can đảm bằng hai tay, bước đến trước mặt ông mà rằng :

– Thưa ông, chắc ông tìm chỗ nghỉ lưng để đợi xe khuya ?

Khó khăn chỉ lúc đầu. Quít nhận thấy như vậy y như lúc nàng mới sẩy bước. Ừ, qua được hai ba hôm đầu rồi thì sau đó sẽ có được một cách dễ dàng.

Ông lão dừng bước lại, ho sù sụ một hơi rồi hỏi :

– Cô em có chỗ hả ?

– Dạ có.

– Bao nhiêu.

– Dạ hai chục.

– Thôi cũng được.

– Vậy xin ông theo cháu.

Đòn ông tương đối ít ke re, cắc rắc hơn đòn bà. Sự so đo của ông lão này chỉ thu gọn trong một tiếng nói. Đó là tiếng “thôi”. Ông nói thế nhưng cũng nhận giá đề nghị.

Quít chưa quỳnh quáng lắm. Nếu chuyển xe lên khuya mà đãi nàng một người khách nữa, mà phải một người không trả giá lên xuống, thì ngày mai, nàng đủ tiền đi chợ.

Ông lão không có hành lý nhưng lại chống gậy và đi khó khăn hơn mấy bà tay bông tay dặt và ôm xách lè kè.

Ngõ hẻm lồi lõm khó bước nên rút cuộc Quít phải dắt tay ông, trông cứ như là một ông cháu dẫn nhau đi ăn xin.

Thật mà tang thương, cái cảnh này, sánh với những ngày sang trọng của Quít ở buyn-đin Mạc Cửu.

Về phương diện vật chất, nàng đã tụt xuống thấp đến mức cuối cùng, không thể nào ngã xuống thấp hơn được nữa nhưng Quít không nghe mình khổ lắm. Có cái gì làm cho nàng hãnh diện được với chính nàng. Cái đó có lẽ nàng tự thấy mình đã giống được bao nhiêu người chung quanh nàng, mưu sinh mặt thật, giữa ánh sáng, không còn sống chui nhủi nữa, mặc dầu sống trong nhung lụa.

– Mai anh về hả chị ?

Quít sắp đặt chỗ nghỉ cho ông lão xong, vừa bò lên tới gác đã nghe đứa em gái mới của nàng hỏi như vậy.

– Ủ, mai anh về.

– Em trông anh về quá, để coi anh ra sao, nhưng lại cứ lo gặp mặt anh lần đầu.

Quít cười ngất mà rằng :

– Em làm như anh là ma, ham thấy ma một lần cho biết, nhưng lại sợ.

– Liệu anh rầy chị hôn chị ?

– Không đâu, chị làm điều phải, anh làm sao mà rầy được.

– Nuôi thêm một miếng ăn, thật vô ích.

– Em ăn, nhưng em có làm để bù lại.

– Chị đâu có cần người giúp. Vả lại công việc không có gì, không đáng được nuôi cơm.

– Thôi thì em cứ an lòng, ngày sau em khá lên, em nuôi lại anh chị.

– Cái đó là lẽ dĩ nhiên, nhưng hiện giờ thì anh chị khổ phải chạy ăn thêm cho một người nữa. Chị mời được mấy người, chị?

– Có một ông cụ thôi.

– Ít quá.

– Nếu khuya này mà không mời thêm được một người nữa, mai sẽ lỗ tiền chợ. Chị còn trong túi có ít trăm bạc, ăn lần vào đó mãi thì một ngày kia, khi cạn úi, sẽ không biết vay mượn của ai.

– Hay là chị tìm chỗ ngay cho em ở giữ em cho người ta ? Chị khỏi tốn cơm mà em lại có tiền giúp chị.

– Gì chớ chuyện đó thì dễ ợt. Chị có thể kiếm ngày mai này một chỗ làm năm trăm đồng mỗi tháng có cơm ăn. Nhưng đó không phải là lối giúp em một cách chu đáo.

Chị không phải chỉ có bổn phận làm cho em no ấm mà còn cần lo cho đời em không hư hỏng theo lời má em gởi gắm mà cũng theo ý muốn riêng của chị.

– Không, chị đừng lo. Em biết giữ mình.

– Ai cũng muốn giữ mình hết, chớ cô gái nào lại muốn hư. Nhưng muốn làm một điều mà giữ được hay không lại là một điều khác nữa. Đất Sài-gòn này không phải như dưới làng đầu em à. Con trai đẹp mà đông hằng muôn, con trai tinh khôn, quí quái cũng đông hằng muôn.

Ngoài ra, bao nhiêu là quyền rũ khác nó xúi em thêm muốn. Không, không thể nào mà chị buông em ra. Có đôi ta cùng chung đối với nhau.

Đêm nay Ương đã quen được phần nào với khí hậu nhà trọ bình dân và lậu thuế này, nên mặc dầu dưới nhà ông lão cứ ho sù sụ và mặc dầu nôn nao biết mặt người anh rể nuôi, Ương cũng ngủ sớm được.

Quít cũng vậy, vì đã sắm đồng hồ reo, nàng khỏi phải lo canh giờ xe chạy nên an lòng mà phiêu du vào giấc ngủ.

Nửa đêm chiếc đồng hồ mới, giây thiều còn mạnh quá như vỗ mạnh vào người nàng và gọi giựt ngược nàng dậy.

Quít chải sơ lại mái tóc rồi tuột xuống thang dưới nhà.

Ông lão ngủ trọ vẫn ngồi chong ngóc đó mà hút thuốc và ho, mừng đã vén lên đầu từ hồi nào.

– Thưa ông, ông mới thức ?

– Có ngủ đâu mà thức cô em. Lạ nhà quá, tôi không nhắm mắt được. Mà nằm cũng không yên vì hễ nằm thì ho nhiều.

– Xe gần chạy ông rửa mặt rồi đi.

– Khởi rửa mặt mày gì hết. Thôi, cô em ở lại mạnh giỏi nhé, tôi đi đây.

– Cháu cũng ra bến xe, xin đưa ông đi.

Quít không hỏi ông lão thêm gì, nhưng nàng nghe rằng chắc trong đời không gặp lại ông. Những ông cụ trầu ít hay lên Sài-gòn lắm, dễ thường bốn năm nữa, ông cũng chưa có dịp thứ nhì để lên đây và ông có thể theo ông theo bà trước khi dịp ấy xảy ra.

Nàng ngậm ngùi trước cuộc vĩnh biệt chắc chắn này rồi ngạc nhiên mà chợt thấy sao lòng nàng đã biến khác lạ đi.

Lúc trước nàng cũng rước khách, nhưng người khách một đêm và cũng không bao giờ gặp lại họ. Nàng biết rằng không bao giờ có cuộc tái ngộ nhưng chỉ dừng dừng như không, không một may mắn lưu luyến bịn rịn nào, hay có thì cũng chỉ là trò đùa cho vui hay để gạt gẫm những ông khách lơ khờ, chỉ có thể thôi.

– Ai ngủ ghé bỏ hôn ?

Điệp khúc này lại vang lên giữa những tiếng động cơ tiếng kêu gọi, tiếng chửi thề, tiếng hành lý nặng va vào thùng xe.

– Ai ngủ ghé bố hôn ?

Quít đã qua bước đầu khó khăn ở buổi đầu hôn và nàng quyết tiến chứ không lùi.

Dừng chơn lại nàng lắng nghe rõ lòng nàng và thấy rằng nàng đã dám.

Đàn bà khôn lanh nên dễ mất hơn đàn ông, vì thế mà các bà già mới lo lấy khách đàn bà trước.

Quít đã dám nhưng còn hơi nhút nhát nên rồi chỉ cho nàng toàn khách đàn ông không mà thôi.

– Cậu ơi, cậu có cần chỗ nghỉ lưng không cậu ?

Người đàn ông thứ nhứt mà nàng trao lời là một nông dân đứng tuổi. Nàng đoán như vậy, bằng vào y phục và tướng mạo của ông ta.

Ông hành khách vừa bước xuống xe ấy da mặt xanh mét có lẽ vì chứng rét rừng tàn phá hồng huyết cầu của ông ta. Thế mà thành linh ông ta đổ mặt tía tai đoạn hời hả bước đi để tìm mấy bà già ở đằng kia.

Quít chưa ngạc nhiên, chưa tìm hiểu. Nàng tấn công người hành khách thứ nhì.

– Chú ơi có chỗ nghỉ lưng sạch sẽ lắm chú.

Người này mặc âu phục nhưng không có tướng dân thầy hay tướng người trí thức. Có lẽ đó là một tiểu thương hoặc một người thợ thủ công khá giả.

Y banh miệng ra mà cười rồi hóm hỉnh hỏi :

– Máy bò ?

Đó là tiếng lóng trong giới cũ của nàng, lần này chính Quít lại đỏ mặt tía tai vì... có tịch hay nhúc nhích.

Nàng cố tự trấn tĩnh để đáp :

– Dạ có hai chục hè.

– Trời ơi, sao mà rẻ dữ vậy. Thôi đi cô, của rẻ là của hôi. Ham rẻ rồi phải mua thuốc trụ sinh thì còn tốn tiền nhiều hơn.

Quít như bị ai đập chày vô lên đầu. Nàng đứng chết lặng rất lâu, mãi cho đến lúc người khách nào cũng bị các bà lão rước hết mới xoay gót lững thững trở vào ngõ.

Thì ra ngộ nhận nàng là gái buôn hương đi quên khách. Ông nông dân khi nãy đỏ mặt cũng vì ngộ nhận ấy mà người âu phục kia, sành đời hơn nên mới dám hỏi thêm chi tiết về giá cả, nhờ thế mà nàng mới té ngửa ra là họ hiểu lầm.

A ! Cũng thời đứng đường rước khách mà làm nghề cũ, nàng phải trẻ đẹp, còn làm nghề này, phải cao niên và xấu xí mới xong.

Khách hàng của Quít như vậy sẽ bị hạn chế trong vòng mấy người phụ nữ thôi, tức là trong số phân nửa hành khách cần nhà trọ, phân nửa ấy sẽ phân chia ra cho mười mấy bà già thì rất cuộc nằng cũng chẳng còn bao nhiêu.

Oái oăm thay, vừa cố gắng để dám thì lại đụng đầu với một không dám khác !

– Ai ngủ ghé bố hôn ?

Khuya đêm nay, Quít lượm được hai bà già. Viễn ảnh tương lai tương đối khá sáng sủa vì bốn mươi đồng bạc là đủ cho tiền chợ ngày mai chưa kể ông khách đã bắt được hồi hôm chi tiền nước tiền đèn cho nằng ít lắm cũng được hai hôm.

Quít không có tham vọng trở nên khá giả với cái nghề tạm bợ cho thuê ghé bố này, nên bằng lòng với mấy người khách leo heo lỏi đêm.

Mộng của nằng là một quán cà phê trong một xóm hoàn toàn xa lạ, mà nằng dám chường mặt ra không sợ ai tán tỉnh vì đã có chồng. Không sợ bọn thằng Ngân quấy rầy vì chuyện đã được chúng quên đi rồi vì mất dấu nằng một thời gian khá xa.

Cô chủ nhà trọ đưa khách vào nhà, sắp chỗ cho họ rồi leo lên gác, Ương giọng nhạ nhạ hỏi :

– Khá hôn chị ?

– Được hai người.

Tuy nói thế chớ sáng hôm sau Quít đưa tiền chợ cho Ương đến bảy chục bạc. Hôm nay là ngày Tâm về, nhưng không phải một ngày mà anh ấy về thường như từ lâu nay. Chuyến này, anh được thêm một đứa em gái, không rõ anh sẽ hoan nghinh hay chẳng nhưng theo lẽ phải là ngày vui.

Quít dọn dò các thứ cho đứa em gái nhà quê mua cho đầy đủ vì hôm nay nàng đãi bạn một bữa bún thịt nướng và gỏi cuốn. Chiều nay họ sẽ đưa nhau đi ăn ở ngoài, cho Ương hưởng thú thị thành một bữa, tuy từ sáng đến chiều sẽ không tốn dưới hai trăm bạc, nhưng không phải luôn luôn tiêu xài để vương như vậy mà ngại tốn hao.

Cả hai chị em đều làm lụng hăng hái vì ai cũng có lý do để trông đợi kẻ về cả. Quít muốn biết phản ứng của Tâm ra sao, và nhứt là biết Tâm nghĩ gì về nếp sống mới này. Có lẽ hắn sẽ khó chịu lắm. Hắn rất khổ khi các thói quen của hắn bị xáo trộn, hắn rất sợ cái gì mới lạ. Ừ, hắn sẽ khó chịu, nhưng chắc chắn là hắn không đòi thay đổi gì vì thay đổi tức là đi đến những cái mới lạ khác nữa. Nhưng biết đâu lòng hắn lại không biến chuyển về hướng tốt, chính vì sự xáo trộn này.

Ương thì cứ lo bị người anh rẽ nuôi đuôi xô vì một miếng ăn rất quan trọng đối với gia đình thuở giờ và đối với bao nhiêu gia đình nông dân khác quanh nàng.

Nếu anh ấy mà làm như vậy chắc chắn là Quít sẽ tìm chỗ cho nàng ở giữ em, tức là nàng sẽ có tiền để nuôi cha hàng tuần nhưng không hiểu sao nàng lại cứ muốn ở lì nơi đây, bằng lòng với nghề đan len bán dạo mà Quít đề nghị, có lẽ vì mến Quít mà chắc cũng vì thôn nữ thường ngại bước ra đời một mình.

Chương 30

Chuyến này Tâm về hơi trễ, đã mười giờ trưa rồi mà chưa thấy tắm hơi gì cả. Quít ao ước sự việc xảy ra như vậy nên rất hài lòng. Nàng không thích bỏ công việc nấu nướng để giới thiệu để giải thích lời thôi, còn không nói gì ngay lúc Tâm về tới nhà thì sợ hẳn phải thắc mắc.

Mười giờ rưỡi mọi việc đã xong cả chỉ còn món thịt nướng. Quít để dành lại để làm vào phút chót cho món thịt khỏi khô cứng vì đã nướng xong nhiều giờ.

Mà thật là đúng lúc trông đợi. Tâm lon ton đi vào ngõ, tay xách một chiếc túi vải đựng quần áo làm việc của anh ta trong đó.

Quít không reo mừng bạn mà chỉ gọi xuống bếp :

– Ương ơi, anh Hai về nè !

Ương bỗng nghe mình bị cuồng căng như một cô gái được trai đi coi mắt lần đầu. Nàng quỳnh quít không biết phải hành động ra sao, rốt cuộc quyết định đứng lì trước ông lò tới đâu hay đó.

– Sao trễ dữ vậy anh ?

– À, bị chút việc ngoài kho, rồi tới đây lại quên đi luôn đăng xóm cũ.

Quít cười mà nhớ đến câu ngựa quen đường cũ nhưng lo lắng nằng hạ giọng xuống hỏi :

– Có ai gặp anh không ?

– Không. Anh chưa tới xóm. Tuy vậy anh cũng đề phòng, đi vòng như hôm dời nhà. Vì vậy mới lâu. Anh đi bộ é mà !

Hết lo, Quít mừng rỡ trở lại và réo :

– Ương ơi !

– Dạ !

Tâm ngạc nhiên mà thấy trong nhà có người. Tiếng “dạ” của con gái sau nhà, nghe lạ hoắc, anh không thể nào đoán được ai là ai hết.

Ương đã ló mặt ra nơi khung cửa trở xuống nhà bếp áp úng nói trong họng :

– Thưa anh mới về.

Nhưng Tâm chỉ trở mắt nhìn nó, không nói gì được cả.

Quít cười mà rằng :

– Em ruột của em đó. Anh nhìn coi giống em hay không.

– Ô hơ... giống.

– Giống lắm hay giống ít ?

– Giống ơ... hơ... không lắm.

Cả hai chị em đều rũ mà cười. Lâu lắm, Tâm mới hỏi :

– Nhưng hồi đó em không có em mà ?

– Hề hồi đó không có thì bây giờ cảm có hay sao ?

– Không cảm nhưng không có em nhỏ làm sao mà có em lớn được.

– Má đẻ ra thì tự nhiên nó lớn ngay.

Tâm nhovn miệng cười rồi lắc đầu :

– Má đã qua đời rồi.

– Nói chơi với anh chứ nó là em nuôi. Em mua nó để nuôi chơi cho vui. Mua có hai đồng rưỡi hè. Thôi Ương đi lo nướng thịt đi em kéo anh đói bụng.

Ương đi rồi, Tâm lo lắng hỏi :

– Ai đó vậy ?

– Không giống nữa, em nuôi của em thật đó.

– Nó ở đâu ?

– Ở tỉnh lên.

Chắc Tâm đã nghĩ ngợi nhiều, có thể không bằng lòng nữa nhưng anh chỉ làm thinh. Tánh anh ít nói, vả anh thấy anh không có quyền đòi với Quít giờ đã là chủ nhà, còn anh chỉ là khách trọ thôi.

– Tắm đi anh. Nhà này hơn nhà trước là có chỗ để dựng một buồng tắm nhỏ.

– Vậy hả ?

Tâm chỉ thốt ra có tiếng đó rồi lặng lẽ lên gác cất túi và lấy áo quần mát xuống để tắm.

Giây lát sau, anh thợ chụm lửa phụ đầu máy hỏa xa đã tẩy trần xong tất cả bụi than quên vào mồ hôi bám lên da anh, rồi ra ngoài trong bộ bà ba vải đen, bộ áo quần mát “luýt” nhứt của anh, anh để dành, nhưng nay phải mặc vì trong nhà có một cô gái xinh đẹp.

Cơm đã dọn xong, trên một chiếc bàn Tàu xịch xạc mà bà chủ nhà trước đã để lại biếu hai vợ chồng.

Quít trộn cho bạn một chén bún thịt nướng có đủ mỡ nước, đậu phộng, rau ghém rồi kể về lai lịch của con Ương và lịch sử cuộc kết bạn của nàng với nó.

Hai Tâm tốt bụng nên thấy Quít làm phải, anh khen :

– Em ăn ở như vậy sẽ được phước.

– Em đoán là anh cũng đồng ý với em nên mới dám nhận liều trước khi anh về.

– Nhưng quyền ở em chớ.

Ý Tâm muốn nói : “Giờ em là chủ, anh chỉ là khách thôi thì em tự do hành động vậy”.

Nhưng Ương bị một câu nói khác của Quít ám ảnh, câu : “Quyền hành ở trong tay chị” nên hiểu là Tâm sợ vợ hay nể vợ và Quít muốn làm mưa làm gió gì tùy thích nàng.

Quít thì hiểu đúng ý Tâm. Vì thế mà nàng mới băn khoăn, tự hỏi không biết làm thế nào để Tâm mất được mặc cảm của khách trọ.

Nghĩ một hơi, nàng đánh liều đưa ra thử một bước dò dẫm :

– Anh nè, anh đã hứa hùn với em trong việc làm ăn này nhưng anh chưa bỏ vốn ra đó nghe. Đã biết, vợ chồng thì là của chung nhưng anh để tiền trong túi nhiều quá, anh làm thùng hết, em không chịu đâu.

Tâm kinh ngạc và giật mình. Anh có hứa hùn với Quít bao giờ đâu. Anh chỉ bị nàng xỏ mũi dẫn lại đây, anh thụ động từ đầu tới cuối chớ có biết tính chuyện làm ăn gì.

Còn sao mà nó lại bắt xác anh bằng cách đề quyết nó là vợ chồng với anh !

“Trời, – anh nghĩ -, con nhỏ này quá xá rồi đấy. Nó đứng đứng chuyện tà trời một cách tỉnh khô như là thật vậy.”

Tuy nhiên anh không đánh chán, không phản đối gì, vì anh chợt thấy rằng nên chụp lấy dịp này để mà cũng được làm chủ cho nó đỡ kỳ trong tình trạng ở bám vào một cô gái. Còn cái vụ vợ chồng thì để đó hẵng hay.

– Anh hùn bao nhiêu ? Tâm hỏi.

– Tự nhiên là hai phần ba, vì anh nhiều tiền hơn.

Quít rất bằng lòng mà thấy bạn dễ xỏ mũi như vậy. Hấn chỉ khó khăn có chuyện kia thôi, còn mọi việc hấn buông trôi hết, mặc tình nàng muốn chèo chống lối nào hấn lợi theo lối nấy.

– Hai phần ba vốn là bao nhiêu ?

– Vốn nguyên là ngàn rưỡi. Hai phần ba là một ngàn. Anh hùn hai phần ba nhưng chỉ được chia lời một phần ba thôi, em phải lấy nhiều hơn để đi chợ.

– Cái đó tự nhiên rồi.

– Có dư, anh phải cho em hết.

– Cũng tự nhiên.

Quít bật cười rồi hỏi :

– Sao lại tự nhiên ?

– Vì khi không anh cho tiền em, em không lấy thì em phải cần một mối lợi khác.

– Hữu lý lắm và tốt bụng lắm. Nhưng biết tới chừng nào anh mới lấy vốn lại được ?

– Vốn chung thì em lấy lại, như anh lấy lại.

– Nhớ nha, có chứng con Ương đó. Anh của em nói “vốn chung” sau không có chối được đâu nha.

Cả Tâm lẫn Ương đều ngỡ Quít nói cà rỡn vậy thôi chứ hai tiếng ấy không có gì quan trọng lắm.

Bữa ăn hôm nay vui vẻ quá, Quít và Ương có lý do rõ rệt để mà vui, nhưng Tâm cũng không thiếu lý do.

Anh hồ nghi Quít lang bang. Nhưng nó đã đeo bông một đứa em nuôi thì tức là nó muốn ổn định lại đời nó rồi vậy.

Còn như mà nó thật là đứa tốt thì khi nào anh đi vắng, ở nhà có bạn đỡ buồn, khỏi la cà nhà người ta ngồi lê đôi mách rồi sanh chuyện méch lòng với xóm giềng, đôi khi sanh tâm cờ bạc thì hại lắm.

– Chiều nay ta đi ăn ở ngoài anh nhé ?

Quít đã trộn tới chén bún thứ ba cho bạn và đề nghị như vậy.

– Cũng được.

– Đãi con Ương một bữa.

– Hay lắm.

– Nhưng anh đãi hay em đãi ?

– Anh đãi.

– Nghĩa là anh trả tiền ?

– Ừ.

– Nghe chưa Ương ? Anh rể em đãi em đó ghen. Ông anh rể ngọt lắm, cứ mỗi chuyến đi Nha Trang về là ông đãi như vậy.

Quít thấy rằng nếu không bị lũ thằng Ngân phá đám thì nàng có thể sống trong cái hạnh phúc nho nhỏ này cho đến ngày thành vợ thành chồng với Tâm.

Hễ nàng mà thành vợ Tâm rồi thì yên chuyện, bọn kia không thể phá quấy gì nữa hết. Thành ra hôn nhơn là một lối tự vệ quyết định, chứ không phải một trò chơi do tình cảm xúi biều như từ mấy tháng nay nữa.

Ở đây tuy không xa xóm cũ bao nhiêu, nhưng được cái là ngõ này là ngõ cụt, lại chỉ có một cái nhà thôi. Nàng sống biệt lập được không ai dòm ngó, lại có con Ương thì cũng khỏi phải đi ra ngoài nữa, để người quen cũ gặp mặt.

Tại đây lúc đầu hôm đi mời khách, nàng sẽ choàng đầu một chiếc khăn lông cho thật lớn để người cũ rủi ro có đi đâu qua đây cũng khó lòng là nhận ra nàng.

Lúc kéo nhau đi ăn ở ngoài, vào buổi chiều đỏ đèn, Quít mới cảm thấy cái đẹp của gia đình.

Đi ăn tay đôi với Tâm còn có thể nàng ảo tưởng là đi ăn với tình nhơn, nhưng đi tay ba như thế này thì không khí gia đình trên xe và giữa bàn ăn nổi rõ lên.

Gia đình đẹp nhưt. Nó có cái gì an ủi, hãnh diện, mà Quít không biết nói ra, nhưng biết chắc rằng có. Và hơn bao giờ cả, nàng thấy cần phải lấy chồng.

Đứa em gái nuôi này, bắt quá nó ở với nàng trong hai năm là cùng rồi nó sẽ “phá bầy” sống riêng đời sống của nó. Đời là thế, không sao khác hơn được.

Chỉ có lấy chồng rồi sanh con đẻ cháu thì cái không khí gia đình tốt đẹp này mà nàng bắt đầu ưa thích mới được tiếp tục.

Thế nên sau bữa ăn hủ tiếu xào và mì cua trừ cơm, sau buổi tìm khách đầu hôm, Quít kéo Ương lên gác và rất sượng cái miệng mà nói đùa với Tâm :

– Từ đây em có em, em ngủ với nó, cho anh ra rìa.

Mấy đêm trước nàng chỉ nói điều đó với Ương để cắt nghĩa cho trôi điều kỳ dị là nàng là gái có chồng, lại ngủ riêng. Nhưng giờ nàng cần nhắc lại, gần mạnh mẽ này để tự gặt gẫm mình, sung sướng mà ảo tưởng rằng mình có chồng thật sự.

Từ trưa đến giờ, Hai Tâm đã suy nghĩ nhiều về sự vu cáo, của Quít và khá thông minh, anh đã hiểu rằng Quít đã khoe là vợ anh, không ác ý gì, mà chỉ để cho tình trạng trai gái ở chung khỏi bị nghi ngờ thôi. Thà là vậy còn tốt hơn là cắt nghĩa dài dòng mà không ai cho là ổn cả.

Để ăn rơ với Quít, anh nói :

– Ủ, em ngủ với nó chớ bỏ nó chèo queo một mình, nó nhớ má nó khóc cho coi.

Má của ai, Hai Tâm cũng gọi là má gọn lỏn tuốt hết y như là má của anh. Sở dĩ anh không nói má nó má em má mày vân vân... cho đúng theo lẽ phải vì anh rất thương mẹ anh, không nguôi được tình mẹ, nhưng mất mẹ, anh kêu vậy cho sượng miệng để nghe như chính má của anh còn sống.

Vô tình anh đã nhìn nhận tình trạng vợ chồng giữa Quít và anh trước mặt một nhon chúng. Nói là cố tình là đúng hơn, anh cố ý nói cho hạp với Quít để Ương khỏi hồ nghi lời thôi.

Ngoài những giây sung sướng và hãnh diện, Quít chợt nhận thấy rằng bạn nàng đã mắc bẫy, không thoát được nữa.

Anh đã trót nhận như vậy, thì ngay bây giờ hay đêm sau mà nàng có chen đại vô mừng để nằm với anh, anh cũng đành của tay mà chịu số phận.

Phản đối trước một nhon chúng đã biết một sự thật giả hiệu, sẽ lời thôi rắc rối vô cùng.

Quít mỉm cười mà nghĩ đến cảnh khổ của Tâm. Hắn sẽ lúng túng, muốn kêu la cầu cứu nhưng không thể mở miệng thốt ra lời nào.

Tuy nhiên nàng quyết không làm điều tráo trở đó. Hành động như thế tức là cưỡng hiếp anh ta vậy, mà nàng muốn cho nghĩa vợ tình chồng giữa nàng và Tâm được sạch sẽ.

Quít hôn lên tóc em rồi nói nựng :

– Ngủ với chị nghe cưng, ngủ với chị riết, hoài, cho tới già cái đầu của cưng ghen cưng !

Ương than :

– Chị ơi, sao mà em bứt rứt trong mình, khó chịu quá, em nghe chát chội nực nội cứ muốn đập đá tung hết lên. Thôi chị để em nằm một mình cho đỡ bực bội đêm nay.

Ương thật thông minh. Mặc dù là gái thơ, nó cũng đoán hiểu chuyện người lớn và thấy rằng khi chồng đi xa về thì tình vợ chồng phải khăng khít mà nó là chương ngại, phải biết thân mà tự lánh đi.

Lúc nãy khi Quít đi mời khách, nó không được đi theo, vì Quít cấm nó bẹo hình hài ngoài kia, sợ lũ quỷ yêu quấy rầy thì nó ở dưới nhà chớ không dám nằm trên gác như mọi đêm trước vì nó hiểu rằng đầu sao anh rể nó cũng là con trai còn nó là con gái, nó phải dè dặt, đúng theo nếp nhà nó.

Quít đoán biết đứa em nuôi này khôn ngoan mà bịa chuyện vậy thôi, nên càng yêu quý nó. Và nàng không khỏi buồn cười, cười to lên :

– Lêu lêu mắc cỡ em nhỏ, em nhỏ kiểem chuyện xí gạt chị đi. Nhưng hồng thềm, chị tẩy chay anh từ lâu rồi mà.

Ương không biết làm sao, lặng thinh mà nghĩ kế, rồi một lát sau đó, ngủ quên luôn.

Đến hơn một giờ khuya, chuông đồng hồ reo đánh thức cả ba người một lượt. Không như đêm rồi nằm dật nằm dựa để rồi ngủ quên trở lại, Ương lồm cồm ngồi dậy như Quít để rồi theo nàng xuống dưới nhà.

Quít biết rằng đưa em thông minh và tốt nết này hành động như thế vì sĩ diện con gái, nên không nói gì hết để cho nó tự do cư xử cho phải đạo.

Tâm cũng ngồi dậy nhưng chỉ dậy khi Quít đã ra tới bến xe rồi.

Anh tò mò muốn biết một gương mặt mới lạ lòng của thành phố mà anh là người trong cuộc lại còn mù tịt.

Anh thấy Ương trải một chiếc ghế bố ra, treo mùng rồi chun vào đó mà nằm. Không hiểu sao bỗng dung nó lại đổi chỗ ngủ vào lúc nửa đêm, nhưng anh không hỏi. Anh điếm qua mấy người khách trọ. Đó là hai người đàn bà, một có con còn bú, một chỉ nằm một mình.

Xong, anh lửng thừng đi ra bến xe và Quít không hay biết gì cả.

– Ai ngủ ghế bố hôn ?

Cảm tưởng của Tâm khi nghe những tiếng rao kỳ dị này cũng như cảm tưởng của Quít đêm đầu. Anh lấy làm lạ lòng, anh bờ ngõ rồi thì nghe hay hay, người nghèo luôn luôn có sáng kiến ngộ nghĩnh để phục vụ người nghèo, mời chỗ ngủ mà sao như

rao bánh cam bánh bò, chè đậu, thì thật không đẹp chút nào, nhưng biết làm sao khác hơn, mà việc thuê ghé bố là một một việc vô cùng hữu ích, không có không được.

– Có ai ngủ ghé bố hôn ?

Và Tâm cũng nhận thấy được rằng Quít là chủ nhà trọ độc nhứt không có rao như vậy. Nàng cũng không làm át-xô mạnh bạo như mấy bà già khác mà chỉ lại gần từng người mà thì thầm cái gì không rõ.

Vì thế mà nhiều khách đều bị các bà rước đi mất cả. Quít đương bơ vơ bỗng thấy một người con trai trạc hăm sáu hăm bảy tuổi xuống xe sau thiên hạ hết.

Hắn mặc quần đa-cơ-rông, đi xăn-đan mới, đội nón nỉ, tay xách cặp da giả.

Chính hắn bước tới trước Quít nhoẽn miệng cười nói gì không rõ.

Tâm thấy Quít gật đầu, nói vài lời, đoạn day lưng đi vào ngõ.

Thanh niên bước tới để đi song song với nàng nhưng nàng gia tăng tốc độ để đi nhanh hơn hắn.

Hắn cũng làm y như thế, hóa ra hai người ban đầu đi đua với nhau, giây phút sau thành chạy đua với nhau.

Lúc bị rượt chạy tới ngoài đầu ngõ, thấy có dáng người đứng nơi đó. Quít ngược lên, thấy Tâm thì hết hồn.

Tâm chau mày, mặt giận hầm hầm, như muốn cắn xé ai mà ăn tươi nuốt sống.

Trong giây phút Quít rụng rời, thấy rằng một cuộc đổ vỡ sắp xảy ra nữa. Nhưng bỗng nàng tươi nét mặt lên, đâm đầu chạy riết vào nhà, lòng mừng khắp khối, nàng tìm ra được phép màu để lung lạc Tâm, Tâm đã ghen thì nàng sẽ chọc cho hắn ghen thêm vậy.

Vào tới trong, nàng lặng lẽ trải ghế bố ra ở hàng ghế đối diện với hàng ghế phụ nữ.

Thanh niên hỏi, giọng cợt nhả :

– Còn cô Tư ngủ ở đâu cô Tư ?

Quít không thèm đáp, chỉ hơi mỉm cười thôi. Nàng ghét lối trêu cợt khiếm nhã ấy, nhưng lại cần kẻ đó tiếp tục trêu cợt để chờ Tâm vào chứng kiến.

Và Tâm đã vào tới nơi. Anh bắt chợt được câu hỏi thứ nhì của người khách trẻ tuổi.

– Cô Tư có cho mượn ghế bố thàng hôn cô Tư, tôi muốn ở đây dài hạn.

Sự tức giận nơi Tâm đã lên đến cực độ từ nãy giờ. Anh đã sẵn sàng để vận hòng kẻ bạo gan dám đá động tới Quít của anh.

Nhưng câu hỏi của kẻ ấy, anh không bắt bẻ được ở chỗ nào, mặc dầu biết hẳn nói bóng nói gió cái gì.

Anh đứng đó mà chờ cơ hội, mặt vẫn hầm hầm như lúc còn ở ngoài đầu ngõ.

Nhưng Quít đã bỏ đi, thành thử gã kia cụt hứng.

Quít bước lại ghé bó mà Ương nằm. Ương đã buông mùng xuống và giả đồ ngủ. Quít kê miệng sát tai em mà thì thầm :

– Đêm nay có một thằng dê xồm ngủ trọ, em ở đây bất tiện lắm, dậy lên gác với chị.

Ương chuẩn bị một câu trả lời, mọi có để nằm lì dưới nhà suốt đêm nay, nhưng không tiên liệu trước được sự kiện mới lạ này, nó làm cho nàng sợ hãi lắm.

Vì thế mà nàng vụt ngồi dậy thật lẹ, không cuốn mùng, không dẹp ghế, nàng theo người chị nuôi mà leo thang.

Tâm nổi gót theo họ, hơi nguôi cơn giận, và bắt đầu suy nghĩ anh chợt thấy là anh xằng. Chưa có gì hết. Đây bất quá là một cuộc tán tỉnh thường của một anh con trai không đứng đắn trước một cô gái xinh đẹp thôi. Rồi sáng ra hẳn đi mất, có thể không bao giờ trở lại đây nữa. Đáng lo chẳng là một đêm kia,

Quít bồng phải lòng một gã bánh trai nào đó và khuyến khích hấn và hấn sẽ trở lại.

Đi đêm có ngày gặp ma. Rước khách tạp nhạp mãi có ngày Quít sẽ gặp một kẻ vừa mắt. Không, anh không thể chịu nổi viễn ảnh đó !

Quít vẫn nằm với đứa em nuôi. Nàng vẫn chưa ngủ và lấy làm vui sướng mà tưởng tượng đến sự trần trọc của Tâm. Nàng nghe Tâm lăn trở trên chiếu và biết rằng hấn cũng đang lăn trở trong trí hấn nhiều chuyện có thể xảy ra lúc hấn vắng mặt.

Sáng ra Tâm và Quít lại ngủ quên đến trưa trời trưa trệt vì người nào cũng thức khuya cả. Chỉ có Ương không thức mắc gì nên ngon giấc và thức sớm được. Chính nó đã đánh thức khách trọ.

Nó dọn dẹp quét tước, mua thức ăn sáng, rồi sợ chợ trưa hết đồ ăn ngon, nó lên gác đánh thức Quít dậy để lấy tiền chợ.

Tâm nghe động cũng dậy luôn.

Đôi bạn ăn sáng tay đôi, Ương thì đã ăn trước để đi chợ.

Tâm hỏi :

– Sao em, có khá hay không ?

– Vừa đủ đi chợ thôi anh à.

– Liệu không khá ta đi nơi khác.

– Đi đâu bây giờ. Vả em chưa tìm được nghề nào hơn nghề này.

– Có cần gì em phải làm cho sanh lợi đâu. Em cứ ở với anh, anh nuôi em như dạo trước thì có sao đâu.

Quít rất bằng lòng mà thấy mọi việc biến chuyển đúng theo ý muốn của nàng. Tâm không thích để nàng làm chủ nhà trọ, cũng không thích để nàng buôn bán như nàng đã dự trù lúc trước, tóm lại hẳn không ưa nàng chung đụng với thiên hạ, vì có thể chung đụng với nhiều anh con trai tốt mã.

Nàng cứ cố lì làm bà chủ nhà trọ mãi thì hẳn phải lấy quách nàng cho khỏi phải lo gì nữa. Tuy về sau hẳn còn phải ghen kinh hơn, khi nàng đã thành vợ hẳn rồi, nhưng giờ hẳn có biết đâu điều đó và ngỡ hể làm chủ nàng rồi là êm chuyện.

Vì thế nàng đáp :

– Nhưng giờ thì đã khác, vì em lại đeo bông thêm một đứa em nuôi. Thêm một miệng ăn thứ ba nữa, anh nuôi sao cho kham.

Tâm chỉ thở dài.

Hôm nay buồn vô cùng. Buồn là Tâm ấy chớ còn Quít thì sung sướng lắm. Anh thợ chụm lửa đầu máy xe lửa có vẻ uể oải, mệt nhọc nên anh ta rút lên gác mà nằm từ sáng và từ trưa đến tối, tới bữa ăn, anh xuống và ăn qua loa ba hột rồi buông đũa.

Ương không biết đoạn đời trước của họ, ngỡ như vậy là thường nên không nghĩ sao cả. Hai chị em cứ rù rì với nhau, hết câu chuyện này đến câu chuyện khác rồi thỉnh thoảng cười giòn lên khiến Tâm càng tức.

Anh nghi họ bàn tán với nhau về anh con trai nọ, và thích chí được tán tỉnh nên thỉnh thoảng là cười lên.

Tâm có chiếm độc quyền Quít đâu. Bằng có là anh đã dám gả Quít cho Sơn. Nhưng sao thế, anh không ghen, mà chỉ ghen với những người mà không phải chính anh chọn ?

Dầu sao anh cũng bị dày vò y như Quít là nhơn tình, là vợ anh và nàng đã ngoại tình.

Anh tưởng tượng rất mạnh về một đêm khuya nào đó, Quít chỉ mời được có mỗi một người khách thôi, người ấy là một thanh niên bảnh bao và không thật thà.

Nhà vắng vẻ, đêm hôm tăm tối xui gã kia dạn miệng dạn tay và Quít phải ngã.

Thiếu kinh nghiệm, Tâm không biết rằng con gái không dễ chiếm lĩnh đâu. Những đứa lẳng lơ, trắc nết nhút, cũng bắt con trai tán nhiều ngày chứ không chịu hiến thân ngay sau nửa giờ gặp gỡ đâu.

Tối hôm đó, Tâm định đưa Quít và cô em vợ mới đi coi cải lương, cuộc giải trí này thuộc chương trình giúp cô gái quê hưởng thú thị thành.

Dự định ấy, anh đã thỏa thuận với Quít hôm qua, lúc hai người bàn nhau chuyện đi ăn cơm tối ở ngoài.

Nhưng trong bữa cơm tối hôm nay anh tuyên bố dời cuộc xem hát lại đến một ngày không nhút định.

Quít biết rằng bạn đang buồn không còn lòng dạ nào mà vui chơi nữa nên không nài nỉ, còn Ương thì thất vọng trông thấy.

Suốt hăm bốn giờ qua, nàng nôn nao chờ đợi cuộc giải trí hứa hẹn này. Từ thuở giờ nàng chưa được coi cải lương lần nào cả và đi coi hát là một mảnh vụn của giấc mộng lớn của nàng, nàng lấy chồng dân chợ để được mặc áo quần đẹp, đi xem hát, ăn uống sung sướng vân vân...

Đêm nay Tâm ngủ thật sớm. Đó là Ương tưởng như vậy, vì nó thấy anh rể nó buông mừng rồi nín thính trong đó.

Chị Quít bắt nó phải nằm ở trên và cắt nghĩa cho nó hiểu rằng anh rể nó là người đứng đắn nhút đời, không nên ngại, dè dặt quá mà chậm tự ái anh ta.

Quít biết rằng bạn nàng vẫn thức, nhưng giả bộ như làm tưởng y như con Ương đã làm tưởng.

Nàng ra bến xe để mời khách đầu hôm và quyết từ đây những đêm Tâm có ở nhà chỉ mời khách phái nam không mà thôi.

Khách phái này chia ra hai hạng rõ rệt, đối với riêng nàng. Một hạng làm lơ theo nguyên tắc, thờ ơ đi qua hay lác đầu từ chối, vì thẹn với một cô xinh đẹp, hay vì ngộ nhận cô ta là gái buôn hương, đứng đường thì không rõ.

Hạng khác thì rất sung sướng mà nhận lời vì ưa cô gái xinh đẹp này hay vì cùng một ngộ nhận như những người trên. Quít tin chắc rằng có người dám trả giá bằng hai bằng ba các nơi khác nếu nàng đòi hỏi như vậy.

Đêm nay, nàng mời được hai người đàn ông sồn sồn, trên dưới bốn mươi, có vẻ là những ông hương chức của những làng chợ xép, không quê nông dân cũng không bảnh như dân thầy.

Không hy vọng gì nơi sự trợ giúp chộc ghen của hai ông này, Quít vẫn hài lòng vì đầu sao họ cũng nhắc nhở Tâm rằng nàng nhận khách đàn ông con trai trong nhà.

Nằm trên gác, Tâm bỗng nghe tiếng người dưới này và biết là tiếng của đực rựa. Anh lắng tai và nhận ra khách là những người khá cao niên, giọng thanh niên khác giọng người lớn xa lắm, phân biệt được ngay.

Anh lại lắng tai chờ đợi, nhưng chỉ có hai giọng nói đàn ông lớn tuổi ấy thôi, không còn giọng thứ ba nào nữa cả. Anh tạm an lòng về đợt khách này, nhưng không hết bị những lo sợ khác phá khuấy. Quả đúng y như Quít đã đoán, những ông khách sồn sồn nhắc nhở đến những ông khách còn trẻ.

Có những lúc Tâm nghĩ điên là phải bỏ sở mà chàng đang giúp việc, tìm một việc khác trong đô thành, công việc thường của mọi người là làm ban ngày, nghỉ ban đêm để ở nhà giữ chừng Quít.

Quít mà bỏ nhà ra đi lấy chồng, anh sẽ buồn, sẽ đau khổ nhưng khuất mặt anh, anh chịu được chớ còn nó cười với người ta trước mắt anh, sao mà anh nghe muốn bẻ cổ họ và bẻ cổ nó quá !

Cả nhà ngủ quên đến lúc đồng hồ báo thức reo lên.

Tâm vẫn nằm yên giả bộ như say ngủ. Tiếng động ngoài bên xe náo nhiệt lại làm anh tưởng tượng nọ kia.

Nằm đó chịu không thấu, anh rón rén dậy. Nếu giữa lúc này mà đèn bật sáng lên thình lình và nhọn chúng đến đây để bắt chột anh thì đó khỏi anh bị giáng cho cái tội toan tính mò em vợ.

Quả thật thế, anh nhìn trừng trừng vào buồng của Ương làm như qua một bức màn và hai chiếc mùng anh có có thể thấy được Ương đang làm gì.

Và anh, nín thở mà cử động để Ương khỏi giật mình, không kịp trở tay.

Anh bước nhẹ như tên trộm lành nghề, bước đi vài bước thì đứng lại để lắng tai nghe ngóng.

Dưới nhà vắng hoe vì khách đã đi rồi còn Quít thì chưa trở vô. Nhưng sợ làm động Ương nó thức dậy thì hỏng cả cuộc rình mò của anh.

Anh bước tới đầu thang gác thì Quít đã vào tới nơi. Có tiếng một người trai trẻ nói :

– Cô Ba ơi, sao cô ở một mình vắng vẻ như vậy cô Ba ?

Không nghe Quít đáp lại, Tâm vẫn đứng ở đầu thang gác, nghiêng mình dòm xuống thì thấy bạn đang dọn chỗ cho khách.

Đó là một người khách độc nhứt mặc pi-da-ma bằng lụa lèo, đội nón vợ-lua, tay xách cặp da, ra vẻ một công tử nhà quê lắm.

Đây là cảnh mà Tâm lo sợ. Một người khách độc nhứt, thanh niên, mà là thanh niên bảnh trai.

Anh chàng này hơi quê, nhưng mặt mày khá sáng sủa và nhứt là rất láu lỉnh. Anh ta lại nói :

– Cô Ba ơi, tôi lên xuống Sài-gòn một tuần hai ba lần đã lâu rồi mà chỉ mới biết cô Ba đây thôi. Từ rày, tôi chỉ ngủ nhờ ở nhà cô, mặc dầu đằng nhà trọ đằng kia chủ nhà có bà con với tôi.

Quít đã xong công việc, day lại để nhận tiền trợ.

Gã kia đưa ra tờ giấy năm chục rồi nói :

– Cô khỏi phải thối lại tiền lẻ.

– Trong nghề không lấy buộc bo. Quít nói. Nhưng tôi lại không có tiền thối. Vậy anh cứ để đó chừng nào có hai chục đưa tôi, tôi sẽ trả lại năm chục này.

Nàng toan đi lại thang lầu thì khách lại hỏi :

– Cô Ba ơi, nhà có chỗ đi ngoài chớ, cô làm ơn chỉ giùm tôi.

– Đây, xuống đây. Quít bước lại cửa trở ra sau bếp, chỉ xuống dưới ấy.

Gã con trai bước theo và thấy mọi việc trong một thứ ánh sáng vàng khè của một bóng đèn năm nển.

– Đâu, ở góc nào ? Hấn hỏi.

Hấn đã ra hấn ngoài sau, có lẽ đang đứng nơi giao điểm của hai mái nhà, mái nhà trên và mái nhà dưới.

– Góc bên trái, cửa có quét nước vôi trắng đó.

Quít bước thêm một bước nữa, có lẽ để chỉ rõ thêm.

Gã công tử nhà quê, có lẽ không có hậu ý gì trước đó nhưng chợt nhận ra là cơ hội rất thuận tiện nên cười một cách rất khiếm nhã, rồi thỉnh linh nắm lấy tay của Quít.

Quít giựt tay lại toan la lên, toan mắng nhiếc kẻ ấy, nhưng lại thôi. Nàng chỉ muốn chọc ghen bạn, chứ không dám để hấn thấy nguy cơ mà nàng có thể gặp trong nghề. Tuy nàng đủ bản lĩnh tự vệ nhưng tốt hơn, không nên để Tâm phải áy náy lo sợ.

Thấy Quít không có phản ứng tự nhiên phải có của người con gái không thuận tình, nghĩa là kêu la, gã công tử nhà quê ngỡ Quít ưng thuận nên đâm bạo nắm vai nàng, kéo nàng vào hấn. Bấy giờ thấy nguy Quít tự vệ hấn hòi, nàng xì một tiếng nhỏ đầy khinh bỉ, hất mạnh tay hấn rồi tát vào mặt hấn một cái tát nảy lửa.

Nghे ạch ẹui dưới nhà, Tâm rón rén bước lần xuống, chiếc thang kêu rảng rắc dưới chân anh mà Quít không hay. Tên vô lại bị đánh thỉnh linh không kịp tránh né xấu hổ quá, hấn liêu, vì nghĩ rằng may ra được thì xí xái cả, còn như không được thì cho xấu hổ luôn. Thế nên hấn nhảy tới mà ôm ẹại Quít, Quít không ẹến nổi yếu ẹuôi hơn hấn nên sự vùng vẫy của nàng làm cuộc chiến ẹấu kéo dài bởi hai người ẹồng sức lực với nhau. Cả hai tay ẹối thủ ẹều không biết rằng người thứ ba vừa ẹến nơi.

Tâm không hèn, nếu anh biết bạn lâm nguy thì cọp anh cũng dám liêu mạng ẹể cứu bạn. Nhưng thấy gã kia ôm Quít trong tay, anh ngộ nhận ngỡ họ ẹã biết nhau rồi, và Quít chỉ vùng vẫy lấy lệ vì con gái hay ẹẹn thùng thế thôi.

Anh thấy nhà cửa đảo lộn hết rồi, một bức màn đen phủ xuống trước mắt anh. Anh cố gắng gượng đứng vững nhưng không được, rồi anh không còn biết gì nữa hết.

Thình lình nghe một vật nặng nề rơi một cái thụt trên nền nhà như một cà ròn gạo rớt từ trên xuống đất, tên vô lại giật mình. Hấn day lại thì thấy một người đàn ông vừa té xuống.

Hấn không nghĩ đến anh chồng ghen mà tưởng án mạng sát hơn gì nên vội vàng buông Quít ra rồi đâm sầm chạy mất.

Quít cũng nghe thấy tiếng rơi và vội vàng quay lại. Nàng rụng rời vì nàng thấy đó là Tâm và biết tại sao mà anh ngất đi như vậy.

Nàng nhảy một cái là đến bên cạnh bạn rồi cố hết thần lực, nàng ẵm bạn lên, nặng nhọc quá sức và khê nệ đưa Tâm được đến đầu chiếc ghế bố mà nàng đã trải ra cho khách nghỉ lưng khi này.

Biết rằng Tâm sẽ tỉnh lại Quít vẫn cuống lên. Nàng khiếp sợ một cuộc đổ vỡ vì ngộ nhận của Tâm, không làm thế nào nàng xóa được cả. Và nàng cảm động không biết bao mà chợt nhận thấy rằng tình của Tâm yêu nàng lớn lao quá. Mỗi tình đó, hẳn giấu tận đáy lòng hẳn từ bấy lâu nay, nàng đoán biết thế, nhưng cứ ngỡ hẳn chỉ yêu vậy vậy thôi, được cũng tốt mà không được cũng chẳng sao. Nào dè...

Quít thấy rằng sẽ phải ân hận tới già và mỗi lần nghĩ đến niềm đau của Tâm đêm nay và sau này, chính nàng phải đau không biết bao nhiêu.

Khi Tâm tỉnh lại, anh thấy Quít áp má vào má anh nước mắt đầm đìa. Nghe Tâm cựa quậy, Quít ngẩng lên nhìn bạn và tấm tức tấm tưởi nói :

– Anh ơi, anh đuổi em đi cũng được. Nhưng không có gì đâu xin anh nghĩ lại và biết cho như vậy.

– Anh mệt quá, đỡ anh lên gác.

– Không, anh nghỉ luôn ở đây, đừng ráng sức có hại. Anh ơi, mai tìm nhà khác và em sẽ làm nghề khác anh nhé !

– Ủ.

– Anh đi với em anh nhé !

– Ủ.

Quít đi đóng cửa và tắt đèn cho bạn nghỉ. Hai người cho cô bé Ương ra rìa ở trên gác.